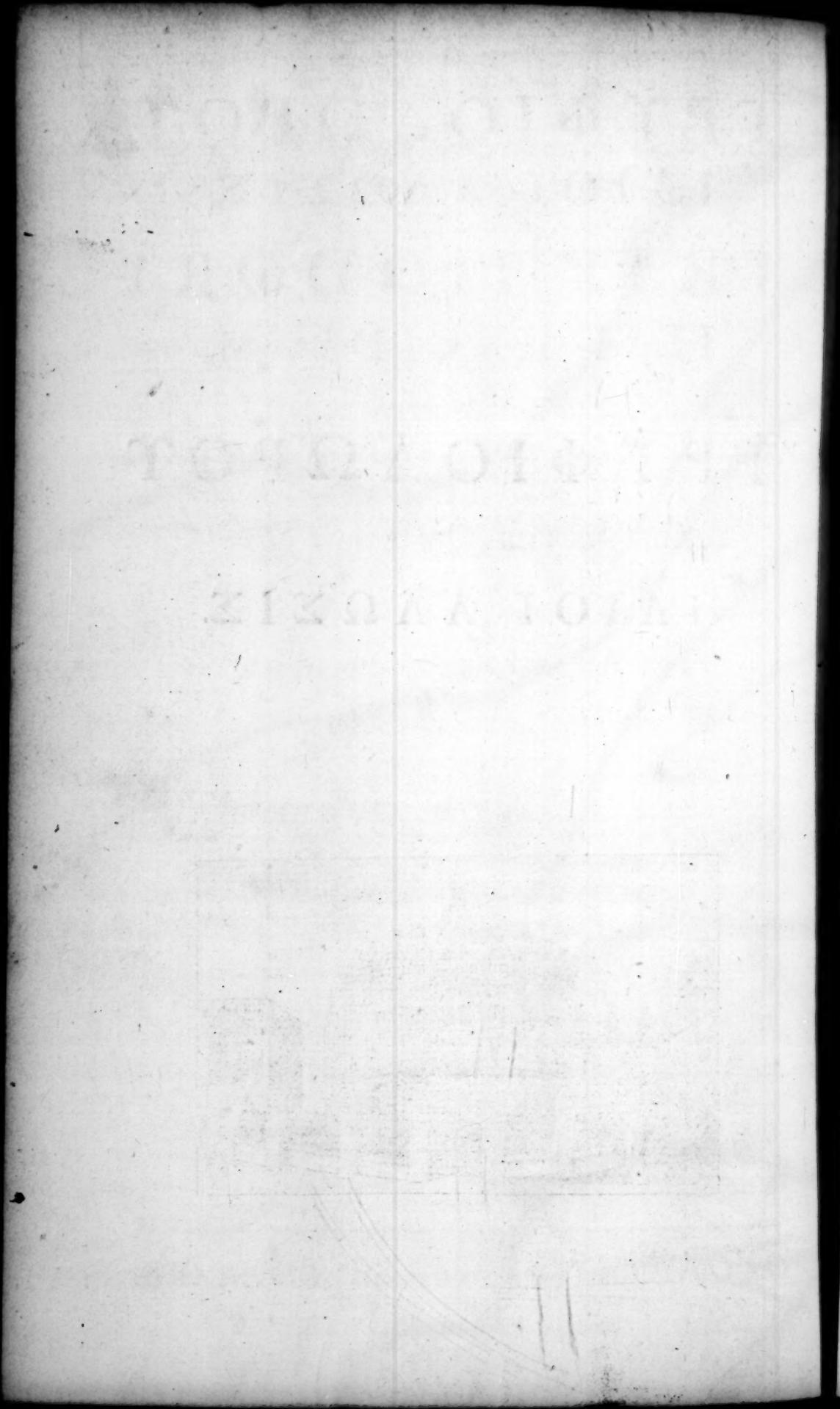

ΤΡΤΦΙΟΔΩΡΟΤ

ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

ΤΡΤΦΙΟΔΩΡΟΤ
ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

TRYPHIODORI
ILII EXCIDIUM,

C U M

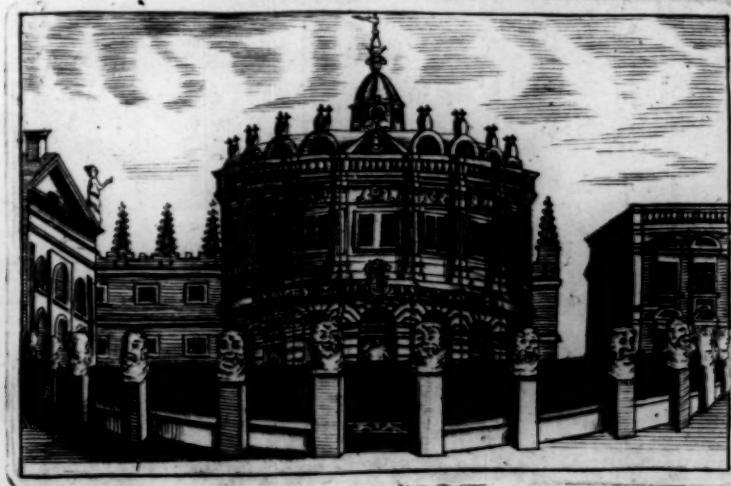
Metricâ *Nicodemi Frischlini* VERSIONE,
E T

Selectis Virorum Doctorum Notis:
Lacunas aliquot è Codice MSto explevit,

E T

Suas ANNOTATIONES adjecit,
Jacobus Merrick A. B. è Coll. *Trin. Oxon.*

*Tu canis aeterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summâ Troica Bella manu. Ovid.*

OXONII, è THEATRO SHELDONIANO.-

Imprimatur,

THEOPH. LEIGH,

Vice-Can. O X O N.

Oct. 6. 1741.

PRÆFATIO.

DE hoc Poemate cæterisque *Tryphiodori* Scriptis alibi differui. Supereft ut Lectorem quid ab hâc Editione expectare liceat paucis admonem. Ex omnibus ^a Editionibus, quibus mihi uti contigit, illam potissimum sequi visum est, quam suo Poetarum *Græcorum* Corpori inseruit. Vir Doctissimus *H. Stephanus*, qui castigationibus nonnullis è vetere codice petitis se adjutum esse profitetur: Mendas verò quamplurimas nunc primùm sustulit, & lacunas aliquas explevit, ^b Codex MStus, cuius varias Lectiones mecum communicavit Vir singulari Humanitate & Doctrinâ *Hermannus Samuel Reimarus*. Nec parum debeo *Nicodemi Frischlini* Editioni, cuius mihi copiam fecit Vir eruditissimus *Fridericus Otto Menkenius*. *Frischlinus*, suis & *Laurentii Rhodomanni* conjecturis usus, Contextum multis in locis mutavit, & sæpe quidem, ut mea fert sententia, feliciter admodum restituit. *Frischlini* Versionem *Latinam*, quam eleganti carmine compositionem esse censet Vir præstantissimus ^c *J. Alb. Fabricius*,

^a Editiones, quibus usus sum, hæ sunt. *Græco-Latine*, *M. Neandi*, *N. Frischlini*, *Francisci Porti* apud *Matt. Berjon*. A. 1622. Has cum aliis *Tryphiodori* Editionibus jam recensui in Dissertatione Versioni *Anglice* præfixâ. Editionis *Jamotiane* varias Lectiones accepi à Viro doctissimo humanissimo *Michaële Maittaire*.

^b Hic idem Codex est de quo *J. Alb. Fabricius* in *Biblioth. Gr.* lib. 2. cap. 7. §. 7. “Est mihi *Colubri* itemque *Tryphiodori* Codex scriptus ante annos circa trecentos, qui olim fuit *Elie Puschii*.”

^c *Biblioth. Gr.* lib. 2. cap. 7. §. 8.

P R A E F A T I O.

idcirco prælo iterum committendam putavi, tum quod haud facile obvia sit, tum quod nolui quidquam hinc desiderari, quod alius cujuspiam Editionis pretium & existimationem auxerat: Eam itaque Versionem, erroribus typographicis (quibus, uti & ipsa *Tryphiodori* Editio *Frischliniana*, foeditissimè conspersa est) repurgatam exhibui; in quibusdam verò corrigendis conjecturâ uti necesse fuit^d. In Bibliothecâ *Lugduno-Batavâ* servantur *Friderici Sylburgii* emendationes, *Aldinæ Tryphiodori* Editionis margini manu adscriptæ; quas cum ego huic Editioni nonnihil ornamenti adjecturas esse sperarem, scripsit mihi Vir Doctissimus *Abrahamus Gronovius* se ab Amico quodam accepisse eas nullius momenti esse, neque dignas quæ in lucem emitterentur^e. *Michaelis Neandri* & *Claudii Dausqueii* Annotationes, si quando aliquid notatu dignum attulisse visi sint, summâ quâ potui diligentia citavi. Nec eorum modò rationem habendam esse duxi, qui Poetam nostrum datâ operâ illustraverunt, sed alios etiam in partes vocavi, qui in Scriptis suis obiter ei opem tulerunt: Inter hos primas obtinet *Paulus Leopardus*, qui in *Emendationibus* multos *Tryphiodori* locos in integrum

^d In his pauca sunt de quibus Lectorem admoneri velim. Pag. 5. pro *tristata* edidi *tristataque*. pag. 8. pro *Dejanira* (quod nomen & in profam *Frischlini* Versionem irrepsit) *Deidamia*. pag. 17. pro *venamque*, *venâque*. pag. 22. pro *viator*, *rector*. pag. 47. pro *acta*, *acta*. pag. 59. pro *sua mater*, *mea mater*. pag. 92. pro *Infantes*, *Insontes*.

^e Idem (ut monuit me Doctissimus *Gronovius*) de *Sylburgii* Animadversiōibus in *Q. Calabrum*, quæ in eodem volumine cum iis quæ in *Tryphiodorum* adnotavit conservantur, censet *J. Corn. de Pauw* in Præfatione suæ *Q. Calabri* Editioni præfixâ.

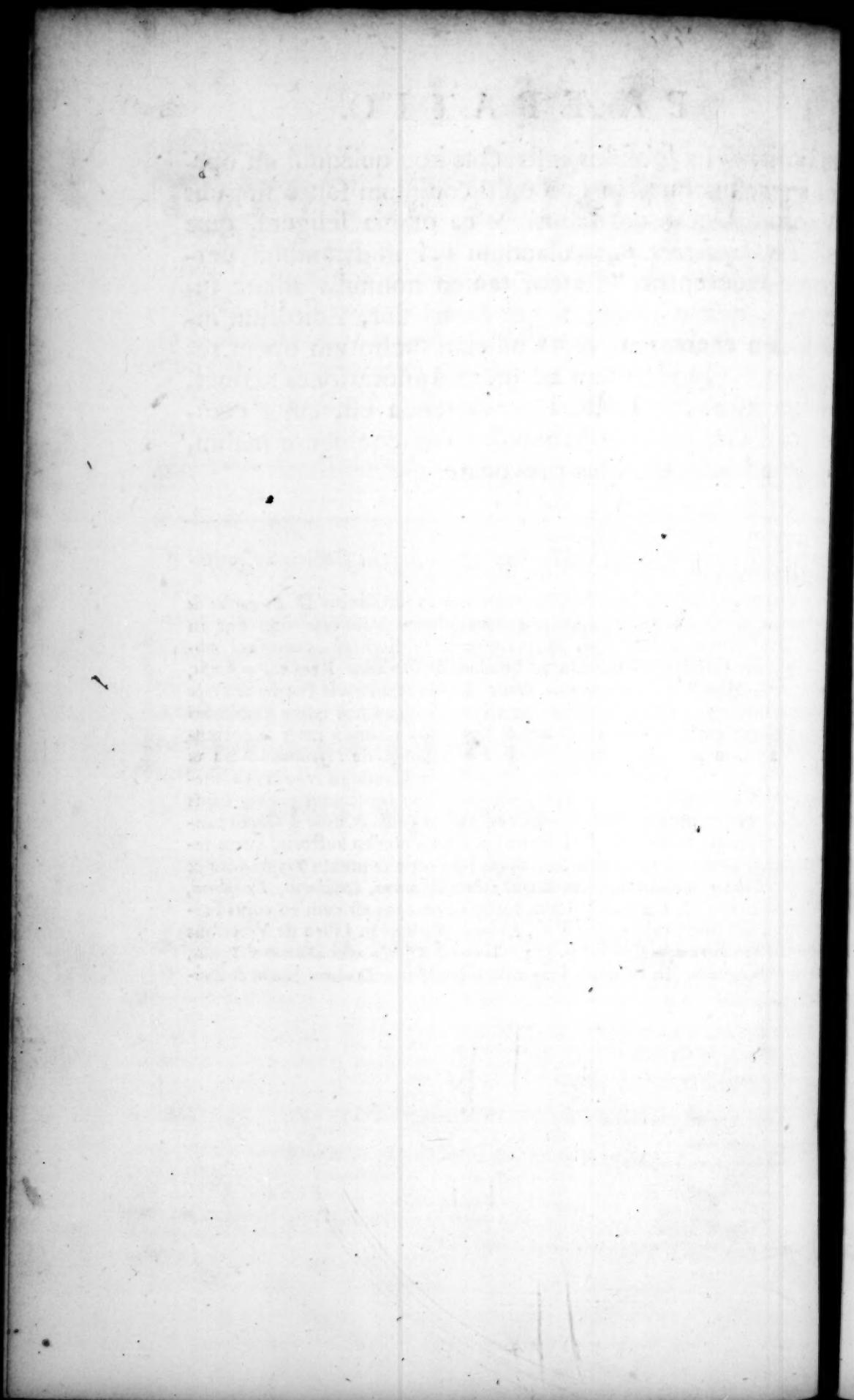
^f Hoc *Leopardi* opus, quod in XX libros divisum est, edidit *James Granger* in *Thesauri Critici* Tomo tertio. Codicem MStum, in quo continentur decem posteriores libri, mihi utendum dedit Vir de Republicâ Literariâ optimè meritus *Richardus Rawlinson* LL.D. Ex hisce denis octo quidem priores libri propriâ *Leopardi* manu scripti videntur; reliqui duo (qui soli complectuntur quicquid ad *Tryphiodorum* pertinet) manu diversâ exarati sunt. Sic ubi deprehenderit Lector me *Leopardi* Emendationes paulo aliter quam in

P R A E F A T I O.

restituit. His subsidiis instructus hoc quicquid est operis aggressus sum, in quo mihi consilium fuit è singulis Virorum Doctorum laboribus ea omnia feligere, quæ ad *Tryphiodorum* emaculandum vel illustrandum pertinere viderentur. Fateor tamen nonnulla adhuc superesse, quæ aliorum, si qui futuri sint, Editorum industriam exerceant, & *Codicum meliorum opem* requirant. Quod autem ad meas Annotationes attinet, earum æstimatio Lectori permittenda est, cuius equidem ad candorem & benevolentiam configere malim, quam ad judicium ejus provocare.

Græci Editione compareant citâsse, sciat me id hujuscæ Codicis auctoritate fecisse.

g Tres *Tryphiodori* Codices MSStos memorat Eruditissimus D. *Bernardus de Montfaucon* in Tomo primo *Bibliothecæ Bibliothecarum*: quorum duo sint in Bibliothecâ *Laurentianâ Medicæd*, tertius vero in Bibliothecâ *Ambrosianâ Mediolanensi*. In Catalogo Codicium MSStorum Bibliothecæ Regiæ Parisiensis, edito A. D. MDCCXL Tom. 2. num. 2600 memoratur *Coluhi* Poema de *Troje Excido*, quod ego quidem suspicor non aliud esse quam hoc ipsum *Tryphiodori* opus: Neque enim novum est *Coluhi* & *Tryphiodori* nomina inter se permutari, & alterum pro altero citari. Vide *Dissert. Angl.* de *Tryphiodori* Vitâ & Scriptis. p. 38, 39. In eodem Bibliothecæ Regiæ Catalogo Num. 1752. memoratur "Codex Chartaceus, olim *Colberinus*, quo continetur poema cuius "titulus non compareat. Ibi de rebus ad *Trojam* gestis & urbe à *Græcis* tandem expugnatâ ferino fit. Desideratur præterea nomen auctoris, quem recentiorem fuisse ex eo concludas, quod in operis contextu *Tryphiodorus* & "Quintus Calaber laudentur. Laudantur etiam *Homerus*, *Stesichorus*, *Lycophron*, "Diodorus Siculus, & *Longinus*." Ideem fortasse hoc opus est cum eo cuius Fragmentum sub hoc titulo edidit V. C. *Henricus Dodwell* in Libro de Veteribus Grecorum Romanorumque Cyclis. p. 803. Ιωάννης ο Τζενέστης ολόστοιχος ο Τροίας, ον τὸν Μεθωπογάκων. In eo enim Fragmento laudantur *Diodorus Siculus* & *Longinus*.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ,
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ καὶ ΕΠΟΠΟΙΟΥ,
ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ.

ΤΕΡΜΑ πολυκράτοιο μεταχεόνιον πολέμοιο,
Καὶ λόχου, Αρέσις ἵππόλατρον ἔργον Αἰγύπτου,
Αὐτίκα μοι πεύδοντι, πολὺν ἀγέρα μῆδον ἀνεῖσθε,
Εινεπε Καλλιόπεια· καὶ αρχαίνην ἔειν αὐτοῖς
Κεκεριμένης πολέμοιο ταχεῖη λῦσσον αἰοιδῆ.

TRYPHIODORI
ILII EXCIDIUM
LATINIS VERSIBUS REDDITUM
A NICODEMO FRISCHLINO.

TROJANI finem belli, serisque labores,
Durateumque dolum, mirandâ Pallados arte
Exstructum, tu, summa sequens fastigia rerum,
Dic mihi, Calliope, properanti: & prisca virorum
Prælia Trojano memora commissa duello.

v. 3. Διὰ μῦθον ἀνέστη.] Pro ἀγέρα μῆδον in Reimari MS. legitur ἀγρυπῆν. Pro
ἀνέστη Dausqueina existimat legi posse ἀνέστη.

Ηδη μὲν δεκάτοιο καλινδομήρας λυκάβοιτος,
 Γηρελέν τετράνυσο φόνων ακόρητος Ενυώ
 Τεωσί τε Καὶ Δαναοῖσιν. ἐναιρομήρων δ' ἀρεα φάτων,
 Δάρεια κεκμίκη, ξιφέων οἵ τε θυντοκον απειλαῖ.
 Σέννυτο θωρίκων ἐνοπή· μηνύθεοκεν ἐλικτή

10

Jam decimum Phœbus cursu transegerat annum,
 Cum Troes Danaique feris simul omnia miscent
 Cædibus heu nullo satiati sanguine Martis.
 Tandem defessi multorum strage virorum,
 Cœperunt positis requiescere leniter armis:
 Jam languent hastæ, vaginaque continet ensim:
 Thoracum neque suta crepant procul æra, nec ullos

v. 10. Σέννυτο θωρίκων ἐνοπή.] Sicut *Strepitus* hic dicitur *exingui*, ita, per eisdem generis metaphoram, in *Statii Thebaide* (lib. 6. v. 42.) *clamor* dicitur fores accendere.

— Integratoque resultant

Accensæ clamore fores. —

Ēadem metaphorā utitur *Virgilinus*, (*Aeneid.* lib. 10. v. 895.)

Clamore incendunt cœlum Troesque Latinique.

v. 10. *Μηνύθεον*] Vocem *μηνύθεων*, licet plerumque sit activæ significatio-
 nis, in passivâ tamen (sicut in hoc *Tryphiodori* versu) ab *Hippocrate* sæpe usur-
 pari indicat *Fœsius* in *Oeconomia Hippocratis*. Ita & vox *αὐξάνειν* in sacris literis
 passivè seu absolute usurpatur. *Καταμεθίτε τὰ κεῖται ἐργῷ πᾶς αὐξάνει.* *Math.*
 6. 28. ubi monet *Joannes Alberii*, in *Observationibus Philologicis* in sa-
 cros N. F. libros, ita etiam loquutum esse *Clementem Alex. Protrept.* p. 30.
ηὐξησον ἡ πλάνη. & Lucam Act. 19. 20. “Quamvis autem (inquit idem *J. Al-
 bertii*) ex *Aristide* unicuum exemplum proferat *Thom. Magister*, ubi *αὐξάνειν* pas-
 sivè sumitur, & *Josephus* etiam bis ita loquutus fuerit, frustra tamen plura
 “exempla quæres apud *Scriptores Atticos*: adeoque solœcismis annuinerat
 “*Lucianus* *Tom. 2. p. 734.*” *Grævius* quoque in notis ad *Lucianum*, negat hoc
 verbum unquam in notione passivâ apud idoneos auctores inveniri, nec u-
 nius *Aristidis* exemplum sufficere ad vindicandum Novi Testamenti stylum
 arbitratur. At vero in alio scriptore *Graco* (eoque elegantissimo) hoc ver-
 bum in ēadem notione adhibitum reperi. *τὰ μὲν γοῦ ἀλλα πρέπειν αὐξάνειν τὰς δι-
 ξας, πολλάκις οὐ γε αὐξάνειν πάλις τεταχειωταῖς μένον* ἢ τέτοιο πλούτῳ εἰς αὐξάνειν
 λα-
 θον, ἐδίποτε διέλιπε πρώτον, ἀλλὰ τῇ τέλευτῃ πάλις πολλῆς τυγχανούσας αὐξάνειν.
Diod. Sic. Hist. lib. 4.

v. 14. *Aubo-*

Αρμονίη λυθεῖσαι φερεοαπικέων τελομώνων.

Ασπίδες τόκη ανέχοντο μήμεν ἐπὶ δύπον αἰχόντων.

Λύετο καμπύλε τόξα, κατέρρεον ὥκεες ιόι.

Ιπποι δὲ οἱ μὲν αὐδυτεν αεργυλῆς θητὶ φάτνης

Οικτεὰ κάτω μώντες ὄμοζυχας ἔσενον ἵππους, 15

Οι δὲ αὐτοὶ ποθέοντες ὀλωλότας ἱνοχῆιας.

Κατὸ οὐ πηλείδης, κατέχων ἄμα νεκρὸν ἐταῦρον.

Lora tenent clypeos; neque longas scuta sagittas
Eminus expectant: arcus amenta relaxant,
Cornu demita suo; celeres languere sagittæ.

Quin etiam æripedes tacita ad præsepio segnes
Otia lenta terunt, sociumque occisa gementes
Corpora demissæ lacrymas cervice profundunt;
Aurigasve truci deplorant cæde peremptos.

Ipse sed & Patrocli asservans sibi funus amici
Pelides latitabat iners: Nestorquæ cruentum

v. 14. Αισθητ.] Αισθητ. MS Reim.

v. 15. Οικτεὰ κάτω μώντες] Frischlinus in prosâ hujus loci versione hæc verba ita reddidit, *Miserè nictantes deorsum*. Et reverâ vox μώντεν plerumque significat, *nictare*, sive connivere; quæ significatio quum huic loco parum convenient, inibi legendum videtur Οικτεὰ κάτω κάτοντες. Sciendum est τὸν τοῦ γῆν, seu τὸν τοῦ γῆν, sæpe dici de illis qui præ pudore aut inconstitutiâ defixos in terram oculos habent; Herodian. lib. 4. οἱ μὲν ἄλλοι πτυτες συνθραποῖς κατεστῶτοις εἰς γῆν ἴσθουσι. Καὶ lib. 1. οἱ μὲν ἄλλοι σπαστελλονται τὸν τοῦ γῆν ψυχήν, καὶ συνθραπαῖς ταῖς οψισι εἰς γῆν ἴσθουσι. A Poetis autem pro τῷ τοῦ γῆν dicitur etiam ἐπὶ χθονὸς cum hoc verbo. Apoll. Arg. lib. 2. v. 685. Σπείρε δὲ κάτω κάτοντες εἰπὲ χθονός. — Cum illo autem adverbio κάτω frequens est εἰς in prosâ; mutumque ita cum aliis tum Lucianus in Herm. καὶ παραδιδράμονται οἱ Βίοι οἱ ποστεῖται εἰς ἀκηδίαις καὶ καρματαῖς κάτω κατέρρεον. H. Stephani Thes. L. Gr. v. 162.

v. 16. Αὐτὸς.] Ita rectè legitur in Editionibus Aldi & Frischlini, & in MS: Reim. & ita citatur hic versus in Germani Guellii Notis ad Virgilius Georg. lib. 3.

v. 17. Stephanus aliquie legunt αὐτῷ, Neander αὐτοῖς.

v. 19. Βελο-

Αντιλόχῳ οἵ, Θητὶ παιδὶ γέρων ὠδύετο Νέστωρ.
 Αἴας οἵ, αὐτοφόνῳ Βελαρένῳ δέμας ἐλκεῖ λύσας,
 Φάσγανον ἔχθρὸν ἐλάσσε μεμηνότος αἴματος ὄμβρῳ. 20
 Τεωσὶ δὲ, λωβητοῖσιν ὑφ' Εκτορῷ ἐλκυθμοῖσι
 Μυρομένοις, καὶ μάνον ἐνν Θητίμον ἀλγος·
 Αλλὰ καὶ ἄλλοι θρόοις Θητὶ πένθεσι κωκώοντες,

Antilochi lethum lacrymis deflebat obortis.
 At Telamone satus, furiis agitantibus, Ajax
 Vulneris imbre sui proprium madefecerat ensem,
 Seque ipsum perimens animam projecerat Orco.
 Parte alia Teucri plorabant Hectora raptum,
 Non patriæ tantum tot atrocia fata querentes,
 Sed peregrino etiam tristes mœrore, suasque
 Miscentes lacrymis sociorum, è pluribus oris

v. 19. Βελαρένῳ δέμας ἐλκεῖ λύσας.] Ελκετος pro vulnere Homeri imitatu Il. 4. v. 190. Ελκετος οἵ ιητῆς ἐπιμέσοιται — ubi Eustathius interpretatur τὸν καὶ τέλευτην λύσαν τὸ σωτηρίας. DAUSQUEIUS. Idem quod ex Eustathio citat Dausqueius in Galeno etiam reperitur. οἵ τὸ σωτηρίας λύσας τὸν ιητην ἐπιμέσοιται καὶ μὲν δέσποιντος λύσαν, καὶ τὸ σωρκάδες μέρετο ελκετος, οὐτερ γε καὶ τὸ τέλευτα, καὶ τὸ τέλευτα, καὶ τὸ τέλευτα. Galen. de Methodo Med. lib. 3. cap 1. Sicut autem Tryphiodorus δίμειον dixit, ita & Christus de Templo corporis sui loquutus, λύσαν τὸν τελετον, καὶ τὸ τελον ιμέραν εἰραν αὐτὸν. Joann. 2.19. Quam apposite corpus suum Templo conferat Christus, indicio est ipsa vocis δίμειον derivatio, quæ ab ædificando petitur, παροῦ τὸ δίμειον, unde & Apollonii Scholiastes in Argon. lib. 3. v. 1394. (observante Dausqueio in notis ad Q. Calabrum pag. 238.) corporis structuram δίμειον appellat. Ita etiam Seæca Epistolâ 65. Quicquid in me potest injuriam pati, hoc est in hoc obnoxio domicilio: animus liber habitas. Ita iterum in sacris Scripturis, Οὐρανίουν ἐθίσ τὸν πλούτον, οὐτελαβόντες δέ τὸν Αδάμ, εἰς γεννησαντα. Genes. cap. 2. v. 22.

— Ην αὐτὸς πατήρ
 Σάρκας ποταῖτος λοφίσιον δεμέστατα.

Lycophr. v. 47.

v. 21. Τῷ Εκτορῷ ἐλκυθμοῖσι Μυρομένοις.] Post verba luctum significantia Tryphiodorus plerumque utitur præpositione ἐπί. vid. v. 23, 421, 500, 541. quare forsitan & hic legendum est, οὐ Εκτορῷ ἐλκυθμοῖσι.

v. 26. Mir

Δάκρυσιν ἡμείροντο πολυγλώσσων θηκέσσων.
 Κλαῖον μὲν Λύκιοι Σαρπηδόνα, τόν ποτε μήτηρ 25
 Εἰ Τερίνη μὲν ἐπεμψεν αἰγαλομάρμην Διὸς εὐνῆ,
 Δυεὶ τὸν Πατρόκλοο Μενοιπιάδοο πεσόντα.
 Καὶ δολίνην ταῦτα νύκτα κακῷ τεπεδηρμάρμην ὑπνῳ
 Ρήσον μὲν Θεοῖκες σκάκων· οὐδὲ τὸ πότμῳ
 Μέρμνον θερευίνην νεφέλην αὐεδύσατο μήτηρ, 30

Qui Priamo auxilium belli, Phrygibusque ferebant.
 Hinc Lycii flebant Sarpedona, quem Jovis olim
 Misti toro genitrix, ad Trojam miserat urbem;
 Dira Menetriadæ sed fuderat hasta Patrocli.
 At Rhesum, somno oppressum sub nocte dolosâ,
 Thraces lugebant: tristataque Memnonis atrâ
 Morte parens cœlo sese subduxit, & almum

v. 26. Μὴ ἐπιμψειν.] Ita MS. Reim. in editis legitur πίμψειν μέν.

v. 30. Αιδούσατο.] Αιδούσατο est excedere, emergere, ἀνδύσατο κῦμα θαλάσσης.
Iliad. 1. 496. *Emersit ex undâ maris.* In hoc autem *Tryphiodori* loco requiritur vox contraria significationis, ideoque legendum censeo οφίλιον σύνδυσμον πο-
 ben induit, nube se vefitivit. Ita *Homerus*, *Iliad.* 14. 350.

— Επὶ δὲ οφίλην οὐσατε.

Et *Iliad.* 15. 307.

— Πρόδην τὸν καὶ αὐτὸν φοῖσθε Απόλλων
 Εἰρῆθε οὐρανὸν οφίλην. —

Nube candentes humeros *amictus*

Augur Apollo.

Flor. lib. I. O. 2.

Καὶ τίδεν ἄλλον ἄγελον ιχνεύοντα κυπεόσαίσατο οὐκέτι πρεστῆς, αφειστολημάρμην οφίλην. *Prosa-*
typi. cap. 10. v. 1.

v. 30. Μίμνον μήτηρ.] “*Ies. 14. 12. Lucifer, seu Phosphorus, dicitur Filius*
 “*Aurora.* Eādem vero metaphorā *Moschus παῖδες τὸν Αἴοντα* dixit, *Idyll. 3. v. 43.*”
 “*Alberti Periculum Criticum. cap. 3. Moschus* in loco citato de *Memnone* lo-
 quitur; quem παῖδες & ψόντες *Hes.* appellat *Pindarus (Olymp. Ode 2. v. 148. & Nem. Ode 6. v. 89.)* & sexies *Quintus Calaber* in secundo libro *Παρθενεπορθμόν*;
 sicut & *Auroram Memnonis* matrem vocaverunt *Tryphiodorus* aliique. *Quum*
 autem

Φέγγῳ ὑποκεύσασι καπφέος ἥματος Ήώς.
Αἱ δὲ δύο Θερμώδοντος αἰγιφίλοι γυναικες,
Κοπτόμυρμα τεί κύκλον αἴηλέσθε ὄμφακα μαζά,

Abscondit lumen funesti Aurora diei.

Quin & Amazonidum gens accola Thermodoontis,
Acria subnectens exertæ cingula mammæ,

autem hanc appellationem cum metaphorâ ab *Esiae* usurpatâ conferat eruditissimus *Alberti*, locum quendam in *Hesiodo*, ubi ipsa ferè sacri Scriptoris verba occurunt, proferre libet.

Τες δὲ μετ' αὐτοῖς πίκτη Εωτόρος Ηεράθεια.

Theogon. v. 381.

Nec dissimili Metaphorâ usus est Hymnoruin *Orpheo* adscriptorum Auctor, quum dixit,

Ασέρις ὄργιοι, τυκτὸς φίλα τίκνα μελαίνης.

Aesop. Θυμίαμφ. v. 3.

v. 31. Φέγγῳ υποκεύσασι, sicut υποδέσσασι (Hom. Odys. lib. 10. v. 296.) geminata consonâ syllabæ producendæ gratiâ. Nisi malis υποκεύσασι, mutatione factâ brevis vocalis in diphthongum. FRISCHLINUS. υποκεύσασι vel υποκέψασι, *subrahens*. RHODOMANNUS.

Versus *Quinti Calabri*, quos in Annotationibus *Anglicis* ad hunc locum citavi, ita corrigendos esse arbitror.

— Συνάχυτο δὲ ἀμφοροῖ Νῦξ
Παιδὶ φιλῆ, καὶ πάπτη κατίκρυψεν ὄργιος ἄστρα
Αχλοῦ &c. —

Κατίκρυψεν τὸ ὄρασθαι ἄστρα edideram ex emendatione *Joannis Cornelii de Pauw*; nunc vero magis probo hanc quam protuli *Rhodomanni* correctionem, quoniam *Quintum* iisdem verbis alibi usum fuisse animadvertis.

Ημος δὲ ὄρασθαι ἄστρα κατίκρυψεν, ἐργαζό δὲ Ήώς.

Lib. 7. v. 1.

v. 33. Κοπτόμυρμα τεί κύκλον αἴηλέσθε ὄμφακα μαζά.] Αἴηλος ὄμφακα μαζάς εἰς papillæ Amazoniæ venusta periphrasis; nam uvis comparatur papilla. Αἴηλος verò est, qui non sit θῆλυς, femina aut effeminatus. Erant enim *Amazones* semimares. Αἴηλος etiam interpretantur, qui lac non suxerit. FRISCHLIN. Αἴηλέσθε, non florentis. RHODOMANN. Quid ipse de hoc loco sentiam in Notis *Anglicis* ostendi; nec à te alienum fore puto, si notam *Ant. Mureti* in *Ronsardi Amores*, *Gallicâ* lingua scriptos, lib. I. carm. 4, proferam. “*De ce sein un-delet.*] *Non encore meur. Les Italiens disent acerbe poppe, tetini verdelets, & qui peu à peu commencent à s'enfier. Ainsi ay-je leu dans quelque Epigramme Grec, ομφακα μαζάς.*” Epigramma *Grecum*, in quo hæc verba se legisse scribit *Mureti*, idem est, opinor, quod inter *Angeli Politiani* Epigrammata extat, inscriptum Κύπρου Αιαδνομύρμη, ubi legitur hic versiculus.

Μαζάς ἀπ' ὁδηγοῦ ὄμφακα μαζάν ἔχει.

Papillas

Παρθένοι ὡδύρευτο δαιφρονε Πενθεσίλειαν,
 Ήτε πολυζέινοιο χρεὸν τολέμοιο μολύσαι, 35
 Θηλέιν δότο χειρὶς ἀπεσκέδασεν νέφρῳ ἀνθρώπῳ
 Νῦν ἐσ ἀγχαλάς· μελίη δέ εἰ μῆνος ὑποσάς
 Καὶ κτάνε καὶ σύλησε καὶ ἐκτερέεται Αχιλλός.
 Εἰςκέ δή εἰπε πᾶσα θεοκυπίτων οὐτὶ πύργων
 Ιλιό, ἀκλινέαστι ἐπειβεβαῦα θεμέθλεις. 40

Agmen virgineum te, Penthefilea, querelis
 Hic urgere suis: quæ Troica ad arva profecta
 Dardanio fusos repulisti à littore Graios
 Femineis manibus; telo te solus acuto
 Sustulit, & spoliatam armis tumulavit Achilles.
 Troja sed omnis adhuc, solido munimine nixa,
 Stabat, & immotis suberant fundamina muris;

Papillas uvis interdum comparari quibusdam exemplis jam probavi, quibus
 & hoc potest adjici. Θηλή εἰσ τὸ ἀκροτέρῳ μέρεῖ, η παρε τοῖς ιδεῖταις ἡνὶ θηλαῖς, δὲ τῆς πατεῖ τῶν σαφυλλῶν ρεύσεις. Enstath. in Hom. Odyss. lib. 4. p. 153. Ed. Bafil.

v. 34. Παρθένοι.] f. Παρθένειον.

v. 35. Χερὸς πολέμου μολύσαι.] Pro ἐσ vel ἀεὶς χρέον. Ellipsis præpositionum ἐσ vel ἀεὶς, post verba motum ad locum significantia, usitata satis esse Graecis ostendit Lamb. Bos in Libello de Ellipsis Graecæ, notatque plurima hujusmodi exempla protulisse Ill. Ex. Spanhemium in Callim. Hymn. in Pallad. v. 18. Hac ellipsis saepe utuntur Pindarus & Euripides, præcipue post verbum μολέω.

v. 36. Νέφρῳ ἀνθρώπῳ.] Νέφρῳ pro multitudine saepe ponit plurimis exemplis ostendunt Illustrissimus Pottens in Commentario ad Lycophronem. v. 569. Car. Daubuz in Comm. ad Apocalyp. cap. 10. v. 1. & Cerdia in Notis ad Virg. Georg. lib. 4. v. 60. Καὶ ἔχεις εἰ τὸ τοπε σὺ ἀπ' ἰχάτης βορρᾶ, οὐ ἔση παλλὰ μὲν σὺ. — οὐ ἀπόστη ἐπὶ τὸ λαόν με Ισραὴλ ὡς ΝΕΦΕΛΗ καλύψει γῆν. Ezekiel. cap. 38. v. 15, 16.

v. 37. Υποτίσ.] Ita Cod. MS. Reim. in Editis omnibus quos vidi legitur αἴσιτος. Ita tamen reddidit Xylander.

Solus at Ηακίδες congressam illius Achilles
 Sustinuit. —

v. 45. Δεξ.

Αμβολίη σῇ ἡγαλλε δυσαχθέι λαὸς Αχαιῶν.
 Καὶ νῦν κεν ὑστερίοισιν ὑποκυήσασse πόνοισιν,
 Ακάματός πξ ἔσσα, μάτιν ἴδρωσεν Αθηέη,
 Εἰ μὴ, Δηϊφόβοιο γαμοκλόπον ὕστεν ἔάσσει,
 Ιλιόθεν Δημοσοῖσιν ὅπλον ἔνθε μάντις.
 Οἰα δέ πτε μογέοντι χαρεζόμφρος Μενελάω,
 Οψιτέλεσον ὄλεθρον ἐῇ μαντεύσατο πάτηη.
 Οἱ δὲ, Βαρυζήλοιο θεοπροπίης Ελένοιο,
 Αὐτίκα μηκεδόνοιο μόθις τέλον ἡγτύνουτο.
 Καὶ Σκῆρην ἦν ἔβαινε λιπῶν ἐύπάρχενον ἄξιον
 Υἱὸς Αχιλλῆντος ἐπανῆς Δηϊδαμέίνος.

Torquebatque ægros belli mora longa Pelasgos.
 Ipsa quoque, extremo fermè confecta labore,
 Quamlibet indefessa manu, Tritonia Pallas
 Sudasset frustra, patriæ nisi sede relictâ.
 Priamides Helenus Græcis venisset amicus,
 Deiphobi exosus thalamum, fessoque supremam
 Gratificatus opem Menelao. Namque canebat
 Fatidicus patriæ excidium lacrymabile vates.
 Illi, Heleni dictis moti, toto agmine finem
 Ocius approperant diuturno imponere bello.
 Tunc etiam, Scyri deserto limite, Pyrrhus
 Venerat; Άεacidæ quem Deïdamia parenti
 Illuſtris peperit. Nondum pubentibus annis

v. 45. Δημοσοῖσιν ὅπλον ἔνθε μάντις.] Επιζήντο. Aldus, Neander, & MS. Reim.

v. 53. Αλλοὶ

Μήπω δή εὐφύεεσσιν ισχλίζων προτάφοισιν,
Αλκην πατέρος ἔφαντε, νέος πᾶς ἐών πολεμεῖς.
Ηθελε καὶ Δαναοῖσιν νέον βρέφες αἴγνον ἀγεάδα,

Prima genas illi vestibat flore juventus:
45 Sed patrium tamen ille animum spirabat, & annos,
Tractandis, juvenem supra, bellator in armis.
Ille etiam sacro primum est divellere templo

v. 53. Αλκην πατέρος ἔφαντε.] Virg. *Aeneid.* lib. 2. v. 491.

Instat vi patria Pyrrhus. —

v. 53. Νέος πᾶς ιών πολεμεῖς.] Videtur *Tryphiodorus* (sicut in notis *Anglicis* observavi) ad nomine *Νεοπόλεμος* alludere: Similem allusionem in *Sophoclis Philoct.* v. 941. notavit Scholia festus ejus. *Philobates* ibi *Pyrrhum* ita alloquitur: Ω ΠΥΡ σύ, καὶ πᾶν δέμα &c. ubi hæc notat Scholia festus. Ω ΠΥΡ σύ] παρεῖ ποιημα τέτο λόγει. Πύρρος γράμματα οι ποιηματα *Νεοπόλεμος*.

v. 54. Ηθελε καὶ Δαναοῖσιν νέον βρέφες αἴγνον ἀγεάδα,

Λίσην μὲν εἴσοι φίλης επίκυρος Αθλών.] Hos versus, nec sensu neque metro integros, quum *Anglico* carmine redderem, *Neandri*, *Xylandri*, *Porti* & *Dausqueii* opinionem secutus, credebam sermonem de *Pyrrho* continuari, & eum Palladium auferre voluisse. *Neander* censem pro νέος legendum esse νέος, & ita edidit *Portus*. Posterioris versus duas correctiones proponit *Dausqueius*, quarum altera

Αἴσην οὐ Μέσην φίλης επίκυρος Αθλών.

Altera

Γηγήσην μὲν εἴσοι φίλης επίκυρος Αθλών.

Sensus erit integer, inquit *Neander*, si Λίση per *domum* reddatur, quæcumque illa vox fuerit, aut qualis qualis etiam pro eâ substitui debeat, ut versus restituatur. De *Neandi* sententiâ hunc versum interpretantur *Xylander* & *Portus*, &c. in versione metricâ, *Frischlinus*. Sed idem *Frischlinus* in notis hæc scribit. *Dicit Poeta* voluisse *Minervam* *Diomedi* & *Ulyssi*, quibus aliâs favebat, utrò adducere suam fatalem illam statuam: ut quæ etiam *Epeum* adjutaris in edificando ligneo equo. *Sequo* igitur lectiōnem hanc:

Ηθελε καὶ Δαναοῖσιν ιών βρέφες αἴγνον ἀγεάδα,

Δαναοῖσιν εἴσοι φίλης επίκυρος Αθλών.

Quæ *Frischlinus* ipse ita reddidit.

Voluit hic etiam *Græcis* *venerandam* *statuam* *adducere*,

Quæ *auferenibus* *amicis* erat *adjutrix* *Minerva*.

Cum *Frischlinus* consentit *Rhodomanus*, & in priori versiculo pro νέος legitur in *MS. Reim.* ιών, quod virorum doctorum conjecturæ plurimum favet; & mihi quidem verisimilimum videtur non hanc fuisse *Tryphiodori* mentem, *Pyrrhum Minervæ* simulachrum auferre voluisse, sed *Minervam*, *Græcis* opitulatam, simulachrum suum volentem iis tradidisse, quod etiam ex aliis scriptoribus confirmatur.

Λίστην μὲν ἔσσα φίλης θυτικορεος Αθηνης. 55

Ηδη καὶ Βυλῆσι θεῖς ωστεργὸς Επειὸς,
Τερίνης ἔχθρον ἀγαλμα τελώνεον ἐποίει.
Καὶ δὴ τέμνετο δύρε, καὶ ἐς πεδίον κατέβανεν
Ιδης οὐκ αὐτῆς, ὅποθεν καὶ τοσόδε Φέρεκλος
Νῆσος Αλεξανδρῷ τεκτήνατο, πύματος ἀρχήν.
Ποίει δὲ εὐευτάπτης μὲν οὐ πλανεῖς ἀξαρύας

Palladium aggressus, donum fatale Minervæ.
Tum quoque consiliis Divæ permotus, & arte
Immensum versutus equum fabricavit Epëus,
Infensam Trojæ molem; & jam ligna secantur,
Ac latum in campum celsâ ducuntur ab Idâ;
Unde prius naves fabricaverat ipse Phereclus
Principium belli. Hinc laterum compagibus amplis

Αρπάξας ιδέλυσσοι οὐφρον Τετταγήσασι.

Q. Calab. lib. 10. v. 353.

Sub Priamo servata parum; sic ipsa volebat.

Ovid. Fast. lib. 6. v. 431.

Hunc igitur Tryphiodori locum à Frischlino & Rhodomanno rectè explicatum arbitror, sed an pro Λίστην μὲν ιδέα φίλης legendum sit Αντωμέροισι ιδέα φίλης multum dubito. Nequeo igitur aliam emendationem non proferre, quam mihi suggestit Vir quidam ingenio præstans & Graecæ linguae peritissimus.

Ηδης οὐ Δαναιοῖσι οὐδὲ βρίσκεις αὐγὸν ἀγαλόν,

Τοῖς δὲ ομηροῦσι, φίλη ιπτίκυρος Αθηνη.

Voluit etiam Danais sacrum suum simulachrum afferri,

Illiς μικρεῖς consilium datnra, amica auxiliatrix Minerva.

Hanc correctionem confirmare videntur quæ sequuntur.

Ηδη καὶ Βυλῆσι θεῖς ωστεργὸς Επειὸς &c.

v. 56. Βυλῆσι θεῖς ωστεργὸς Επειὸς.] Dionys. v. 341.

— Οὐκ ἀν σκέψεω

Ιδρις μαμέσωντεσφῆς ωστεργὸς Αθηνης.

In quem locum hæc scribit Eustathius. Δῆλον πάστως ὅτι Αθηνᾶς, ἡγετη Φροντίδης, ωστεργὸς οὐ ποιητης οὐδὲ τὰς τίκτουσ. Apollon. Arg. lib. I. v. 226.

— Αερος το θεῖς ωστεργὸς Αθηνης.

v. 61. Αερεψας.] In omnibus, quas vidi, editionibus legitur ἀερεψας, sed mibi

55

Γαλέρη, κοιλίνας ὅπόσου νεὸς ἀμφιελίατης
Ορθὸν θῆτι σάθυτη μέγεθος τορνώσατο τέκτων.
Αὐχένα ἐγ γλαφυρεῖσιν θῆτι σήθεοφιν ἐπιτένεν,
Σινθῷ πορφυρέπεζαι θηρέων τείχε ξενοῦ. 65
Η δὲ θηρικαμάνγου μετήρεγς αὐχένι κυρτῷ,
Εκ κορυφῆς λοφόεντι κατεσφρηγίζετο δεσμῷ.
Οφθαλμὸς δὲ ἐνέδηκε λιθώπεδος ἐν δυσὶ κάλοις,

Alvum aptat, ferroque cavat, stat quanta carinæ
Moles, quam faber ad rectam tornavit amussim.
Tum sculpto imposuit cervicem pectore, & omnem
Purpuream flammante comam permiscuit auro,
Stupeaque intendit Sublimi vincula collo.
Excisos itidem gemmis infixit ocellos,

mihi cum *Neandro* legendum videtur, ἵππος πλαθῆς δραεγῆς γαστέρα, lateri aptatam
alvum; cui lectio faveat metrica *Frischlini* Interpretatio, licet altera ejus Ver-
sio ita se habeat.

*Faciebat autem (equum) in amplissimo latere aptato,
Ventrem cavans, &c.*

v. 62. — Κοιλήνας ὅπόσου τὸς ἀμφιελίατης
Ορθὸν ἵππον σάθυτη μέγεθος τορνώσατο τέκτων.] Stephanus & Portus post *Kesi-*
pius inseruerunt particulam δ', quibus consentit *Xylandri* Versio.

*Ad latera ergo cavans merum laevisima vestum,
Soleri molem justam scrinatus anuisti,
Aptavit, qualis dubias que per maris undas
Remorum dupli propellitur ordine navis.*

Particula ista in Editionibus *Aldi*, *Neandri*, *Frischlini*, & in MS. *Reim.* omittitur: Pro diversâ autem lectione locus hic diversum admittit sensum; sed utrum τέκτων ad *Epeum* an ad navis fabricatorem referatur, parum interest. Cum totâ hâc descriptione *Epei* se ad opus accingentis conferri potest similis descriptio in *Homeri Odyss.* lib. 5. v. 243.

v. 64. Σήθεοφα.] MS. *Reim.* σήθεοσι.

v. 68. Λιθώπεδος.] *Dausqueius* legi mayult λιθώπεδος. Quod autem Equi oculos è gemmis factos esse scribit *Tryphiodorus*, simile quidpiam in *Laetamio* reperitur. Oculorum præcipue inexplicabilis est ac mira subtilitas, quia eorum orbes, gemmarum similitudinem preferentes, &c. De Opif. Dei. cap. §.

v. 70. Τεττ

Γλωκῆς βηρύλλοιο, οὐδὲ μαλένης ἀμεθύστης.
 Τῶν δὲ ἔπιμοσυρμάτων διδύμης ἀμαρύγματος χρυσῆς,
 Γλωκῶν φοινίασυντο λίθων ἐλίκεων ὀπωπάς, 71
 Αργυρέας δὲ ἔχαρεξεν ἔπι γναθμοῖσιν ὀδόντας,
 Ακρα δακτῖνα πεύδοντας ἐντρέπεταιο χαλινά.
 Καὶ σόματος μεγάλοιο λαζάρων αἰνέωντες κελαῖδοις,
 Αυθράσι καδυρμάτοισι παλίρροον ἀσθμα φυλάσσων.
 Καὶ μέγα μικτήρων Φυσίζοος ἐπνεύ ἀυτηί. 76
 Οὐατα δὲ ἀκροτάτοισιν ὄπι κροτάφοισιν ἀρηρεν
 Ορετὰ μάλιστα μέντοι μήτεν σάλπιγγος ἀκέντειν.

Berylo excisos glauco, rubroque Amethysto,
 Orbibus in geminis; hinc cæsia fronte rubenti
 Lumina fulgebant, gemmâ geminante colorem.
 Dentes quinetiam argento cælavit, & ori
 Indidit, ut summi versarent æra lupati.
 Nec patuli sine causâ oris laxavit hiatum,
 Occultis quo deinde viris spirabile lumen
 Insinuans yitam cæco servaret in antro,
 Vivus & ex ipsis spirabat naribus ignis.
 At rectas summis aptavit desuper aures
 Temporibus, quæ stare tubasque audire sonantes

v. 70. Τῶν δὲ ἔπιμοσυρμάτων διδύμης &c.] Ald. & Neand. Τῶν δὲ μιστεμάτων διδύμης —. διδύμης etiam legitur in MS. Reim.

v. 78. Ορετὰ μαλιστα μέντοι μήτεν σάλπιγγος ἀκέντειν.] Frieschlinus. & Rhodomanus potius legendum esse existimant, μέντοι σάλπιγγος ἀκέντη, in quam correctionem & ipse incideram, & illius confirmandæ ergo hæc exempla descripsoram.

Ιπποτος γαλινατο δὲ μαλιστηματην, μέντοι,

Νάτον ὄμοις λαγόνεσι σωήρμοσε, ἐπάγων ὑγρόν.

Ιχία τε γλαυτοῖσιν ὄλισθησίσι σωῆψεν.

80

Σύρετο ἐπί πευμνοῖσιν ἐπί ἵχνεσιν ἐκλυτος ὄρη,

Αμπελος ὡς γναμπτοῖσι καθελκομένη θυσάνοισιν.

Οι ἐπόδεις βαλιοῖσιν ἐπερχόμενοι γονάτεστιν,

Απίερον ὥσπερ ἔμελλον θηλίσθεας,

Possent: Tum spinam dorso lumbisque subegit,
Clunibus & validas attexuit abiete coxas.

Ipse imā tractus verrit vestigia caudā,

Vitis ut, ἐπί curvā spargit quæ traduce virgas.

Planta autem genibus, maculoso murice tintis,
Nixa pedum veluti quæ cursibus apta citandis,

Οὐς βοὺς σπάλπυγες ὄρμασσε μέντον.

Æschyl. Επιπ. ἐπί Θίν. v. 399.

—— Χρὴ μέντον Τυροκωκῆς

Σπάλπυγες αὐδῆν. —

Eurip. Rhei. v. 988.

Voce ἀκοὴ usi sunt Linus, Callimachus, Nonnus, aliisque.

v. 79. Νάτον ὄμοις &c.] Νάτον. Ald. Neander. Νάτον δὲ ὄμοις & Νάτον οὐδὲ ὄμοις. MS. Reim.

v. 83. Οι δὲ πόδεις βαλιοῖσιν ἐπερχόμενοι γενάταις &c.] In Editis omnibus quos vidi legitur ἄδη, sed in MS. Reim. οἱ δὲ, quomodo legendum putavit Neander. Cur autem hanc lectionem prætulerim, in Annotationibus *Anglicis* rationem reddidi. *Frischlinus*, licet vulgarem ἄδη in textu retinuerit, in utrāque tamen versione eundem sensum quein ego fecutus est. *Xylander* ita convertit,

Nec verò, genibus quanquam velocibus essent

Apicatique pedes, celerem ad cursumque parati,

Corripuere viam prorsus &c.

Βαλιοῖσιν γενάταις, maculosis genibus interpretati sunt Neander, *Frischlinus*, & *Portus*; *Xylander* autem genibus velocibus (sicut πόδοι πεχύγενοι dixit Nonnus in Paraphr. Joan. cap. 12.) βαλιος nempe & varius est & velox, quod probavit *Barnensis* in Notis ad *Eurip. Rhei.* v. 356. Utrasque has significaciones habet vox αὐδῆ, sicut observavit Ill. *Ex. Spanheimius* in *Callim. Hymn.* in *Dian.* v. 91. Confer *Clarkii* notas in *Homeri Iliad.* lib. 2. v. 816. lib. 4. v. 489. & lib. 12. v. 167. & *Schol.* in *Soph. Trachin.* v. 93. & v. 1050.

v. 85. M-

Οὕτως ἡπείροντο· μένεν δὲ ἐκέλθουσεν αὐτάγκη· 85
 Οὐ μὲν ὅπῃ καήμησιν αὐχαλκέες ἔξεχον ὄπλαι,
 Μαρμαρένς δὲ ἐλίκεατι κατεσφόκωντο χελώνης,
 Απλόμφραγος τεδίοιο μόγις κεφτερώνυχι χαλκῷ.
 Κληῖστην δὲ ἔπικε θύρην, καὶ κλίμακα τυκτήν,
 Ήμέν, ὅπως αἰδηλος ὅπῃ πλανεῖς δέραργα, 99
 Ενθα καὶ ἐνθα φέρησι λόχον κλυτόπωλον Αχαϊῶν.
 Ήδὲ αὐταλυνομένη τε, Καὶ ἔμπεδος αὖτε ἐστα,

Sic ibat; sed fixa loco tum forte manebat.
 Ungula quinetiam ferro non absque micabat,
 Crura feri subter; sed vincita volumine conchæ
 Vix sola tangebat validi munimine ferri.
 Addidit & sua claustra dolo fabricator Epëus,
 Et scalam, laterum quæ tecta lateret in umbrâ,
 Agminaque acciperet Græcorum, & redderet auris:
 Illa adoperta viris, firmataque posset iisdem

v. 85. Μένεν δὲ κατέλθοντι αὐτάγκη.] Eodem sensu voce αὐτάγκη utitur Callimachus, Hymno in Delum. v. 34.

Καὶ τὸς μὲν ὅπῃ βασίδος, οὐδὲ ἡπείρου λαζανταῖ
 Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε· σὲ δὲ τὸν ἔθλιψιν αὐτάγκη,
 Αλλὰ ἀφετοῦ πλάγασσιν ἐπίπλασε. —

v. 88. Κεφτερώνυχος.] Ald. & Neand. κεφτερός οὐχὶ χαλκῷ. In MS. Reim. legitur & κεφτερός οὐχὶ & κεφτερόνυχος κεφτερόνυχος legunt Stephanus, Portus, Dausqueius, P. Leopardus Emend. lib. 20. cap. 25. & G. Canterus Nov. Lect. lib. 6. cap. 21.

v. 91. Λόχον κλυτόπωλον Αχαϊῶν.] In Codd. MSSStis legitur κλυτόπωλον, quam lectionem retinent nonnulli, arbitrati τὸν, quiescere. Sed κλυτόπωλον legendum esse contendunt Stephanus, Frischlinus, Leopardus, aliique.

v. 92. Καὶ ἴμπιδος αὖτε οὐσα.] Ita legitur in Stephanus & Porti Editionibus, probante Dausqueio. Aldus & Neander ediderunt ἴμπιδον οὐσαν, Frischlinus ἴμπιδον αὖτε, quomodo legendum censet Neander; Rhodomannus legi vult τὸν οὐσαν, in se complicabilis. In MS. Reim. legitur ἴμπιδον οὐσαν οὐσα, sed τὸν οὐσαν superscribitur οὐσα, & in margine adiicitur hæc notula; Ιων. ἴμπιδον τὸν οὐσαν.

v. 93. Οὐσα

85 Εἰν σφὺς καθύπερθεν ὁδὸς, καὶ νέρθεν ὄρεσσα.

Αμφὶ δέ μιν, λύκοιο κατ' αὐχένος ἥδε γλυκίων,

Αὐθεσ πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῆ, 95

Κολλήσας ἐλέφαντι καὶ δέργαροδίνει χαλκῷ.

Αὐτὰς ἐπειδὴ πάντα κάμεν μενεδήιον ἵππον,

99 Ascensum sursum dare descensumque deorsum.

Postremὸ & circum cudentia colla genasque

Purpureo ornavit fræno, nitidisque lupatis,

Ære exundanti factis, sectoque elephanto.

Jamque ubi perfecto steterat fatale labore

v. 93. Ορεσσα.] Frischlinus legi mavult ὄρεσσα, *Dansqueius* ἴσσα.

v. 95. Αὐθεσ πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῆ.] Λύκοισιν redundant, & deest verbum. *Sensus* fit integer, si ponatur, ἀνθεσ πορφύρης οὐκιν, misit purpureos flores. Sed mihi non satis fit hoc modo. Hæc est Rhodomanni Annotatio: *Dansqueius* autem, quo justa huic versui restituatur metri dispositio, resecari vult vocem ἀνθεσ. *Leopardo* vox λύκοισιν abundare visa est, & ex margine in contextum irreplisse. *Levi mutatione*, inquit Frischlinus, videor affectus & veram hujus loci letionem, & veram sententiam, si pro λύκοισιν legam λύκοισιν, à verbo λυγίζω, ligō, vincio. Suā conjecturā fretus Frischlinus versum integrum ita edidit, & Latinè vertit.

Αὐθεσ πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῆ.

Floribus purpureis vincit necessestrī fræni.

Hæc verò Frischlini conjectura ipsis metri legibus contraria est, utpote quæ in uno versu septem pedes includat. Ipse quidem quomodo restituenda hæc sint prorsus ignoro; hoc tantum persuasum habeo, deesse verbum aliquod quo absolvatur sententia; quod non animadvertisse videtur vir doctissimus Ricardus Busbeius, quum nihil hic mutato opus esse existimaverit. *Hyperca-talexis*, ait, sive *Hypermetrum*, est, quæ syllaba præter justam metri dispositionem superabundat: ut Αὐθεσ πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναγκαῖοιο χαλινῆ. *Tryphiod.* nisi quis hic malit duplēm fingere *synecphonesin*, & syllabas collisias breviare. Græcæ Grammat. Rudimenta. pag. ult.

Voces ἀναγκαῖοιο χαλινῆ, quas per necessarii fræni transtulerunt Neander, Frischlinus, & Dinnerus in *Farr. Epih.* potius vertendæ videntur per, *coercens* fræni; in quâ notione vox ἀναγκαῖος usurpatur ab *Homero*.

v. 96. Κολλήσας.] Ita legitur in MS. *Reim.* In Editione *Aldinæ Klētoræ*. Cæteri plerique Editores, ex conjecturâ, ut videtur, legunt *Kλητος*, quibus consentit *P. Leopardus*. Emend. *lib. 20. cap. 25.* In eodem versu pro δέργαροδίνε in Notis *Anglicis* legendum proposui δέργαροδίνη.

v. 97. Αὐτας.] Ita MS. *Reim.* in Editis legitur *Aὐτας*.

v. 99. Ορεσ

Κύκλον ἐύκνήμοδα ποδῶν ψεύθηκεν ἐκάστῳ,
 Ελκόμενος πεδίοισιν ὅπως πειθήνιος εἴη,
 Μηδὲ Βιαζομένοισι δυσέμβατον οἵμον ὁδένη. 100
 Ως οὐ μὲν ξένορεπτο φόβω, καὶ κάλλει πολλῷ,
 Εὐρὺς οὐδὲν ψιλός τε· τὸ δέκατον δέρνοσαιτο,
 Εἴ μν ζωὸν ἔτιδυξεν, ἐλαυνέμεν ἵππος Αρης.
 Αμφὶ δέ μν μέγα τεῖχος ἐλήλατο, μή τις Αχαιῶν
 Πείν μν ἐπαθρόστειε, δάλον δ' ἀνάπυσον ἀνάψη. 105
 Οι δέ, Μυκηναῖς Αγαμέμνονος ἐγύνεται ηνὸς,

Magni robur equi, pedibus faber ipse rotarum
 Supponit lapsus, ut lento in pulvere campi
 Posset agi, facilemque viam ductoribus æquet.
 Tum multo horrore effulsit, multoque decore
 Machina celsa, capax: illam non ipse recuset
 Mars equitare feram, vivam fabricasset Epëus.
 Hanc verò molem circa nova mœnia struxit,
 Cernere ne quis eam, neu fraudem exurere flammis
 Deprensam posset. Tum demum in littore Graii

v. 99. Οπος πειθήνος εἴη.] In Editionibus Aldi, Stephani, aliisque, legitur
 ἐπιθέλιος. “Lego, inquit Frischlinus, ἐπιθέλιος, versatilis, rotatilis, tractilis,
 “ab ἐπιθέλιοις nisi magis arridet πειθήνος, frāno obtemperans.” Vocem πειθήνος
 (quam etiam exhibit MS. Reim.) ex conjecturā reponunt Rhodomanus, Leo-
 pardus, Dausqueius in Notis ad Q. Calabrum. p. 237. & Germ. Guellius ad Virg.
 Æneid. 2. 235.

v. 105. Πείν μν ἐπαθρόστειε, δάλον δ' ἀνάπυσον ἀνάψη.] “Illud δέλον δ' ἀνάπυσον
 “ἀνάψη, Neander vertit, & attingeret dolum nondum vulgatum. Xylander,
 “Nescius ignarusque dolī combureret illum.
 “Ego, ne dolum in vulgus dederet.” P. Leopard. Emend. lib. 20. cap. 25. Neander
 interpretationem amplectitur Cerdà in Comin. ad Virg. Æneid. lib. 2. v. 25.
 Frischlinus vertit, dolumque deprehensum incenderet: Porus autem, & efferret dolum
 nondum

Λαῶν ωρομένων ὄμαδον καὶ κῆρα φυγόντες,
Ἐς βγλὸν βασιλῆς ἀνωλίσθη Αχαιῶν.
Ηδὲ, τόκυφθόγμοιο δέμας κήρυκος ἐλάσσα,
Συμφρεδίμων Οδυσσῆς πρίσατο θύεις Αθηνάν, 110
Ανδρὸς θηρίου μελίγεοι νέκταρε φωνή.
Αὐτὰρ ὁ, δαμανούμητο νόον βγλῆσιν ἐλίσσων,
Πρῶτα μὲν ἐσήκει κενεόφρενος αὐτῷ ἐοικώς,
Ομηλος αἰσθέπτοιο βολὴν θητὸν γαῖαν ἐρείσας.
Αφνω δὲ αἰνάων ἐπέων ὀδίνας αἰνοίξας, 115

Ad navem Atridæ glomerant, populoque ruente
Consilium reges ineunt de rebus Achivi.

Ecce autem Pallas, faciem mentita canori
Præconis, properè bellatrix astat Ulissi,
Mellifluoque viri vocem Dea nectare tingit.

Ille animum volvens celerem, perque omnia versans,
Attonito stabat similis; tum lumina terræ
Fixa soloque immota tenet: mox farier orsus,
Fontem aperit solers vocum, venâque perenni

nondum vulgatum. Mendum aliquod in textu *Greco* latere suspicor, sed nihil
mihi occurrit quo possit corrigi.

v. 107. Οὐρομένων.] *Oρηνιδέων.* *Rhodomanus.*

v. 108. Ες βγλὴν βασιλῆς ἀνωλίσθη Αχαιῶν.] Ita legitur hic versus in Ed. Steph. Jamot. & MS. Reim. in aliis quibusdam βασιλῆσσαν ἀλίσθησαν. *Frischläus* ex *Rhodomanni* conjecturâ edidit, βασιλῆς ἀνωλίσθησαν.

v. 115. Επίων ὀδίνας.] Eâdem metaphorâ utitur *Apollinaris*, Metaphr. Palm. 44. v. 1.

Ἐθλὸν οὐτέρη κορυδὴ τεκνόστοτο μῆδος.
Et Socrates apud Platonem in *Theatrito*. p. 151. Ed. Steph. Ταῦτα δὲ σοι, ὡς ἀρισταὶ τοῦτον τὸν εἰμικυνα, ψαπτούντον σε, μαστιχὴν καὶ αὐτὸς οἶσι, ὀδίναν τὸ καῦσμα ἔνδοι. ἀρισταὶ τὸν τοῦτον εἰμικυνα, ψαπτούντον σε, μαστιχὴν καὶ αὐτὸς οἶσι, ὀδίναν τὸ καῦσμα ἔνδοι. ἀρισταὶ τὸν τοῦτον εἰμικυνα, ψαπτούντον σε, μαστιχὴν καὶ αὐτὸς οἶσι, ὀδίναν τὸ καῦσμα ἔνδοι.

Δεινὸν ἀνεβρέγντος, καὶ, ιερίνς ἀπε πηγῆς,
Εξέχεν μέγα κῦμα μελισσήσιον φετοῖο.
Ω φίλοι, ἵδη μὲν οὐρανοῖς λόχος ἀπτετέλεσαι,
Χερσὶ μὲν ἀνθρομένης, αὐτὰρ βυθῶσιν Αἰθίνης.
Τυμεῖς οἱ, οἵ τε μάλιστα τεποίθαστε κάρετει χειρῶν,
Πρόφρονες ἀλκήνεποντοῦ καὶ τλήμονι θυμῷ 121
Σπέδετε μοι: οὐδὲν τοικε πολὺν χρόνον ἀνταῦδεντες
Μοχθίζειν ἀτέλεσαι καὶ ἀχέεια γνεσίσκοντες,
Αλλὰ χεὶς ζώντας αἰοίδημον ἔργον ἀνύσσαι,

Detonat horrendū, ac veluti de fonte sacrato
Effudit liquidi manantia flumina mellis:
O socii, quæ tecta diu, fraus optima crevit
Humanis manibus, perfectaque Palladis arte est.
At vos, quos manuum fiducia roborat una,
Mentibus intrepidis, animoque ferente laborum,
Mecum agite; & sociæ vestigia tangite mentis:
Non decet hīc longum frustra consumere tempus
Usque laborando, vanisque senescere curis:
Sed famam aut vivos opus est extendere factō,

v. 116. Ιερίνς ἀπε πηγῆς.] ιερίνς DAUSQ. Ιερίνς πηγῆς Interpretes vertunt, *sacro fonte*; mihi vero, qui vocem ιερίος nondum ab ullo veteri Scriptore usurpatam reperi, magis placet *Dausquei* lectio.

v. 117. Εξέχεν μέγα κῦμα μελισσήσιον φετοῖο.] Forsan scripsit *Tryphiodorus*, Εξέχεν μέγα κῦμα, sicut *Callimachus*, *Hymno in Jovem*. v. 32.

Ex οἱ ιερίον μέγα κῦμα.

Χίνης οφετοῖο dixit *Nonnus*, *Dionys. lib. 3. v. 207.* μελισσήσος οφετοῖο dixit idem in *Paraphr. Joannis Evang. cap. 19. v. 155.*

v. 122. Ενταῦδε οὐλαῖς.] Ita *Frischl. Dausq. & MS. Reim.* Alii, ενταῦδε οὐλαῖς.

v. 124. Αλλὰ χεὶς ζώντας &c.] γρ. ζηντόντας DAUSQ. Χρηζόντας legunt *Nemider* & *Dinnerus* in *Farr. Epith.* In Editione *Aldinā* legitur ζηντόντας. In MS. *Reim.*

Η θανάτῳ βερετόνπ κακοκλεῖς αἴγος αλύξα. 128

Ημῖν θαλπωραὶ φερέτεραὶ ἥπερ σκένοις.

Εἰ μή πας τερποῖο, καὶ δέρχαιοιο δράκοντος,

Καὶ καλῆς πλατάνοιο, καὶ ὀκαριόροις ὅππι τέκνοις

Μυτέρῳ ἐλκαρδίνης, ἀπαλῶν τε λαζίδε νεοαστῶν.

Εἰ δὲ θεοπεποίησι γέρων αἰνεβάλλετο Καλχας, 139

Αλλὰ καὶ ὡς Ελένοιο μετίλυδος ὄμφυττεῳ

Μυντοσῶμα καλέσον ἐτομοτάπην ὅππι νίκην.

Τόνεκά μοι πείθεσθε, καὶ ιππεῖν ὅππι νηδὺν

Et vitare nefas, aut certæ occumbere morti.

Spes melior nobis, quam clausis obvia Teucris :

Si modo nec nidi in platano, prisciique draconis,

Nec cum prole suâ disceptæ matris ab angue,

Et teneri nondum vos pulli oblivio cepit.

Nam quanquam Calchas tempus protraxit & annos,

Est tamen hîc alius nobis, & tranfuga Vates ;

Cujus ad indubiam invitant oracula palmam.

Ergo mihi parete, & equi condamur in alvo :

Reim. Δειζούσ. Ego correctionem Leopardi secutus sum, quæ cum editionibus Stephani, Frieschlini, & Porti consentit.

v. 128. Καὶ καλῆς πλατάνοιο.] In MS. Reim. male legitur καλοῖς. In Editionibus Aldi, Jamotii, & Neandri, legitur καλῆς πλατάνοιο, quod vertitur, nidi in platano. Eadem est interpretatio Frieschlini & Porti, licet uterque horum cum Stephano ediderit, καλῆς πλατάνοιο, i. e. pulchrae platani, quæ lectio videtur esse verissima. Ita enim Ulysses, apud Homerum, ejusdem portenti de quo hic agitur historiam narrat.

Ἐρδομεν ἀθηνάτοισι πελησόσας ἵκριτιμος
Καλῆς πλατάνοισι.

Iliad. lib. 2. v. 306.

v. 129. Απαλῶν τε λαζίδι.] Απαλῶν τ' ἐλαζίδι. MS. Reim.

v. 138. Πῦρ

Θαρσαλέως απένδωμεν, ὅπως αὐτά γρετον ἄλγος
 Τρῶες αἰταρέοτοι θεῖς αἰπατίσθορε τέχνην 135
 Ιλιον εἰσανάγωσιν, ἐὸν κυρκὸν αἴμα φαγαπῶντες.
 Οἱ δὲ ἄλλοι πεύμνασι μεδίετε πείρωνατα νηῶν,
 Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίοις βαλόντες·
 Ιλιάδος δὲ λιπόντες ἐρημάνην χθονὸς αἰκτήν,
 Πλώετε πανουδίῃ Φευδώνυμον οἴκαδε νόσον, 140
 Εἰσόχεν, εὐόρμυχονοντες εἰσιωπῆς,

Fallacem ut Divæ technam, sibi damna parantes,
 Sponte suâ patriam deducant Troes in urbem.
 Jamque alii extremas puppi laxate rudentes,
 Et vestras ultro jacite in tentoria flamas,
 Littoraque Iliacæ deserta relinquite terræ,
 Et redditum simulate domum, remosque movete;
 Donec protectis vicino in littore terræ

v. 138. Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίοις βαλόντες.] Πυρίθον. MS. Reim. Hunc versum citat Τζεζες in Scholiis ad Lycophr. v. 344. Οἱ Ελλήνες, ὡς φησι Τρυφίδωρος,

Πῦρ ἴδιον πλεκτῆσιν ἐνὶ κλισίοις βαλόντες,
 Πέδης Τειδηνού πλεκτῆσιν, καὶ τὰς Καλυδηνὰς πίστες, ψόπις τοῦτο τὸν Τροίαν. “Πλεκτῆσιν, in-
 “quit Ill. D. Potterus, pro πλεκτῆσιν, ex MS. Barocc. & Greu. πλίγνωσται enim
 “potius quam πλέκεσθαι dicuntur tentoria”. Κλισίοις ἐντηκτα dixit Homerus. I-
 liad. lib. 9. v. 659.

v. 141. Εἰσόχεν εὐόρμυχονοντες εἰσιωπῆς.] Ita recte Frischlinus, & Daus-
 scheinus. In cæteris Editionibus legitur aut πεπανυσμένος, aut πεπανυσμένος. Ver-
 sum integrum ita vertunt Neander & Portus,

Donec εἰς πεπανυσμένος.

Atqui εὐόρμυχος adjективum est, & cum substantivo εἰσιωπῆς conjungendum. Α-
 pollon. Arg. lib. 4. v. 900.

Aἰσὶ δὲ εὐόρμυχος δεδοκημένος εἰς εἰσιωπῆς.

Scholiastes: Αἰσὶ δὲ εἰσιωπήμενος καὶ θιαράσσου διπλὸν δέψιν ψυλλῶν καὶ εὐόρμυχος τόπος. His-
 lichius: Εὐόρμυχος, ιππορθίεις.

v. 142. Επι-

Τιμιοὶ σωματομόρμοις θῆτα γείτονος αἰγαλοῖο
Σημαίη παλίνορσον θῆτα πλόον ἐσπέειν πῦρ.
Καὶ τότε μάτε τις ὄκνῳ ἐπειγομόρμων ἐρετάων
Γιγνέαδω, μήτ' ἄλλο φόβος νέφος, οἵα τε γύκτες 145
Ανθρώποισι φέρεσσιν ἐλαφρῷ δείματα θυμός.
Ετοι τοῦ ταρστέρης δέρετης ἐμφύλιῳ αἰδώς·
Μάτε τις αἰχμάτειν ἐὸν χλέος, ω̄ κεν ἔκαστος
Αξιον ὃν ἐμόγυντε λάθοι γέρεις ἵππας αὐδρῶν.
Ως φάρμῳ βαλῆς ἔζητε· τοῦτο τοῦ μάθοις 150

Ignis det signum speculâ nocturnus ab altâ,
Et revocare gradum jubeat. Tunc omnis abesto
Quæ mora remigium tardat, nubesque timoris
Omnis abesto procul; quæ, nox velut horrida, semper
Mentibus humanis terrores injicit atros.
At pudor, ingenuis virtutem accendere natus,
Vos agat, ut nemo famam deturpet honestam;
Quisque sed hostis equum capiat, sua præmia laudum.
Sic ait; & canum exacto sermone reliquit:

v. 142. Επὶ γάιτῳ αἰγαλοῖο.] Επὶ γάιτοις αἰγαλός * Ed. Ald. Steph. aliæque. *Dauisqueius* legit Γέιτοις αἰγαλοῖο. *Frischlinus* edidit, γάιτῳ αἰγαλοῖο. Parum refert utram lectionem sequamur, quum notet doctissimus J. Alberti in Observ. Philol. ad *Ioann.* cap. 4. v. 6. præpositionem ἐπὶ pro *ad*, sive *juxta*, cum genitivo casu occurrere apud *Theocr.* Idyll. 4. v. 17. cum dativo autem (quod reprehendit *Gronovius* in notis ad *Arrianum*) apud *Aelianum*, *Callimachum*, & *Herodianum*.

v. 143. Σημαίη παλίνορσον ἐπὶ πλόον.] Forsan legendum,
Σημαίη παλίνορσον ἐπὶ πλόον. —

v. 149. Αξιον ὃν ἐμόγυντε λάθοι γέρεις ἵππας αὐδρῶν.] *Ιππον*, *Equestrē*. RHOD.

v. 150. Ως φάρμῳ βαλῆς ἔζητε.] In *Frischlini* versione pro *canum* (quod *Ty-
pographi* incuria possum videtur) legendum arbitror *canum*.

v. 157. *Eari-*

Πρῶτος ἐφωμάξτος Νεοπόλεμῷ θεοειδῆς,
 Πῶλος ἀτε σφρασσόντος ἐπειγόμενος πεδίοιο,
 Ος τε, νεοζυγέεστιν ἀγαλλόμενῷ φαλάρειοιν,
 Εφθάσει καὶ μάστιγα καὶ ἱνιοχῆιος ἀπειλήν.
 Τυδείδης οἵ ἐπόρετε Νεοπόλεμῳ Διοικίδης, 155
 Θαυμάζων, ὅπ τοι ἐπι καὶ τεράστιον Αχιλλός.
 Εσπετο καὶ Κυδώνιππος, ὃν εὐπατέρειοι Κομαῆδω
 Τυδῆος, θαλάμου μηνιαδίοιο τυχόσι,
 Ωκυμόρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγαλῆι.

Primus ibi ante alios hortantis amica fecutus
 Verba Neoptolemus telis exultat ahenis.
 Qualis, ubi tetigit spatiose roscida campi,
 Emicat, & phaleris ostroque superbus & auro,
 Pullus it, & cursu longè volat ante citato,
 Quam det rector equis signum, increpitetque flagello.
 Proximus insequitur Tydides, incitus acri
 Mente Neoptolemi; quoniam tale ante parentis
 Viderat ingenium, donec superesset, Achillis.
 Hinc ibat Cyanippus ovans; quem diva Comætho,
 Heu! brevia annosī sortita cubilia Tydeī,
 Αἴγαιοι peperit pugnaci, & perbrevis ævi.

v. 157. Εαυτον τῇ Κυάνη ποσ; ὃν εὐπατέρειοι Κομαῆδω
 Τυδῆοι, θαλάμου μηνιαδίοιο τυχόσι,
 Ωκυμόρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγαλῆι.] Κομαῆδω Τυδῆος, Comætho Ty-
 dei filia; ita enim legenda hæc & vertenda arbitror, puncto scilicet post Tu-
 dῆο posito; non, ut plerique Interpretum,
 Τυδῆος θαλάμου μηνιαδίοιο τυχόσι.
 Tydei brevem sortita thalamum.
 Confer quæ dixi in Annotationibus Anglicis,

Εῖπκεν Μενέλαος· ἀγεν δέ μιν ἀγριος ὄρμη. 160
 Δηιφόβῳ ποπὶ δῆλον ἀπνεῖ δίζετο θυμῷ,
 Δύτερον σεπακτῆσε γάμος λελιυμένος εὔρετο.
 Τῷ δὲ Οἴλη Λοκρὸς ὅργον Οἰλῆος ταχὺς ψός,
 Εἰσέπι θυμὸν ἔχων πεπυρμένον, οὐδὲ ἐπὶ κέρας

Astitit hic etiam Menelaus, ab impetu pulsus
 Irā accensi animi: Nam raptæ uxoris amantem
 Deiphobum subit ulcisci, vetitosque hymenæos.
 Huic & Oilides Locrus successerat Ajax,
 Vir prudens, necdum Cassandræ captus amore

v. 160. Εἰπκεν Μενέλαος·] Lege ἵστη καὶ Μενέλαος pro astitit, vel pro ἀνίστη, sur-
 nū: Nam infrā etiam hoc verbo sic utitur. FRISCHL.

v. 161. Δηιφόβῳ ποπὶ δῆλον ἀπνεῖ δίζετο θυμῷ.] Redundat istud ποπὶ. Malui
 ita legere, si licet: Δηιφόβῳ δὲ ὡρὸς ἀπνεῖ δίζετο θυμῷ. Is jamdiu querebas
 hostili animo Deiphobum. FRISCHL. Forsan legendum est,

Δηιφόβῳ ποπὶ δῆλον ἀπνεῖ δίζετο θυμῷ.

Δηιφόβῳ ποπὶ δῆλον δίζετο, sicut aliquem in certamina poscere, & in praelia poscere,
 dixerunt Virgilinus & Statius.

v. 162. Γάρμ.] Γάρμος hic accipitur pro conjugi, sicut & γάμοι in Heraclii Al-
 legoriis Homericis, p. 434. Ed. secundæ Galei. Τὸν μὲν Τιτάνον ἐγεδίνει τὸν Διὸς γά-
 μον ἀφ' ἐμέρης ἥρετο τοῖν, εἰς τὸν ὑφίστας κρατεῖσθαι.

v. 163. Οἴλη ταχὺς ψός.] Cel. Davisius in Annotationibus in Maximi Tyrii
 Dissert. 7. S. 5. locis aliquot ex Homeri Iliade congestis, ubi Ajax Locrensis
 vocatur Οἴλη ταχὺς Αἴας, Maximum iniquum esse censet, qui Ajacem istum
 βραδύποδα fuisse statuat. Maximi verba hæc sunt. Ei δὲ της ἀδενίστρος μὲν τὸ
 Επεῖον, αὐχέναν δὲ Θερσίτη, μιχρότερον δὲ Τυδίαν, βραδύποτος δὲ τὸν Αἴαντα &c.
 Hæc vero non de Ajace Locrensi accipienda sunt, sed de altero illo, Telano-
 nia filio; cuius descriptionem vide in egregiis Popii Observationibus suaæ Hom-
 eri Versioni subjunctis. Iliad. lib. 7. v. 227.

v. 164. Εἰσέπι θυμῷ ἔχω πεπυρμένον, οὐδὲ ἐπὶ κέρας
 Μαργαρίταν ἀφέμανν.] Sicut animus prudens hic dicitur θυμῷ πεπυρμένος,
 animus prudens, ita vocem ἀφροσίσας (dementiores) apud Xenophonem (Cyropæd.
 lib. 3.) interpretantur Porcius & Hutchinsonus per immodestiores, in Venerem pro-
 cliviores. Interpretationem suam viri doctissimi Euripidis auctoritate confir-
 mant, qui Veneris nomen Αφροδίτην δέποτε ἀφροσίσας, i. e. a dementia, deducit.
 Troad. v. 989.

Τὰ μῶρα γέδε πάντες Αφροδίτη βροτοῖς.
 Καὶ τόποι οὐδέποτε ἀφροσίσας ἀρχεῖ θῆσ.

Non

Μαργαίνων αἴθεμσον· σύνεστον ἥκι αλλον, 165
 Κρητῶν Ιδομενῆς μεσαιπόλιον βασιλῆα.
 Νεσορίδης οἵ αἴμα τοῖσιν ἔβη χρατερὸς Θερευμάδης,
 Καὶ Τελαμώνιος υἱὸς ἔκηρόλεσ οἵε Τεῦκρος.
 Τοῖσι οἵ επ' Αδμήτοι πάις πολύτιπος σύνεστι
 Εύμηλος· μῆτ' ἥ θεοπέροπος ἔωυτο Κάλχας, 170

Insano; Quin & ductor Cretensibus unā
 It comes Idomeneus, albenti vertice canus:
 Quis socium addiderat Thrasymedes, Nestore cretus,
 Et Telamone fatus, jaculis insignis & arcu
 Teucer, & Eumelus; post quem subit ordine Calchas

Non alienum erit cum his alium *Euripidis* locum conferre, ubi *Impudicitia* vocatur μωεία, στιλίτια.

Γιώμη βεσχεία μωείαν ἀφηρίθη.

Hippol. v. 644.

Scholiastes: *Μωείαν ἀφηρίθη*] τέττι, τὸν ἀμφερίαν ἀπιστερίθη, οὐδεὶς τῆς πορνείας. *Μωείαν* γὰρ τὸν πορνείαν, ὥστε εἰ συνόμαρος (f. συνάμαρος) ὁ πόρος. Τὸ μᾶρον in eadem Tragœdiā (v. 966.) per μωείαν interpretatur Barnesius. In eodem sensu vox *Στιλίτια* in sacris Scripturis usurpatum. Εποίησεν ἀφροσωπήν σὸν ϕοῖς Ισραὴλ ἀπορθῆσαν τὸν οἶκον τῆς πατέρος αὐτῆς. *Dante*. cap. 22. v. 21. Μὴ τακτινώσης με — μὴ ποιήσῃς τὸν ἀφροσωπήν ταύτην. Καὶ οὐδὲ πῦ δεπίσω τὸ ὄντες με; καὶ σὺ τὸν ὡς τὸν ἀφρόνων σὸν Ισραὴλ. 2 *Sam.* cap. 13. v. 12, 13. *Dunæus* in *Prælectionibus ad Lysiam*, p. 49. cum ista facrorum Scriptorum locutione confert similem *Aristophanis*, apud quem τὰ ἀφροδίσια dicuntur τὰ ἀνίστα.

Οἶνος τὸν ἀπίχθιον, καὶ γυμνασίων, οὐ τὸν ἄλλον ἀνοίτων.

Aristoph. N. 416.

Confer *Aristophanis* Scholiastem & *Küsterum*, quorum hic *Philostratum* citat. *Dunæus* eandem loquendi formam ex *Plauti Bacchidibus* profert.

- *Huic etati non conductit, mulier, latebrosus locus.*

Bacch. *Egomet, apud me si quid stulte facere cupias, prohibeam.*

Aet. I. Sc. I. v. 22.

Notat idem *Dunæus* (quod cum *Tryphiodori* verbis θυμῷ ἔχων παπυμόνος optimè convenit) *Prudentiam* & *Pudicitiam* à *Græcis* uno eodemque vocabulo (*Συφροσύνη*) delignari.

v. 169. *Τοῖσι οἵ επ' Αδμήτοι πάις πολύτιπος ἀνίστη.*] Hic versus, in Editis desideratus, in MS. *Reim.* conservatur; sed in codice illo pro ἀνίστη legitur ἀνίδη. *Eumeli* Equos & equitandi peritiam celebrat *Homerus*, *Iliad.* lib. 2. v. 763. & lib. 23. v. 289.

v. 172. *Hd*

Εὖ εἰδὼς ὅπι μόχθον αἰμάχοντον ἐκτελέσθητες
Ηδη Τρώιον ἀσυ κατηππύσον Αχαιοί.

Jam demum advertens, quod, fine instante laborum,
Ultima venissent capiendæ tempora Trojæ.

v. 172. Ηδη Τράπειος ἦσυ καθικημόσον Αχαιοι.] Frischlinus legit καθικημόσον, anc vocem variè explicant Interpretes: Neander & Portus vertunt, *Equo ex-pugnaturi essent*; nec aliter Xylander,

*Ipse adeo vates Calchas, qui Pergama tandem
Fraude sciebat equi post tot capienda labores.*

Κατιπάσιν itaque (si horum interpretationem sequamur) idem est quod ἵπποι
χατιερατηγάιι, quā phrasī utitur *Polyænus*, lib. 3. prope finem. ὡς δύτηροι ι-
λιον το Ιλιον, παλιοι ἵπποι χατιερατηγάμδροι. Apud *Dionysium Halicarn.* (Ant. Rom.
lib. 3. cap. 26.) & *Herodianum* (lib. 4. cap. 15. lib. 6. cap. 5. & alibi.) vox ξ-
ιππόσιν significat, obequitare; & hanc quidem verbi notionem observavit
Frischlinus, dum *Tryphiodori* verba ita interpretatus est: *Trojanam urbem jam ob-
equitaturi essent Achivi*. Quæ versio si vera sit, eodem modo de *Troja* lo-
quitur *Tryphiodorus*, quo *Horatius* (Epod. 16. v. 11.) de *Româ* in Hostium po-
testatem mox venturâ.

Urbem

Eques sonante verberabit ungulâ.

Quibus simillima vaticinatur *Ezekiel de Tyro* ab Hostibus mox expugnanda.
Et ταῦς ὅπλας τῶν ἵππων αὐτῷ καταπιπτούσι σὺ πιον τὸς πλατείας. cap. 26. v. 11.
Hoc verò de *Trojā* dici non potuit; quum constet *Græcorum* equos urbe non
intrasse. Exquirenda est igitur alia verbi καδίπτειν significatio, quæ Poetas
menti magis conveniat. Eruditissimus *Carolus Daubuz* in commentario ad
Apocalypsin. cap. 6. v. 2. loca quædam è veteribus protulit, unde constat E-
quum & *Imperii* & *Victorie* fuisse Symbolum. Vox *Hebraica ככָר*, *equisare*,
(quod notavit idem vir doctus) in sacrâ Scripturâ interdum significat, *do-
minari*, interdum *Victorum more triumphare*. Idem etiam similem locutionem
ex *Arnobio* citat. *Sed frustrā, inquit, inæquitas nobis.* Arnob. adv. Gent. lib. 7.
Satis erit, si è multis hujusmodi exemplis, quæ sacri codices suppeditant,
unum protulero. *Inequitare fecisti filium hominis super caput nostrum.* Psalm. 66.
v. 12. cui simile est illud *Suetonii*: *Non temperavit quin paucos post dies frequenti-
cūriā jaclaret, inviis & gemenibus adversariis adeptum se que concupisset: proinde ex
eo insultaturum omnium capisibus.* Jul. Cæs. cap. 22. Metaphorâ his non multum
absumili utuntur cum sacri tum profani etiam Scriptores, quum καταπιπτεῖν π-
su calcare aliquem, pro de aliquo *triumphare* dicant. Ιερουσαλήμ ἵστη πατεριμόνιον
ἰδιῶν. *Luce* cap. 21. v. 24. Καὶ τοῦ ἐμῷ λαῷ σωτήρα ποιῆσαι σκύλα καὶ τερπνομήν, καὶ
καθεταῖς τὰς πόλεις. *Isaiae* cap. 10. v. 6. Hæc *Iaiae* verba citat modo lauda-
tus *Car. Daubuz* in *Apocalypsi*. cap. 11. v. 2. qui inter alia, è Scriptoribus
Ethnicis petita, notat Τεγέαν πολείσκρον δεχόμενος in eâdem notione adhiberi
in Oraculo veteri apud *Herodotum* lib. 1. §. 66. Quæ cum ita sint, non ab-
surdum fore arbitror, si *Tryphiodorum* voces Τεγέων ἐν καδίπτειν in sensu me-

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ οἱ ἔλειφθεν δύπορεφθέντες ἀρωγῆς,
Δημοφόων τ', Αχάμας τε, δύω Θησεῖα τέκνα.

Ορτυγίδης Αντικλος, ὃν αὐτόθι τεθνεῖστα

Ιππω θαυμάσαντες ἐνικτερέιξαν Αχαοί.

Πλινέλεως τε, Μέγυς τε, Καὶ Αντιφάτης ἀγαπήνωρ,
Αμφιδάμας τε, Καὶ Εύρυδάμας, Πελίασ θρέθλη,
Τόξω σῇ Αμφιδάμας κεκορυθμένος. Ὅσατος αὖτε

Sed neque Demophoon Acamasque hic defuit; ambo
Theseidæ, auxiliumque viris atque arma tulere.

Anticlus it simul Ortygides, quem funere mersum
Lugentes in equo tumularunt postea Graii.

Unà Peneleus ruit, Antiphatesque, Megesque,
Amphidamasque alacer, Peliæ genus, Eurydamasque;
Vir præstans arcu Amphidamas. Tandem ultimus adstat,

taphorico adhibuisse existimavero; præsertim quin vocein καδιππάζοδα ita
ab *Æschyle* usurpari animadvertam.

Ni. οὐ γραίνεις δαιμονις καδιππάζον.

Eumen. v. 150.

Quæ Stanleius ita vertit. *Juvenis autem veinas Deas devicisti.* Scholia stes: *Κα-
διππάνων*] *Καπικολέμησος.* Locutio ista in eādem Tragoediâ iterum occurrit,
v. 734. v. 782. & v. 812. *Καδιππάζοδ* τ' φιλοσοφίας dixit *Diogenes Laerius* (lib.
4. in *Bione.*) sicut & inequitare *Philosophie* dixit *Macrobius*, *Saturnal.* lib. 7. cap. 15. *Καδιππάζειν* in sensu quidem metaphorico, sed ab his quos recensui diverso,
occurrit in *Oppian. Hal.* 2. 515.

v. 173. *Απεριφθέντις ἀρωγῆς.*] Ita legunt *Frischlinus* & *Dausqueius*; Cæteri
δύπορεφθέντις. Pro ἀρωγῆς legitur in MS. *Reim.* ἀρωγῆς.

v. 175. *Ορτυγίδης Αντικλος.*] *Frischlinus* edidit *Ορτυγίδης τ' Αντικλος*, *Ang. Politianus* (qui hunc versum cum sequenti citat in *Miscellaneis*, cap. 75.) legit *Ορ-
τυγίδης θ' Αντικλο.*

v. 176. *Ευκτερίζασ.*] *Εὐ κτερίζασ.* Ed. *Steph. Politianus* & *Leopardus* (Emend.
lib. 19. cap. 1.) legunt *ευκτερίζασ.* Sequor editiones *Aldii*, *Zamorii* & *Neandri.*

v. 178, & v. 179. *Αμφιδάμας.*] *Ιφιδάμας.* MS. *Reim.* Eadem codicum dis-
crepantia in aliis Scriptoribus reperiuntur. Vide *Eschenbachii* *notas in Orphæ Ar-
gonautica.* v. 148.

v. 180. *Ε-*

Τέχνης ἀγλαόμυτης ἐῆς ἐπέβανεν Επειός. 180

Εὐξάριθμοι γέ επειτα Διὸς γλαυκώποι κέρη,
Ιππείνη ἐσπευδον ἐς ὄλκοδα· τοῖσι σῇ Αθηνήν
Αμφερσίη κεράσσουσε θεῶν ἐκόμασεν ἐδωδήν
Δεῖπνον ἔχειν, οὐαὶ μή τι, πανημέρεοι λογόωντες,
Τειρόμυθοι βαρυθεῖεν ἀτεξπέι γύνατα λιμᾶ. 185

Inque suum concedit opus fabricator Epëus.
Tum, postquam Divæ solvissent vota Minervæ,
Ad navim properant, ductu monitoris, equinam.
Ipsa cibos infert ligno Tritonia Pallas,
Ambrosiæ succo tinctos, sua fercula clausis;
Ne, totâ dum luce dolos meditantur in hostem,
Genua labent, oppressa fame, viresque remittant.

v. 180. Επειός.] In Annotationibus *Anglicis* mentionem feci proverbii Επειός διλότηρος. Epei timiditatem memorat *Terzenes* in ineditâ *Iliadis Metaphrasi*, cuius tria exemplaria in Bibliothecâ Bodleianâ servantur. Ejus verba hæc sunt.

Τὸν Επειόν μοι μάριθην τὸς ἦν οὐ τὸς τέλος θίασος,
Λόσης, ἀραιος, εὐχαρεσ, μίχας ἐς ηλικίαν,
Νίος, διευθριζ, καὶ ξανθός, διλὸς τοσέρ ελάφρυς.

v. 183. Αμφερσίη κεράσσουσε θεῶν εὐμένους ἐδωδήν.] In Annotationibus *Anglicis* dixi *Ambrosiam* hic liquorem designare, eo quod *Deorum cibo* videtur opponi. Sed in MS. *Reim.* legitur ἀμφερσίη, quæ lectio si vera sit, *Ambrosia* est ipsa θεῶν ἐδωδήν.

v. 185. Τειρόμυθοι λιμᾶ.] *Homerus, Odyss. 4.369.* Επειρροή γασίσα λιμᾶς. Nequaque igitur rejicienda est vulgaris lectio τειρόμυθοι: Legitur tamen in MS. *Reim.* τειρόμυθοι, i. e. βιολημύθοι (transfixi) quâ voce utitur *Q. Calaber. lib. 8. v. 177.*

Οπότε λευχαλέω λιμᾶς βιολημύθοι ἦτερ. Similis locutio occurrit in *Threnis Jeremias* cap. 4. v. 9. Καλοὶ ήταν οἱ τειρόμυθοι γομφαῖς, οἱ οἱ τειρόμυθοι λιμᾶς. Βολίδες τοῦ λιμᾶς, sagittas *Famis* dixit *Ezechiel, cap. 5. v. 16.* Quæ verba quibusdam Interpretibus cruciatus *famis* designantur videtur, ab aliis vero aliter explicantur.

v. 185. Γάνητα.] Γάνητος. MS. *Reim.*

v. 189. Οἴδη

Ως δι' ὅπότε κρυμοῖσιν ἀελιοπόδων νεφελοφέων
 Ήέροι παχνώσασε χιῶν ἐπάλιων δέργεσις,
 Τηκομήρην δι' αἰνέντε πολὺν ῥόον. ④ δι' διπὸ πέτης
 Οὖν κατεθρώσκεις καθειστῆρε καδοιμᾶ,
 Δῆπον ωσπλήξιντες ὀρειτες φέος πολαμοῖο, 190
 Θῆρες ἐρωνόσιντες ωστὸ πλύχα κοιλάδος εύνης,
 Σιγῇ φεικαλέντοι θῆται πλαδυρῆσται μένοντες,
 Τλήμονες ἐκδέχαται πότε παύεται ὄμβειμον ὕδωρ.
 Ως οἵ γε, γλαφυροῖο θέρεται ξυλόχοιο θορόντες,

Ac veluti, hiberno densatum frigore, quondam
 Aera nix transit, terrasque aspergine complet;
 Post liquefacta altè magnâ vi fertur aquarum:
 Cum saltu pernice feræ, de vertice faxi,
 Quas procul excivit montano flumine torrens,
 Diffugiunt, notasque petunt sua fæcta cavernas:
 Atque intra latera occultæ trepidantque latentque:
 Et miseræ expectant, pluvius dum definat imber:
 Haud secus in lignum, manus indefessa, Pelasgi

v. 189. Οὖν κατεθρώσκεις καθειστῆρε καδοιμᾶ.] In MS. Reim. & Editionibus Aldi & Zamotii male legitur κατεθρώσκεις καθειστῆρε. *Dausqueius* legi vult κατεθρώσκεις: Idem cum *Neandro* recte legit καθειστῆρε καδοιμᾶ. Similiter dixit *Nonnus* καθειστῆρε καδοιμᾶ. *Dimys.* lib. 36. v. 173.

v. 192. Μίνοτος.] Μίνοτος. Edd. Aldi, Neandri, & Zamotii, & MS. Reim.

v. 193. Εκδίχεται.] Εκδίχεται MS. Reim. Sed in margine legitur εκδίχεται, sicut in Editis. In eodem versu pro παύεται legi mallem παύσται.

v. 194. Ως οἵ γε γλαφυροῖο θέρεται ξυλόχοιο θορόντες.] Ita legitur, v. 524.

Οι δι' ἵπεοι γλαφυροῖο θέρεται ξυλόχοιο θορόντες &c.

Ξύλοχος, inquit *Neander*, propriæ locum arboribus consitum significat. *Hoc loco pro aedificio seu Equo sumisur, ex lignis compacta.* Mihi legendum videtur ΞΥΛΟΙΟ, sicut in Anthologiâ Græcâ dicitur ἵπποιο κανχὶ ξύλοι. lib. I. cap. 70. Ep. 7. Idem *Equus* ab *Homero* vocatur κοῖλοι δέρι. *Odyss.* 8. 507. Ita & *Virg. Aeneid.* 2. 45. Aut

Ατλίττας ἀνέχοντο πόνας ἀκμῆτες Αχαιοί. 195

Τοῖσι δὲ Πηλεύσε θύρην ἐγκάμοντες ἵππας
Πισὸς ἀτεκμάρτοιο λέχη πυλαωρές Οδυσσεύς.

Αὐτὸς δὲ ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἔζετο· τῷ δὲ ἡμέρα
Αρεῖδαι ἐκέλουθος θεοδρυπηγες Αχαιοίς
Χῦσα λάχινον ἔρχος ἐγνάμπτοιοι μακέλαις, 200

Irrumpunt, prompti immensos adiisse labores.
Tum demum prægnantis equi nota ostia clausit
Portitor occultæ fidissimus artis Ulysses,
Et summo infedit speculator vertice ligni.
At gemini Atridæ Graiis jussere ministris,
Diruerent septum lapidesque ligonibus aëtis,

Aut hoc inclusi ligno occultantur Achivi.

Sic etiam in Sapientiâ Solomonis (cap. 10. v. 4.) Ναὸς Αρκα vocatur ξύλον. Διὸ
καλελυζόμενη γῆν πάλιν ἔστωσ εὐφία, δὲ εὐτελές ξύλον τὸν σίκανον κατεργάσασθαι. Cui
sententia simillima est illa Arati, Phænom. p. 39. Ed. Oxon.

— Οι δὲ ἐπ πόρον

Κλόζονται, ὀλίγεσσιν δὲ ξύλον αἴσθηται.

Scholia fest: Ολίγεσσιν δὲ ξύλον] ἀπὸ δὲ ὀλίγεσσιν ξύλον καὶ εὐτελεῖς δείργει τὸ θύσατον,
ηγετεῖ γανῆς. Fateor syllabam penultimam in voce ξύλον plerumque corripi (unde forsan ortus est Librariorum error, ΞΥΛΟΧΟΙΟ pro ΞΥΛΟΙΟ scribentium) sed interdum produci liquet ex hoc versu, quem ex Oraculis Sybiliinis citat Sozomenus, Hist. Eccles. lib. 2. cap. 1.

Ω ξύλον μακρελυτί, οφές θεός εξετανύθη.

Plura exempla vide apud Dinnerum in Farr. Epist. in v. ξύλον. Emendationi,
quam proposui, favet Xylandri versio,

Hand secus inclusi ligno cæcisque latebris &c.

v. 197. Πισὸς ἀτεκμάρτοιο λέχη πυλαωρές Οδυσσεύς.] Οὔτε γέ τοι ἵππαν ἴππι-
τεπλότο τὸν Οδυσσεῖ πάντας. Ηγετεῖ καὶ κλεῖστην καὶ αὐθίς αποτέλει τοῖς ἀριστεῦσι τὸν καρπόν.
Φενίμων δὲ πάντας ἀνδρί, ὅποι δέ τοι Οδυσσεύς, τὸ τοιότον ἔργον ἴσπειτο, ηγετεῖ τὸν πυλαωρέν τὸν διαρεινόντα πάπιαν. Eustath. in Hom. Odyss. p. 453. Ed. Basile.

v. 198. Τῷ δὲ οἱ ἡμέρα &c.] Lege τῷ, ut sit articulus dualis conveniens cum
ἡμέρᾳ. NEAND.

v. 200. Χῦσα λάχινον ἔργον.] In MS. Reim. & Editionibus Aldi, Jamotii, &
Neandri legitur λαῖσαν, & deest ἔργον. In cæteris legitur λαῖσαν ἔργος.

v. 201. In-

Ιππον ὅπερ κεκάλυπτο· θέλει δέ ἐ γυμνὸν ἔσσομεν,
Τηλεφόδης ἵνα πάσιν ἐν χρέον αὐδράσι πέμπῃ·
Καὶ τὸ μὲν ἔξελάχανον ἐφημοσώη βασιλῆς·
Ηέλιος δὲ ὅτε νύκτα παλίσκιον αὐδράσιν ἔλκων
Ἐς δύσιν ἀχλυόπεζαν ἐκπόλον ἔτρεπεν ἥν, 205

Quos intra latitabat equus. Nam linquere nudum
Ut se conspicuum daret omnibus æqua voluntas.
Nec mora, cum regum servi mandata facessunt.
Vertitur interea cœlum; tenebrasque reducit
Phœbus, & Auroram nocturnis implicat umbris.

v. 201. Ιππον ὅπερ κεκάλυπτο.] Male legitur ιππον ὅπερ in MS. Reim. & in Editionibus omnibus, quas vidi, præterquam Frischlini, ubi legitur ιππος ὅπερ. Sequor *Jamotii* & *Neandri* emendationem, cui nihil obstat quod κεκάλυπτο propriè sit passiva significationis: Præterita enim passiva vim activam sæpe induunt. Confer *Job. Jensiū* in Lectionibus *Lucianeis*, p. 246. *Michaelen Massaire de Græce Linguæ Dialectis*, p. 85. Ed. *Reitzii*. & *J. Chr. Wolfiū* in *Curis Philol. ad 2 Epist. Petri*, cap. I. v. 3.

v. 201. Θίλιον.] *Jamotius* legi vult θίλον.

v. 203. Καὶ τὸ μὲν ἔξελάχανον.] *Εξελάχανον* *Neander* & *Xylander* vertunt perficabant. Sed vertendum erat effodiebant (scilicet λαίπον ἔργος) ea enim est significatio verbi ἔξελαχάνω. *Dionys.* v. 1115.

Φάμιμοι εὐγναπτητοις λαχαίνοντος μεκίληστοι.

Eustathius: Τὴν ἀγνοῦστην ψάλμον μεκίλλαις λαχαίνοντος, ὁ ἐπι τοις ἀναγέντες, σκάπτοντος οὐδὲ καὶ τὸ λάχανον.

v. 205. Ες δύσιν ἀχλυόπεζαν ἐκπόλον ἔτρεπεν ἥν.] In Annotationibus *Anglicis* probare conatus sum *Auroram* satis frequenter pro toto die usurpari. Scriptoribus ibi citatis addi possunt *Theocritus*, Idyll. 7. v. 35. (confer v. 21.) *Manetho*, *Apotelesm. lib. 2. v. 39.*

— Δι' ἐνδὲ ἄρμοι πτείνων

Ισηνούς τελέχη πυκτὸν ἄμφοτεν Η Ω.

Johannes Gazetus, v. 180.

Ηελίος διώντων ἐπὶ κλίσι της ΗΡΙΓΕΝΕΙΗΣ.

Idem, v. 310.

Ορθριῶν ΗΡΙΓΕΝΕΙΑ δυνατούσιος ὀδύνεις,

Ηελίος λάμποντων ὀμφόροις. —

Exemplis, quibus probavi Deam *Auroram* aliquando Ημέραν appellari, adde quæ sequuntur. Τὴν Ημέραν ἡριζόνταν ὀνομαζότες. *Heraclitus Alleg. Hom.* pag. 417. Ed. *Galei*. Τὸν γνῶν Ημέραν καὶ Ορεινῶν ἔρωτα &c. Idem, pag. 492. Σημαῖτο δὲ

της

Δὴ τότε κηρύχων ἐπεκίδνατο λοχὸν αὐτῷ
 Νῆας ἐύκρατες, ἀνέ τε πευμνήσαι λῦσαν·
 Εἴησε δὲ πευκήνεντος αναχόμενοι πυρῆς ὄρυππον,
 Ερκεά τε πρόσκυτες ἐυσαθέων κλισιάων,
 Νησίν αναπλάσεσκον δύπολο Ροιτειάδος ακτῆς, 210
 Γλαυκὸν αναπλύσαντες ὕδωρ Αθαμαντίδος Ελλης.

Diditur hic rumor præconum voce Pelasgis,
 Ut naves solvantque citi, tollantque rudentes :
 Ocius illi instant, & propugnacula flammis
 Castrorum incendunt, sublatisque ignibus urunt.
 Ipsi Rhœteo tendunt de littore vela,
 Cæruleum mare fulcantes Athamantidos Helles.

τὸς ἡμέρας, Ημίσει τε καὶ Δίμητραν. Idem, p. 433. Ημέρας γένεσις. Euflath, in Hom. Odyss. p. 453. Ed. Basili. Τιθωτὸς ἀνέπτυσεν ἡ Ημέρα. Scholiastes in Iliad. II. I. Vide Callistrati Exemplaria, cap. 9.

v. 207. Νῆας εὐκρατεῖς.] In Editionibus Stephani & Neandri male legitur εὐκρατεῖς, nec melius in aliis εὐκρατεῖς. Placet, inquit Frieschlinus, Rhodomanni usq[ue] (Νῆας εὐκρατεῖς) quam etiam in contextu recepi. Nam κρατεῖς, interpres Hesychio, εἴησι ακροστίλιοι, summittatem navis significat: ut si τὸς εὐκρατεῖς, navis bonas & affabre factas habens summittates, sive cornua navis pulchrè cornuta. Apud eundem Hesych. sunt ὄρδικρατος, δίκρατος, ταυόκρατος. Mihi quoque, nondum visā Frieschlini Editione, legendum videbatur εὐκρατεῖς, quæ vox, licet in Lexicis Stephani & Constantini nulla ejus fiat mentio, extat tamen in Oppiani Histori. lib. 2. v. 516.

Πολλάκι καὶ γῆστιν εὐκρατεῖοι σύρουσιν.

Scholiastes: Εὐκρατεῖοι] καλὰς κρατεῖς καὶ κεφιλὰς ἡ τεφρεῖς καὶ πεύμιας ἐχόσταις. Εὐκρατεῖοι δοι dixit Aeschylus in Supplicibus. v. 306. Voces à κρατεῖσι composite, quas ex Hesychio profert Frieschlinus, in aliis Scriptoribus occurunt: ὄρδικρατος, ταυόκρατος in Homerum; δίκρατος in Anthol. Gr. lib. 6. cap. 24. Ep. 1. ταυόκρατος in Oppiani Cyneget. lib. 1 v. 191. & Anthol. Gr. lib. 6. cap. 5. Ep. 3.

v. 208. Πευκήντος πυρός.] Daniel Heinsius in notis ad Silium Italicum. lib. 5. v. 179. hunc Tryphiodori verbum citat, & elegantiam istam vulgo ignoram (ipsius verbis utor) εἰ Sophocle & Virgilio illustrat, quorum ille πευκήντος Ηφαστον dixit (Antig. v. 125.) hic autem Pīneus ardor. Aeneid. 11. 786.

Μένος ἃ πληγῆσιν ἐκάστα γῆς χαροεχθές
 Αἰσιμέδης ἐλέλειπο Σίνων, ἀπατήλιος ἥεως,
 Κρυπτὸν θῆτε τερέωσι δόλῳ καὶ πήματα καύσαν. 215
 Ως δέ ὅποτε σταλίκεστι λίνον φεύγουλάσσαντες
 Θηροῖν ὀρειπλακέεστι λόχον φεύγοντον ἐπιτέλον
 Ανέρες ἀγρόστηρες, οἱ δέ κριδὸν οἴος ἀπ' ἄλλων

Unus castrorum tutâ in statione manebat,
 Membra lacer, Sino; qui semet violaverat ultro:
 Ut fraudem strueret, Trojamque aperiret Achivis.
 Ceu cum rete feris montano in vertice tendunt
 Erectum varis pastores, ne cetero fraudem

v. 215. Ως δέ ὅποτε σταλίκεστι λίνον φεύγουλάσσαντες &c.] Sicut *Græcos Trojanis* infidiantes venatoribus retia tendentibus confert Poeta, ita in sacris Scripturis Hostium infidiae retibus saepe comparantur; quod notat vir præstantissimus *Wilhelmus Lomii* in Commentario ad hæc *Jeremias* verba. Ιδε τὸν δοτέοντα τὸν ἀλιεῖς τὸν πολλὸν, λέγει Κύριος, καὶ ἀλισσοντινούς αὐτὸς· καὶ μῆτρα δοτέοντα τὸν πολλὸν θηρούντας, καὶ θηρούντων αὐτὸς ἐπίνω πατός ὄρνις. Εἰ ἐπίνω πατός βατός, καὶ εἰ τὸ τηγματιλίων τῶν πιτησῶν. cap. 16. v. 16. Appositè ad hæc & ad *Tryphiodori* verba *Græci Trojanos* invasuri ab *Aeschylus* vocantur κυναροί (*Agam.* v. 703.) & apud eundem *Agamemnon* de infidiis quibus *Trojam* ceperunt ita loquitur:

— Καὶ πάγας ἐπιτρέπεται
 Επερχόμεθα. — v. 831.

Scholia: Πάγας] Δίκτυα, παγίδας. Καὶ τότε δῆπα τὸ Διοχύλον, Τοῖς ἐαυτῷ πτηνοῖς φεύγοντας, καὶ συζητεῖσι ταῖς πάγαις ἀπὸς ὑψηλῆς, τὰ ἐκ τοῦ πάρα μικράν ἐπιτρέπεται. Ηὕτη σὲ τὸ πλεόνατον τοῦ παρακλινοῦντος πάγας φεύγει τὸ τύπτοντος. Εἰ πάγημα τούτη ἡ ἐκρυψαν συναλίφει ὁ πάς αὐτῶν. Psalm. 9. v. 15.

v. 217. Ανέρες ἀγρόστηρες, οἱ δέ κριδὸν οἴος ἀπ' ἄλλων &c.] Nescio an κριδὸν ab ullo veterum usurpetur; *Neander* & *Frischlinus* vertunt, seorsim, quasi idem esset quod πλακεύδην, de qua voce notat *Eustathius* in *Iliad.* p. 850. Ed. *Basil.* πλακεύδην δὲ τὸ πλαγκλίνειν τὸ παρακλινόν, ἔτω καὶ εἰ τὸ πλακεύδην τὸ πλακεύδην. ὄργιον χημεῖον ἃ τύπτοις. Εἰ τὸ ποσφίδὸν εἰ τὸ ποσφίζειν. Sicut vero à verbo πλακεύειν fornitur πλακεύδην, ab επικριεῖν autem επικριδὸν (*Apollon. Arg.* 2. 302.) & ab διπεριεῖν διπεριδὸν (*Oppian. Hal.* 1. 548.) ita à verbo κρινεῖν forsan detinari potest κριδὸν. Alioquin hic *Tryphiodori* versus, sententiâ nihil mutata, ita posset emendari: Ανέρες ἀγρόστηρες, οἱ πλακεύδην οἴος ἀπ' ἄλλων &c.

v. 218. Λαζη.

λαθρίδιος πυκνοῖσιν ωτὸν πόρθοισι δέδηκεν
 Δίκτυα, παπτάνων ἄγρην θηροσκόπος αἰνέ·
 Ως τότε, λωρητοῖσιν φεύσικτος μελέεωι, 220
 Τερήι λυγρὸν ὄλεθρον ἐμήδετο· καρδέ ④ ὠμογες
 Ελκεστοι ποιητοῖσιν ἐπέρρηε νήχυτον αἴμα.
 Η ὃ φεύσι κλισίησιν ἐμαίνετο πανυγήν φλόξ,

215
 Edocti; latitat densis sub frondibus unus,
 Retiaque observat: sic saucius ora manusque,
 Exitium Trojæ Sino triste parabat: at ipsi
 Per tergum è crudo manabat vulnere sanguis.
 Nec minus interea flammæ atque incendia vires

v. 218. Λαθρίδιος.] Ita MS. Reim. Editi, λαθρίδιος & λαθρίως.

v. 218. — Πυκνοῖσιν ωτὸν πόρθοισι δίδηκεν

Δίκτυα, παπτάνων ἄγρην θηροσκόπος αἰνέ.] Ita legitur in Edd. Stephani & Porti; In priori versu *Aldus*, *Jamotius*, & *Neander* exhibent δίδηκεν, MS. Reim. δίδηκες. In altero versu *Aldus*, *Jamotius*, *Neander* & MS. Reim. omittunt vocem ἄγρην, & *Dansqueius* post θηροσκόπος inserit ἄμμοστον. *Frischlinus* utrumque versum ita edidit & Latinè convertit.

λαθρίδιος πυκνοῖσιν ωτὸν πόρθοισι δίδηκεν

Δίκτυα, παπτάνων ἄγρην θηροσκόπος αἰνέ.

Occulit densis sub ramis ligavit

Retia, circumspicitans prædam vir venator.

Idem in notis ita scribit: "Legendum δίδηκεν δίκτυα, ligavit, tetendit retia. *Hom.* "merus, πάτητος τοῖς σιφασσος πολέμῳ δίδηκεν id est, φεύσικλων, ή ἐδίσιμον." Versus Homeri, quem citat *Frischlinus*, extat, *Iliad.* 13. 736. verum ibi δίδηκεν ab aliis rectius explicatur per flagra; in quo sensu sæpe ab Homero adhibetur. Quod si *Typhiodori* verba recte interpretatus sit *Frischlinus*, admitti potest Stephani lectio δίδηκεν, à δίδηκεν ligo. Forsan vero uterque versus ita potest emendari.

λαθρίδιος πυκνοῖσιν ωτὸν πόρθοισι δίδηκεν,

Δίκτυα παπτάνων ἄγρην, θηροσκόπος αἰνέ.

Πόρθοισι ωτοδίδηκεν, ramis se occulat. verbum ωτοδίδηκεν, sive ωτοδύνων, cum dativo casu occurrit apud *Oppianum* (Hal. 1. 452.) & *Herodianum* (lib. 2. cap. 1.) sicut & verbum subeo cum eodem casu sæpe adhibent *Virgiliius*, *Propertius*, aliique. Δίκτυα ἄγρην, reissa venatica; λίνος ἄγρην & λίνος θήρης passim reperiuntur in *Anthologiâ*, & in *Nomi Dionysiacis*; ubi etiam legitur (lib. 5. v. 234.)

Καὶ δελίς διδύηκε πολύτλοντο δίκτυα πέργη.

Καπνὸν ἔρδυγομέρην ἔρεινέα φοιτάδι ριπῆ.

Ηφαίστος δὲ σκέλουεν ἔργον μος· τὸν δὲ θυέλλας 225

Πδυτοίας ἐπίνασεν, Πήπνειν δὲ καὶ αὐτὸν

Μήτηρ ἀθηνάτοι πυρὸς φαεσίρεοτος Ἡρη.

Ηδη δὲ Τεάωεστι καὶ Ιλιάδεστι γιναῖται

Δήιον ἀγγελέεσσα φόβον σημάντοει καπνῷ,

Exercent totâ sub nocte, Argivaque castra

Igne abolent, rapidumq; vomunt magno impete fumum;

Vulcano præbente faceim, variasque procellas

Attollente procul; cui Juno afflabat & ipsa,

Æternæ Juno mater dans lumina flammæ.

Et jam Trojanis nova, Troadibusque timorem

Fama loquax indit; subque ipsa crepuscula fumi

v. 226. ————— Επίπνειν δὲ καὶ αὐτὸν

Μήτηρ ἀθηνάτοι πυρὸς φαεσίρεοτος Ἡρη] In Editionibus antiquissimis legitur *πύρινον καὶ αὐτὸν*. Varias emendationes proposuerunt viri docti, quas omnes recensere non necesse est. *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 25.) ita scribit: "Pro *πύρινον καὶ αὐτὸν*, quod *Neander* vertit, *afflavit etiam ipsa, Xylander*, " *afflavit & insuper ipsa*, nimirum *πύρινον* legentes; ego *πύρινον δὲ καὶ αὐτὸν*, id " *est satagebat, σύρρα, δισκένες*. Utitur *Homerus* eâ voce de *Vulcano* loquens". Interpretatio *Xylandri*, quam citat *Leopardus*, è priori ejus versione desumpta est: nam in posteriori (quam solam vidi) ita legitur;

———— *Flammis vires simul addidit ipsa*

Alma Dcūm Regina. —————

Επίπνειν δὲ καὶ αὐτὸν legit etiam *Rhodomanus*; & *Frischlinus* (cui assentior) vel ita legi posse existimat, vel *πύρινον δὲ καὶ αὐτὸν*, quod *verto, ventosque aspirat*; quæ verba de *Junone* usurpat *Virgilium*. *Aeneid.* 5. 607. In MS. *Reim.* legitur *πύρινον γε οὐδέτεν*.

v. 229. Δήιον ἀγγελέεσσα φόβον σημάντοει καπνῷ.] In plerisque Editionibus legitur *φόβον*. *Neander* vertit, *Hostile quid annuncians cum timore significatore fumo.* " *Pro φόβον*, inquit *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 26.) legendum est *φόβον*. i. e. " *φυγήν*." *φόβον* etiam ediderunt *Famotinus* & *Frischlinus*, quorum hic vertit *Δήιον ἀγγελέεσσα φόβον*, *Hostilem denuncians pavorem*. Mihi placet hæc lectio, sed *Δήιον φόβον* *verto hostium fugam*, vel (quod ad *Greca* verba proprius accedit) *fugam hostilium*, sicut *Hostilem servare fugam* (pro *fugam hostium observare*) dixit *Statius*. *Theb.* 10. 16.

v. 233. Αλ-

Ορθρον ὑπὸ σκιόεντα πολύθρον ἥλυς τε φίμω. 230
 Αὐτίκα δὲ οὐέθορον πυλέων τετάσκυτες ὄχημας
 Πεζοί τοιούτοις τε· καὶ ἐς πεδίον ταραχέοντο,
 Διζόρμυμοι μάρτιοι πά τις ἐπιν δόλως ἀλλοθ' Αχαιῶν.
 Οἱ δέ, θοάς θεῖας θωράξεις απίνακις,
 Εκ πόλιος κατέβαινον ἄμα Πειάμω βασιλῆς 235
 Άλλοι δημογέργυτες· ἐλαφρέστατοι δὲ ἐγέρνοντο,
 Θαλπόρμυμοι τούτοις πασοὶς ὅσες λίπε φοίνις Αρης,
 Οασόρμυμοι δὲ γῆρας ἐλαύνειον. οὐ μὲν ἔμελλον
 Γιθάστειν θῆπα δημόνον ἐπεὶ Διὸς ἥλυς τε βαλλή.

Indicio obseffis dilapsum nunciat hostem.

Haud mora; panduntur commoto cardine portæ:
 Una equites peditesque ruunt, campumque per omnem
 Effusi latè vestigant, ne quis Achivæ
 Gentis ab igne dolus; tum junctis curribus omnes
 Erumpunt proceres, Priamo cum Rege, novâque
 Lætitia exultant; quod nec gravis alea Martis
 Reliquias belli urgeret, sua pignora, cives,
 Nec tardam indueret galeis teloque senectam.
 At non ad longum fuerant ea gaudia tempus
 Duratura: Jovis contraria fata negabant.

v. 233. Αλλοθ'.] MS. Reim. ἄλλος τ'. Fribolinus edidit ἄλλος.

v. 234. Οὐρῆας.] Aldus, & alii quidam, οὐρῆας. MS. Reim. οὐρῆας, quod ex conjecturâ reposuerunt viri docti. Vide Apollon. Arg. 3. 840.

v. 239. Επεὶ Διὸς ἥλυς βαλλ.]] De hâc locutione dixi in Annotationibus Angliis. Eadem occurrit apud Valerium Flaccum. lib. 4. v. 479.

Fata loquax mentemque Jovis, quæque abdita solus
 Consilia, & terris subito ventura parabat,
 Prodideram. —

Οἱ δὲ, ὅτε τεχνήντος ἴδον δέμας αἰόλον ἵππον, 240
 Θαύμαζό ἀμφιχυθέντες, ἀτ τὴν τεχνήντες ἴδόντες
 Αἰετὸν ἀλκήντα φέμαράζοντες κολοιοί.
 Τοῖσιν δὲ τεχνεῖσα ἡ ἀκελτος ἔμπεσε βγλή·
 Οἱ μὲν γὰρ πολέμῳ βαρυπενθέτι κεκυμώτες,
 Ιππον ἀπεχθίσατες, ἐπεὶ πέλεν ἔργον Αχαιῶν, 245
 Ηθελον ἡ δολιχοῖσιν θητὸν κρημνοῖσιν ἀρσένα,
 Ήτταὶ τοιότοισιν γέρρησιν φελέκεσσιν.
 Οἱ δὲ, νεοζέσοι πεποιθότες ἔγυμασ τέχνης,
 Αγανάτοις ἐκέλυσον δέρνιον ἵππον ανάψαν.

Ut verò pictum Teucri videre superbi
 Corpus equi; molemque operis mirantur & artem,
 Circumfusi omnes: cēu cum Jovis alite viso
 Graculi ab aërio circumstant vertice lapsi.
 Scinditur hīc dubium studia in contraria vulgus:
 Namque alii bello fracti, molemque perosi
 Graiae gentis opus, celso de vertice montis
 Præcipitare jubent, validāve aperire securi.
 Pars, operi confisa novo dextræque fabrili,
 Sacrari hortatur Divis, atque arce locari:

Sicut autem (quod obiter notare liceat) *terris ventura* dixit *Flaccus*, ita in S.S. dicitur, τὰ ἐπεχειρήσα τὴν οἰκεύθη. *Lucæ* cap. 21. v. 26.

v. 243. Τοῖσιν ἡ τεχνεῖσα &c.] Idem erit sensus, sive ita cum *Stephano* & *Parso* legamus, sive cum aliis τοῖσιν ἡ πτερυχῆ, siquidem ἀγρεὶ πτερυχῆ (Iliad. 7. 346.) ab *Homeri* Scholiaste exponitur per *Τεχνεῖσα καὶ βαρυπενθέτη*, ἡ πτερυχῆδρη τῶν τῆς θεού. Vide eundem, ὥνα cuim *Enstathio*, in *Iliad.* 2. 95. & *Elym. M.* in v. πτερυχῆ.

240 Υεργη Αργείοισι μόδις σπουδίον ἔι.

250

Φερεζορδίοις δι' θπ τοῖσι παναιόλα γῆς κομέζων
Γυμνὸς ὑπέρ πεδίοιο Φάνη κεκακωρύθρῳ αἵνε.

Αἴματι ἥ συ.ώδιγες σέκεα βεβελθῆμε,

Ιχνα λαβόντα θοῶν αἰνέφαινον ομάντων.

245 Αὐτίκα ἥ Πελάμοιο ποδῶν ωροπάρεοιδεν ἐλυθεῖς,

Ικεσίαις παλάμησι παλαιῶν ἥψατο γύνων, 255

Λιασόμενθρ ἥ γέρεντα δολοπλόκον ἵαχε μῆδον.

Æternum ut belli signum superestet Achivis.

Atque hæc dum campis vulgo variante geruntur,

Ecce manus atque ora lacer deformia Graius

Promicat in campo, nudusque & saucius artus.

Multæ illi vibex, multoque referta cruento,

Diri ostendebat vestigia crebra flagelli.

Is, Priami genua amplexus, genibusque volutus,

Procumbit; supplexque senem facto ore precatur.

v. 251. Παναιόλας γῆς.] *Membra loris variata.* Plaut. *Mil. Glor.* Act. I. Sc. 3.
v. 61.*Nisi quidem hīc agitari manus varius virgīs.* --S.S.
Ubi hæc notat *D. Lambinus*. "Varius virgīs] cruentus virgīs, ita ut corium
"tuūm non sit unius coloris, sed varii, propter sanguinem scilicet, quo va-
"riabitur. Sic in *Pseudolo*, *Ita* ego vestra latéra loris faciam ut valide varia sint.
"Idem in *Panulo*, *Domum abeant*: vident anticipi infortunio, ne & hīc varientur
"virgīs, & loris domi."v. 255. Ελυθεῖς. quibus favet MS. *Reim.*v. 256. Ικεσίαις παλάμησι παλαιῶν ἥψατο γύνων.] Vocem παλαιῶν, in Editis
Por-
d. 7.
μρη
M.
desideratam, restitui ē MS. *Reim.* *Dansqueius*, quo metro laboranti succurre-
ret, legendum conjectit *Παλαρκίος* (quod nomen fuit Priami) Alii γηραιῶν.v. 257. Δολοπλόκον ἵαχε μῆδον.] Ita *Frischlinus*, & MS. *Reim.* Cæteri omnes
quo vidi ἵαχε. Περιέφρου ἵαχε φαινί. *Nonnus*, *Diopys*. lib. 3. v. 318. *Επαγγείλον* ἵα-
χε φαινί. Idem, lib. 37. v. 712.v. 258. *A.*

Ανδρε ἦν Αργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεῖσται,
 Τρώων Ἰδίαν τῆραν οὐδεὶς οὐδεῖς,
 Δαρδανίδη σκηπτίχε, οὐδὲ θεοντον ἔχθρον Αχαιῶν, 260
 Οἴδα με λωβόσκυτο θεῶν ὅπιν οὐδὲν ἀλέγοντες,
 Οὐδὲν ἀλιτράδινοτα, καχοὶ οὐδὲν ἀπνίες αἰτεῖ,
 Ως ἦν Αχιλλῆς γέρας ἵρπαρ Αιακίδεο,
 Ωδε Φιλοκτίτην ἔλιπον τεπεδημίουν ὑδρῷ,
 Εκτειναν Ἰδίαν αὐτὸν αἰγαλασίμενος Παλαμίδην. 265
 Καὶ νῦν οἴδα μ' ἔρεξαν αἴτιαδαλοι, θυνεια φθύγειν

Me comitem quondam Græcis miserabere certè,
 Cum primum è patriâ vestris adnavimus oris:
 Servabisque itidem, qui te servabit, & urbem,
 O rex Dardanide, nunc hostem gentis Achivæ;
 Quem læsere illi, contemto numine Divūm,
 Immanes durique homines, nil tale merentem.
 Sic etiam Æacidæ rapuerunt munus Achilli;
 Sic læsum à colubro, & vitiatum tabe veneni,
 Deseruere Philocteten in littore Lemni;
 Sic Palamedem ipsum letho necuere cruento:
 Et nunc immites mihi vim fecere nefandam;

v. 258. Ανδρε ἦν Αργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεῖσται,
 Τρώων δὲ τῆραν οὐδεὶς οὐδεῖς &c.] “*γαμοῖς, inquit Suphanus, legit οὐ ματάρεις. i. e. me certè servaveris.*” Ita etiam hæc edidit & veritatem *Frischlinus*, & in priori versu οὐδὲν οὐδεῖς, *me certè miseraberis*. Mihi vero hæc emendatio minus videtur necessaria. Fateor equidem quod, si vulgarem lectiōnem οὐδὲν οὐδεῖς & οὐ ματάρεις legerimus, abrupta erit oratio; sed forsitan id consultò egit Poeta, ut abrupto sermonis exordio simulatam *Simonis* trepidationem exprimeret.

v. 268. Οἱ

Οὐκ ἔθελον σὺν τοῖσι, μένεν δὲ σκέλους ἔταιρος.

Οἱ δὲ νεῶν πληγῆσιν ἀποδαλίησι τυπέντες,

Εἴματ' ἀπόδδυσθεντοῖς αἰνειλίησι θείασι λησις

Πᾶν δέμας γνώσαντες, οὐτὶ ξένη λίπον ἀκτῆ. 270

Quod comes ire fugæ nolle, sociosque juberem
Hoc mansisse loco. At juvenum manus improba, plagis
Multatum miserè, & spoliatum veste, flagrisque
Indignè cæsum, peregrino in littore liquit.

v. 268. Οἱ δὲ, οἵτινες πληγῆσιν ἀποδαλίησι τυπέντες,

Εἴματ' ἀπόδδυσθεντοῖς αἰνειλίησι θείασι λησις &c.] Hos versus non uno mendo inquinatos ita edidit Stephanus, qui refert Jamoio legendum videri *νιας* & *παῖς* & *Εἴματα παιτίς ἀπόδδυσθεντοῖς*, & *ιμφέδλας*. *Dansqueius* ita legendum censet, *Οἱ δὲ νεῶν πληγῆσιν (juniiores inter, desipientes) ἀποδαλίησι τυπέντες (levitate impulsi, icti) Εἴματ' ἀπόδδυσθεντοῖς αἰνειλίησι θείασι λησις*. “Emendo, inquit *Frischlinus*, ē notis *Rhodmanni*, *Οἱ δὲ νοστλήσαντο ἀποδαλίησι τυπέντες, Εἴματ' ιμφέδλας*.” Mihi etiam, antequam *Frischlini* Editionem videram, legendum videbatur *νοστλήσαντο*, *ἀποδαλίησι τυπέντες*, quod vertit *Rhodmannus*, *ιδιοὶ οὐαὶ μεντοῖς improbitate*. Hanc conjecturam mihi suggesserat MS. Reim. in quo legitur *οἵτινες πληγῆσιν*. Nescio, fateor, an vox *νοστλήσαντο* usquam apud veteres occurrat, sed voces huic similes in plurimis Scriptoribus reperi. *Νόσοι Βανδηρῶν* dixit *Q. Calaber* lib. 13. v. 423. *νοστλήσαντος Μανείθο Αποτελεῖται* lib. 6 v. 560. *παρεπιπληγός* *Aristoph.* *Lyfistr.* v. 831. *παρεπιλησίς* *Idem. Plut.* v. 242. ubi vide *Spanhemium*, qui inter alios citat *Sophoclem*, in *Ajace*, v. 229. & *Sophoclis Scholia* Stein. Reperti etiam *φραστλήσεις* (quod & aliunde citant *Λεξικα*) in *Anthologia Græca*, lib. 1. cap. 45. Eādein analogiā dici potest *νοστλήσαντο*, quod in hoc *Tryphiodori* loco in activā notione accipio, ut sit idem quod *βλαψίφεν* v. 402. ita enim *ἀμφιπλήσεις*, *αντοπλήσεις*, & *βυπλήσεις* in activo sensu adhibentur, & (quod ad rem nostram propriūs pertinet) *νοστλήσαντο*.

Σοὶ τοὶ νοστλήσαντο πλαστὰ κύπελλα μήδης.

Anthol. Gr. lib. 6. cap. 8. Ep. 7.

Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) secundum *Tryphiodori* versum ita corrigit, *Εἴματ' ἀπόδδυσθεντοῖς αἰνειλίησι ιμφέδλας*. i. e. *injuria vulnerum*. Sed vulgarem legendum *αἰνειλίησι* confirmare videntur illa *Homeric*. (*Odyss. 4. 244.*)

Αὐτὸν μην πληγῆσιν αἰνειλίησι διεμφέσσος.

Πληγαὶ αἰνειλίησι, inquit *Eustathius*, δι' ὃν τὸ σῶμα αἰχίζεται· ὅποιαὶ τοις Εἰς Σιναὶ. Ad sumnum, totus iste Poetæ nostri locus ita forsitan integratius restituendus est.

Οἱ δὲ, νοστλήσαντο ἀποδαλίησι τυπέντες,
Εἴματο μην ἀπόδδυσθεντοῖς αἰνειλίησι θείασι λησις

Αλλὰ μάκαρ τεφύλωξο Διὸς σέβας ικεσίοιο.

Χάρημα γὰρ Αργείοισι γρύπομακ, εἴ κεν ἐάσης

Χερσὸν ὑπὸ Τεράων ικέτην καὶ ξένον ὀλέαδη.

Αὐτὰρ ἐγὼ πάντεσσιν ὑπάρχω ἔασμα ύμην,

Μηκέπι δειράνειν πόλεμον παλίνορφου Αχαιῶν. 275

Ως φάτο. τὸν δὲ ὁ γέρων αἰγανῆ μειλίξατο Φανῆ,

Ξεῖνε, σὲ μὲν Τερέωσι μεμιγμένον οὐκ ἔτεσί οἰκε

Ταρβῷ ἔχειν. ἔφυγες γὰρ αἰάρσον ὕβεν Αχαιῶν.

Αἰεὶ δὲ ἡμέτερος φίλος ἔοιεσμενος σύδε σε πάτερν, 279

Οὐδὲ πολυκτεάνων θαλάμων γλυκῶς ἴμερος αἴρει.

Tu verò reverere Jovem, qui supplicis audit
Cujuscunque preces: Græcis hæc summa voluptas,
Si peream manibus Trojanis cernuus hospes.

Hoc tamen & de me vobis spondere licebit:

Nulla quodd à Græcis metuenda sit alea belli.

Dixerat. At Priamus sermone affatur amico:

Hospes, ait, quia cum Teucris hōc tempore vivis,

Solvēre corde metum decet, & secludere curas;

Namque effugisti Graiae discrimina gentis:

Noster eris: patrium nunc obliviscere teatum,

Nec desiderium capiat te dulce Penatum.

Πᾶς δέμας ἐπίσταται, εἰπεὶ ζείη λίποι ἀκτῆ.
In MS. Reim. legitur ἀπειλήστι δὲ οὐ μόνοις.

v. 271. Ιχισίον. Ita recte, ut opinor, legunt Frieslinus & Danyschein. Ceteri Ιξισίον.

v. 272. Εἴσον. MS. Reim.

v. 274. Υπάρχω. Rhadomannus legi vult υπάρχειος, vel υπάρχως, vel (quod Frieslinus in contextum admisit) υπάρχυος.

v. 281. Τι

Αλλ' ἄγε, καὶ σύ μοι εἰπὲ πί τοι τόδε θαῦμα τέτυκτο,
Ιππος ἀμειλίκτιο φόβος τέρας· εἰπὲ δέ σειο
Οὔνομα τὸ γνωστὸν, ὃπόθεν δέ σε οἶμες ἔνειχαν.

Τὸν δὲ ἐπιθαρσόσας ωφελέφη πολυμήχανον τὸν τέραν,
Εξερέω καὶ ταῦτα· σὺ γάρ μ' εἰθέλοντα κελεύεις. 285
Αργος μοι πόλις ὅστις, Σίνων δέ μοι ὄνομα κεῖται·
Αἴσιμον καλέεσσιν ἐμὸν πολιὸν γνωστόν.

Jamque age sis, mihi que hæc ediffere vera roganti;
Quod molem hanc immanis equi statuere? quis autor?
Quodnam portentum? tu qui? quodnam tibi nomen?
Quodve genus? quæ te naves, aut unde, tulerunt?
Ille hæc depositâ contra formidine fatur.
Eloquar hæc etiam: nam præcipis ista volenti.
Sum patriâ ex Argo, pater Æsimus, isque Sinonis
Nomen habere dedit primùm mihi, quamque videtis
Hic, immanis equi molem fabricavit Epëus,

v. 281. Τί τοι τόδε θαῦμα τέτυκται.] f. τὸν τόδε θαῦμα τέτυκται; DAUSQUEIUS. Dausqueio displicuisse videtur eadem litera toties repetita. Similes vero iterationes ex optimis Scriptoribus congererunt Vossius, Inst. Orat. lib. 4. cap. 2. §. 2. & 3. & Barnesius in Notis ad Euripidis Medeam. v. 476. Soph. OEd. Tyr. v. 379.

Τυφλὸς τὸν τὸν ἄπει, τὸν τὸν ἄπει, τὸν τὸν ὄμματα τοῦ.

v. 283. Τὸν δὲ ἐπιθαρσόσας ωφελέφη &c.] Virgilius, de Sinone, Æneid. 2. 76.
Ille hæc, depositâ tandem formidine, fatur.

v. 286. Αργος μοι πόλις ὅστις &c.] Simon apud Virgilium, Æneid. 2. 95.
Si patrios unquam remeâfsem vîctor ad Argos.

v. 286. Σίνων δέ μοι ὄνομα κεῖται.] Πότερον ἐν οἷς Ομηρος ὀρθότερον ἡγεῖσθαι τῶν ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΕΙΣΘΑΙ τῷ παιδὶ, τὸ Ασνάνακτος ή τὸ Σκαρραῖον; Platæ in Cratyl. p. 392. Ed. Steph.

v. 287. Αἴσιμον καλέεσσιν.] Tryphiodorus (quod & Dausqueius notavit) secundum syllabam in Αἴσιμον corripuit, v. 213. Inde, opinor, Frischlinus hic scripsit, Αἴσιμον αὐτὸν καλέεσσιν.

Ιππον δ' Αργείοισι παλάίφατον εῦρεν Επειός.
 Εἰ μὲν γάρ μν ἔστε μένειν αὐτὸς ἐνὶ χώρῃ,
 Τερέπιν θεοφατόν ὅτιν ἐλεῖν πόλιν ὥστις Αχαιῶν. 290
 Εἰ δέ μν, αὐγὸν ἀγαλμα, λόγην τοῖσιν Αθηέην,
 Φεύξοντις προφυγόντες αὐλεύτοις ἐπ' αἴθλωις.
 Αλλ' ἂγε δὴ σειρῆνα τείπλοκον αἱμφιβαλόντες
 Ελκετ' ἐς ἀκρόπολιν μεγάλην ζευσόντιον ἵππον.

Divorum monitis excitus, & arte Minervæ.
 Hanc si linquetis vacuo marcescere campo,
 Promittunt Græcis captivam oracula Trojam;
 Sin vero Divæ statuatis in æde Minervæ,
 Infecta, aufugient, o si certamina, Graii.
 Quare agite, & duris circumdate colla catenis;
 Et magnum deducite equum, temploque locate,
 Conspicuum fræno, phalerisque auroque superbum.

v. 292. Φεύξοντις προφυγόντις.] Similis repetitio infra occurrit, v. 324. Ηέων ἐπιδραμα. Similiter in *Actis Apostolorum* (cap. 7. v. 34.) dicitur *ιδὼν τίδεν*, quam locutionem, licet in *Luciano* etiam reperiatur, Hebraicūm esse contendunt *Gatakerus*, *Vorflius*, aliique. Plurima verò ejusdem Pleonasmi exempla ex elegantissimis Scriptoribus protulerunt viri docti, *Antonius Blackwall* in *Sac. Clas. Def. Raphelius* in *Lectionibus Xenophontis*, & *Sigism. Georgius*; quorum nō vissimus, inter alia, affert ex *Herodoto* αὐτὸς μὲν φεύξωντις προφυγόντις, & ὃς ἡ επιφύγων τελεφύγει. *Georgii Vindiciae* N. T. ab Hebraicmis. lib. 3. cap. 1. §. 9. Vide *Europ. Hel.* v. 724.

v. 292. Αἰτιότας.] *Αἰτιότας*. Rhod. & Ed. *Frischbl.*

v. 292. Φεύξοντις προφυγόντις ἀκρόπολις ἐπ' αἴθλωις.] Versum, quo hæc verba Latinè reddidit *Frischlinus*, ita edidi sicut in ipsius editione legitur. Sic tamen potius distinguendum arbitror:

Infecta aufugient (O Si!) certamina Graii.

v. 294. Ελκετ' ἐς ἀκρόπολιν &c.] *Minervæ* ædem (quò Equum ducendum es- se anteā dixit *Sinon*) in Arce constructam esse ex *Homero* constat. *Ιδρυταὶ* ἐν ταῖς ἀκρόπολισι μεγίστα. *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 20. de *Minervâ*.

Ως ἀρέψει. ή τὸν αὐταῖς σκέλουσε λαβόντα 295
 Εαυτὸς χλωπάν τε χιτῶνά τε τοὶ δὲ βοεῖας
 Δησέμδροι, σειρῆσιν ἐπιλέκτοισι καλοῖσιν
 Εἴλκον θηλὶ πεδίοιο θωὸν θηβόπορε κύκλων
 Ιππον, δρισίεστι βεβασμύον. ④ ἐπέργιτεν
 Αὐλοὶ τὸ φόρμυμές ὅμιν ἐλίγαινον αἰοδίν. 300
 Σχέτλιον αὐθεντέων μεράπων γύρο, οἵσιν ὅμέχλη
 Ασκοπόρος εαυτούδικον. κενεώδη τὸν γέρμαπ πολλῷ

Sic ait; at Priamus juvenem rex veste recenti,
 Et tunicā, & lanā decorari mandat equestri.
 Ipsi autem lorisque ligant durisque catenis,
 Impositumque rotis, & Græco milite onustum,
 Per campi spatia ampla trahunt; sonat ante canora
 Barbitus, & sacrum modulatur tibia Carmen.
 Ah genus infelix hominum; quos cæca futuri
 Caligo premit; & dum spe lætantur inani,

v. 296. ————— Τοὶ δὲ βοεῖας &c.] Hunc locum ita edidit & Latinè vertit
 Frieschlinus.

———— Τοὶ δὲ, βοῖας

Δησέμδροι σειρῆσιν, ἐπιλέκτοις τε καλοῖσιν

Εἴλκον &c.

Ille verò lora illigantes catenis, & bene connexis funibus, trahebant &c. “Malim, in-
 “quit idem in Notis, βοῖας, à βοῦσ, quod est lorum. Homerus [Odyss. 2. 426.]
 “pro rudenie posuit”. Mihi ita potius legendum videtur.

———— Τοὶ δὲ, βοῖας

Δησέμδροι σειρῆσιν, ἐπιλέκτοις τε καλοῖσιν &c.

Ille autem, bubulis vincetum funibus, &c. Equum trahebant. Boeia pro rudensibus u-
 surpatur in Hymno Homericō ad Apoll. v. 487. & v. 503. Niuea Boeia dixit
 Homerus Iliad. 4. 122. conf. Iliad. 23. 324. & Theocr. Idyll. 22. v. 80.

v. 299. Βεβασμύοις.] Rhodomannus legit Βεβασμύοις, repletum, quā voce usos
 esse Homerum, Nonnum, & Photium notat Dausqueius.

v. 302. Πολλῷ.] Rhodomannus & Frieschlinus legunt πολλῷ.

v. 303. Περι-

Πολλάκις ἀγνώσουσι φειπταίοντες ὀλέθρῳ.
 Οἴη καὶ Τρέωσι τότε φθισίρεστος ἄτη
 Ες πόλιν αὐτοκέλευθος ἐκώμασεν, ὃδε οὐς ἀνθρώπον 309
 Ηδεν ὄνειρα λαύρεν υφέλκετο πένθος Αχαιῶν.
 Αιθεα ἥ δροσσέντος ἀμποάμφοι Σιμόεντος

Ignari incurunt quæ prima pericula vitant.
 Qualis & hæc tacito Iliacam pede serpfit in urbem
 Ultrò accita lues, damnum irreparabile Teucris.
 Quid quod & irriguo Simoentis ab amne corollas

v. 303. Πειπταίοντις ὀλέθρῳ.] Voce φειπταίον (cujus nullum exemplum in Lexicis prolatum reperio) utitur *Manetho*, *Apotelesm.* lib. 2. v. 377.

Πάντις οὐ ἀλγενοῖσι φειπταίοντοι σίνοσα.

Simplex etiam vox πταινει, pro in calamitatem incidere plus semel usurpatur in *Menandri Reliquiis*. In eodem sensu bis adhibetur in versibus istis, quos (ex *Luciani Epigrammate desumptos*, *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 80.) suppresso Auctoris nomine citat *Johnsoni Scholiaest in Sophoclis Electr.* v. 1152.

Μὴ πταινει, φίλος εἰ δημοτοῖς, φίλος εἰ μεγάροισι.
 Άν πταινεις, ἀδεις ἐπ τοι φίλῳ.

v. 304. Οἴη καὶ Τράσοις &c.] In prioribus Editionibus ita legitur.

Οἴη καὶ Τράσοις φθισίροτος * ἄτη
 Ες πόλιν αὐτοκέλευθος ἀμποάμφοι Σιμόεντος
 Εσεφον αὐχενίς πλοκέμας σφετέροιο Φοῖνος.

Insignem hanc lacunam ope MSti Reim. supplevi, & pro ἰκάμισον (quod in codice illo reperitur) scribendum existimavi ἰκάμισον: verbum enim καμψός cum præpositione εἰς occurrit in *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 59. Ep. 4. apud Nonnum, Dionys. 5. 557. & 47. 266. & apud Suidam in v. Καμψόη. *Philostroma* dixit, ὃδε ἔρως ἐπ αὐτὸν ἀδεις ἰκάμαζεν. *Vit. Apollon.* lib. 6. cap. 3. ubi καμψεν idem est quod καμψος οὐδένει apud *Oppianum*.

Θερμός ἔρως ὅτε λαόροι εἰ φρεσὶ καμψος δεῖν.

Hal. lib. 1. v. 501.

Quidam verbum καμψόη, simpliciter pro *venire* aliquando usurpari afferunt; aliis videtur semper aliquid amplius significare, scil. *cum laſciviam venire*: & in hoc etiam sensu huic *Tryphiodori* loco optime convenit, quin constet *Trojanos* fatalem Equum (ut *Dietyos Creensis* verbis utar) *cum joco laſciviamque induxisse*.

v. 306. Πινθῷ Αχαιῶν.] f. πλάνθος. λαόροι πλάνθῳ hic adhiberi potest, sicut λαόροι στρέψ dixit *Pindarus*, *Pyth.* 2. 160.

v. 308. Επ-

Εσεφον αὐχενίας πλοκάμυς σφετέροιο Φονῆθ.

Γαῖα ἦ, χαλκείοισιν ἐρειδομήρην τεῖχι κύκλοις,

Δεινὸν ωρόρυγχότο, σιδηρέοις ἦ καὶ αὐτῆς

310

Τειβόμηροι τηγχεῖαιν ἀνέσενον ἀξονες ἤχην.

Τετρύγχος ἦ κύλων ξυωχή, καὶ πᾶσα παθεῖσα

Λιγνὺν αἰδοελέσασαν ἔλιξ ἀνεκήκιε σειρή.

Πολλὴ δὲ ἐλκόντων ἀνοπὴ Κόρμπος ὁράρις,

Decerpunt, pestisque juba & colla coronant?

At canthis pressum, stridentique ære rotarum

Sub pedibus mugire solum; simul æreus axis

Attrito gemebunda dabat suspiria lapsu;

Totaque compages stridebat, & acta catena

Omnem turbabat, sublato pulvere, terram.

Exoritur clamorque virūm, strepitusque traheptum:

v. 308. Εσεφον αὐχενίας πλοκάμυς σφιτέροιο Φονῆθ.] Q. Calaber, lib. 12. v. 426.

Ως οὐρα σφίσι πῆμα ποπ πτόλητ ἔργον Επειώ

Πανουσὴν μαγιστρίς, ἀνέροις ἀμφὶ δὲ ἀπὸ τῆς

Ποδῶν ἀδητοφίαν ἐργάζεται κρομμεν ἔργον.

Αὗτοι δὲ ιστίψανται κύρην. —

Miror *Dauisqueum* dubitare potuisse an *Eqium* an *Sinonem à Trojanis* coronatum dixerit *Tryphiodorus*.

v. 309. Γαῖα δὲ χαλκείοισιν ἐρειδομήρην τεῖχι κύκλοις &c.] In MS. Reim. & Ed. Neand. legitur ἐρειδομήρη, potius vero legendum videtur ἐρειδομήρη τεῖχι κύκλοις, *fissa rotis*, sicut ἐρειδομήρος τεῖχι δυεις dixit *Homerus*, Iliad. 13. 441. Huic emendationi favet *Xylandri* versio,

— Sub pondere terra gemebat,

Ferro armatarum vertigine scissa rotarum.

Hæc postquam adnotaveram, acceptâ *Frischlini* Editione, vidi hanc lectionem (*ἐρειδομήρη*) *Rhodomanno* etiam in mentem venisse, & *Frischlinum* (licet vulgariter lectionem in contextu retinuerit) vertisse, *æris proscissa rotis*.

v. 312. Τετρύγχος δὲ κύλων ξυωχή.] Neander, Portus, Cerdæ (in *Virg. Aeneid.* 2. 242.) & *Frischlinus* vertunt, *gemebat etiam lignorum compages*, quasi κύλων esset casus genitivus pluralis vocis κύλος, *lignum*, quod fieri non potest, quum in hæc voce prior syllaba semper producitur. Κύλων hic est, *rudensum*, à κύλος *rudens*. Recte igitur vertit *Xylander*, *Stridebant restes validæ*.

v. 315. *Novus*

Εβρεμε νυμφαίον ἄμα δρυσὶ δάσκιος Ιδη, 315
 Ιαχε καὶ Ξάνθη ποταμοὶ κυκλόμενοι ὕδωρ,
 Καὶ σόμα κεκλήγει Σιμοείσιον ωρευίν δὲ
 Εκ Διὸς ἐλκόμενον πόλεμον μαντούετο σύλπυξ.
 Οι δὲ ἄγον πειστάροισεν ὄδος δὲ ἐβαρύετο μακρὴ,
 Σχιζόμενοι ποταμοῖσι, καὶ τὸ πεδίοισιν ὄμοιόν· 320
 Εἴπετο δὲ αἰόλες ἵππος ἀρνίφιλος θῆτα βαρύς,
 Κυδιόων ὑπέροπλα· βίη δὲ ἐπέρεισεν Αθηέην,
 Χεῖρας θηρίσασα ἔγγλυφέων θῆτα μηρῶν.

Et latè reboat sacris cum quercubus Ida:
 Actaque vorticibus Xanthi insonuere fluenta:
 Ostia clangoremque altè Simoësia tollunt.
 Tunc etiam audit sonitus ex arce tubarum
 Cœlesti, ceu signa novi prænuntia belli.
 Sed pergunt illi, pestemque ad mœnia ducunt;
 Quamvis longa via, & fluviis disrupta, nec æqua,
 Nec campo sat plana suo. Fatalis ad aras
 Palladias protendit equus, variâ arte superbus.
 Ipsa manus Pallas costis supponit, equumque

v. 315. Νυμφαίον ἄμφοι δρυσί] Hoc epithetum quercubus dedit Poeta propter *Nymphas*, quæ in iis habitare credebantur, atque inde *Hamadryades* appellatae sunt; de quibus præcipue consulendus est Ill. *Ex. Spanheimius ad Calim. Hymn. in Del.* v. 81 & 83.

v. 316. Κυκλόμενοι ὕδωρ.] *Κυκλόμενος*. Edd. *Ald. & Frischl.* *Κυκλόμενος*. Edd. *Steph. Port. & MS. Reim.* *Neander* rectè censet legendum esse *κυκλόμενος*, sed male vertit, *rossanda*, quum vertendum sit *vorticibus circumacta*, sicut *Xanthus* ab *Homero* dicitur *Δίας & βαθυδίης*. *Δίας κυκλόμενος* dixit *Æschylus*. *Agam.* v. 1006. Et *J. Gazzæus*, *κυκλόμενος ὕδωρ*, v. 269.

v. 317. Οὐρανίην — πόλεμον μαντούετο σύλπυξ.] *Claudian. Gigantom.* v. 60.
 Jam *Tuba* nimborum sonuit. —

v. 321. Αρηφίλες.] *Alii Αρηφίλος*.

Ως δὲ θέων αὐχύντος ἐπέδραμε θέασον ὥιστο,
Τεῶσις ἐνοκάρθμοισιν ὁδοιπορίησι διώκων,
Εἰσόκε δὴ πυλέων ἐπεβόσατο Δαρδανίαων.
Αἱ δέ ④ ἐρχομένωι θυρέων πίλυχες ἐσείνοντο.
Αλλ' Ἡραὶ μὲν ἐδύσεν, ἐπίδρομον ὄρμον ὁδοῖο
Πρέσθεν ἀνασέλλγσα. Ποσειδάεων δὲ δύπο πύργων

325

Incitat; it jaculo velocior ille per arva,
Subsequiturque viros, gressu pernice ruentes,
Donec Dardaniæ tetigerunt limina portæ.
Arcta sed ingressum venienti porta negabat;
Ipsa viam donec facilem dedit inclita Juno,
Motaque laxavit turri Neptunus ab altâ

v. 324. Ως δὲ δή, ille autem. vide Barnes in *Eurip. Troad.* v. 699.

v. 325. Τρῶας ἐνοκάρθμοισιν ὁδοιπορίησι διώκων.] Verbum διώκω hīc nihil aliud significat quam ἐπιμεμέ sequor, quam si simplicem istius vocis notionem defendit Vir ornatissimus *Carolus Boyle in Phalaridis Epistolarum Vindiciis*, p. 64. Ed. idem. Scriptoribus ibi citatis addi potest *Bion in Epitaph. Adon.* v. 52.

Ζώω, καὶ θέος ἐμμιτι, καὶ εὐδιώματο διώκων.

v. 328. Αλλ' Ἡραὶ μὲν ἐδύσεν, ἐπίδρομον ὄρμον ὁδοῖο

Πρέσθεν ἀνασέλλγσα. —] Neander hæc ita vertit: *Cæterum Juno* accessit, facilem accessum viæ prius preparans. Pro ἐδύσεν legitur in MS. Reim. ἐδύσεν. Frischlinus legit ἐδύσεν, & integrum sententiam ita interpretatur: *Itaque Juno* laxavit, facilem accessum viæ ante se explicans. Sed retineri potest vulgaris lectio αλλ' Ἡραὶ μὲν ἐδύσεν, i. e. *At Juno fecit ut ingredere*tur: Verbum enim δύω interdum significat subire facio. vid. *Eurip. Herc. fur.* v. 335. ubi Barnesius hanc verbi vim Theophrastii auctoritate defendit. Idem Barnesius in notis ad *Euripidis Iona*, v. 1596. alia hujusmodi exempla ex *Euripide* & e sacris Scriptoribus profert. Quod autem ἐπίδρομον ὄρμον ὁδοῖο Neander & Frischlinus vertunt, facilem accessum viæ, fateor me vocem ὄρμος in hoc sensu usurpatam nusquam reperiisse. Si lana sit vulgaris lectio, ὄρμος hīc idem esse videtur quod λαμῆ, portus, quā voce Equus, itinere confecto, mœnia *Trojana* ingrediens, navi portum subeundi comparatur; sicut & idem Equus à Poetâ nostro, v. 182. dictus est ἀληξίς, nevigationem: Conser, si tanti sit, quæ scripsi in Annotationibus ad *Anglicam Tryphiodori versionem*, v. 88. ab hoc loco non alienum videtur quod in *Sophoclis Antigone*, v. 1012. reperitur.

Ιλησσον, οὐ μη μητρὸς οἰανῆ λιμῆν.

Ubi

Σπαθιὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπε τελείνη. 330
 Τεωιάδες ἢ γυναικες ἀνὰ πόλιν ἀλλοθεν ἄλλαι,
 Νύμφαι τε, περγαμοί τε, Καὶ ἴδμονες Εἰλειθύης,
 Μολπῆ τὸ δεχηλόματα τε περὶ Βρέστας εἰλίασοντο.

Limina portarum, saevo dissecta tridente.
 At lætæ Iliades cunctis è partibus urbis
 Collectæ, matresque piæ, innuptæque puellæ
 Carminibus comitantur equum, festisque choreis.

Ubi λιμὴ à Scholiaste dicitur ὄρμος, καὶ ἴδρα ὅπε πάντα τὰ ὄρμα πεφύργυται. Alias etiam voces, quæ ad navigationem propriè pertinent, ad iter pedestre non nunquam transferri infrà ostendam in notis ad v. 605. Si hæc explicatio, quam dubius proposui, minus placeat, pro ὄρμος ὅδος legi potest ὄρμος ὅδος, tramitem viae; quandoquidem ὅδος ἀτραπὸς dixit Aristophanes (Nub. v. 75.) & viarum tramites Prudentius, Cathem. 7. 48. Facilem mihi Lectoris veniam pollicor, dum, hâc occasione datâ, similem locutionem in Novo Testamento usurpatam vindicare aggredior: Dicitur nempe in Epist. ad Ephes. cap. 1. v. 19. & cap. 6. v. 10. κορετος ιχθυος, quam phrasim Hebraismis annumerant Beza, Pasor, aliisque: At his ipsis verbis utitur Sophocles in Philoct. v. 611. Q. Curtius dixit virtutem virum, quâ, si rectè judicet Johannes Clericus, nulla ακριδοξία minus tolerabilis est. Curtius alibi dixit robur virum, (lib. 7. cap. 3.) quod è Livio etiam (lib. 24. cap. 48. & lib. 28. cap. 34.) citat Henr. Snakenburg in notis ad Q. Curt. lib. 9. cap. 7. Addi potest è Virgilio, solidæque suo stant robore vires. Aeneid. 2. 639. Similiter dixit Philo, η σωμάτου φύσις αὐτὸν αὔτητος ισιδος πολλὴ Ι Σ Χ Τ Ο Σ Ρ Ω Μ Η Ν. Lib. de Mundo. p. 897. Ed. Colon. Allobr. Pleonasmō his non absimili utitur Virgilius, Aeneid. 6. 579.

Quantus ad æthereum cæli suspectus Olympum.

In Iosocratis Exhortatione ad Demonicum dicitur περὶ τρεστων ιδην. p. 5. Ed. Battist. Alios hujusmodi pleonasmos, quibus usi sunt veteres Tragici, consultò missos facio: ex his, quos protuli, satis liquet non necesse esse, cum quibusdam Anacreontis Interpretibus, pro ὁ πλάτης εἴη χρυσός (Anacr. Ode 23.) reponere ὁ πλάτης εἴη Κροίσος: Illi autem Critici, à quibus Platonem derisum fuisse scribit Longinus (cap. 29.) eo quod ἀργορύριος πλάτης & χρυσός πλάτης dixerit, non tam pleonasimum improbabile videtur, quam adjectiva illa quæ cum πλάτη conjuguntur; licet enim rectè dici possit πλάτης ἀργορύριος καὶ χρυσός, Argenti & auri abundantia, non tamen adeò rectè dici videtur πλάτης δέργορύριος καὶ χρυσός, Abundantia argentea & aurea. Hanc autem fuisse Criticorum illorum mentem ex ipsis Longini verbis potest colligi: Οὐαὶ καὶ τὸ Πλάτωνα λέγοντες, ὡς ὅτε ΑΡΓΥΡΟΥΝ δεῖ ΠΛΑΤΩΝΑ ἔπει ΧΡΥΣΟΥΝ σὺ πόλεις ιστρύμενος ἐστιν αὐτός, Αργελασμάτων ὡς ἡ περισσότερη, φησιν, καὶ βασικότερη κακτήσιδι, δῆλος ὅτε ΠΡΟΒΑΤΕΙΟΝ ἡ νησί ΒΟΕΙΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ἔλεγι.

Αλλαὶ Ἰ χνούσεσσαν ἀμελγόμενα χάρεν ὄμηρος,

Ολκῶ διεργατέω ρόδες σορέσαντο τάππας.

335

Αἱ Ἰ, θαλασσαῖς θηριάζοισιν θήματα μίτενς

Λυσάμιμαν, κλωσοῖσιν θείσεφον ἀνθεσιν ἵππον.

Καί τις, ἀπειρεσίοιο πίθης κρήδεμνον ανέισθε,

Χευσείω περιχέσσαν κρόκῳ κεκερδιομένον οἶνον,

Hic aliæ, dono pluviarum, pulvere palmis

Deterso, roseos ligno instravere tapetas :

Ast aliæ mitram solvunt, & pectoris alta

Ornamenta, ferumque innexo flore coronant.

Atque aliqua immensæ lignum execrabile molis

Perfundit flavoque croco vinoque rubenti,

v. 334. *Χνούσαν ἀμελγόμενα χάρεν ὄμηρος.*] Ita in omnibus quas vidi Editionibus legitur, excepto quodd pro *χνούσαν* in quibusdam (sicut in MS. Reim.) legatur *χνούσαν* : Sed *χνούσαν* veram esse lectionem existimat *Leopardus*, Emend. lib. 20. cap. 26. Prosa *Frischlini* Interpretatio ita se habet : *Aliæ vero pulvrenentiam emulgentes gratiam imbris.* Longe aliter vertit *Neander*, *Aliæ vero avertentes molestiam copiam imbris.* Cui consentit *Xylander*,

Ast aliæ, tūrus quo posset ab imbris esse, &c.

Mihi duplex mendum Græco textui subesse videtur, quod ita forsitan potest amoveri.

Αλλαὶ Ἰ χνούσαν ἀπειργόμενα χύσαν ὄμηρος &c.

Απειργόμενα (arcentes) lego, quoniam nulla mihi occurrit vocis ἀμελγόμενα notio, quæ huic loco convenire possit. Idem dici potest de voce χάρεν, quam ideo in χύσαν verti, quoniam χύσαν ὄμηρος dixerunt *Nonnus* (lib. 3. v. 196. lib. 14. v. 333. & alibi.) & *Johannes Gazæus*, v. 400. Quid sit illud *χνούσαν* adhuc dubito, quum vocem *χνούσαν* nusquam alibi legerim. Forsitan vero sicut à διλός formatur διλόν, à ὄρσος ὄρσον, & à λόφος λόφον (quibus vocibus utitur *Tryphiodorus*) ita *χνούσαν* deduci potest à χνός, quod est strepens. Χνός, ξυσμός, ψόφος, φθογγός. *Hesych.* της Ἰ φασί, χνάν μὲν οὐχ. Idem in v. Κλε. (unde forsitan in hoc *Tryphiodori* loco retineri posset *χνούσαν*.) χνός, ψόφος, ξυσμός. Scholiast. in *Callim. Hymn. ad Apoll.* v. 37. *Spanhemius*, in Notis ad *Callimachum*, vocem χνόν in eodem sensu usurpatam esse probat ex *Æschilo* & *Hesychio*. Itaque *χνούσαν* χύσαν ὄμηρος (si vera sit lectio) vertendum arbitror per strepensem imbrēm. Βερυνχὸς ὄμηρος & δυονχὸς occurruunt apud *Q. Calabrum*. lib. 1. v. 154. & lib. 2. v. 350.

Γαῖαν ἀνεκνύζωσε χυτὸν εὐωδέει πηλῶ.

340

Et madidam terram Bacchi conspergit odore.

v. 340. *Γαῖαν ἀνεκνύζωσε*] Emenda ἀνεκνύσσωσι, ab ἀνεκνύσσω: est enim κινοῖσθαι, odore perfundere, suffire. *Hom.* κινοῖσθαι ἀγγεῖς. FRISCHLIN. *Ανεκνύσσωσι*, odorem fecit: vel ἀνεκλύζοσι, perfudit. RHOD. MS. Reim. habet & ἀνεκνύζωσι & ἀνεκνύζωσε, neutrum recte; *γραμμis* vero Rhodemannus lectionem satis commode admitti posse existimo: *Ανεκλύζοσι* extat apud *Apollonium*, Argon. 2. 553. altera autem lectio, ἀνεκνύσσωσι, ē *Tzetze* (quem in sequenti notâ citaturus sum) non nihil confirmatur. *Κινοῖσθαι* ἀγγεῖς apud *Homerum* quidem (quem citat *Frischlinus*) frustra quæsivi, sed in *Aristophanis Equitibus* (v. 1317.) hac reperio.

Τίν' ἔχων φύμην ἀγαθὴν ὕπειν, ἐφ' ὅτῳ κινοῖσθαις ἀγγεῖς;

Vide quæ in eum locum scriptit *Ludolphus Kusterus*. Obiter notandus est *Frischlini* error, qui ἀνεκνύσσωσι ab ἀνεκνύσσω deducit, quum manifestè deducendum sit ab ἀνεκνύσσω. *Κινοῖσθαι* ex *Aristotele* aliisque citatur in *Thesauro Henr. Stephani*, quem consulas.

v. 340. *Εὐωδεῖ πηλῶ.*] In MS. Reim. voci πηλῶ superscripta est οἶνος, quæ est subiectæ vocis explicatio: πηλὸς enim, quod plerumque *lутum* significat, interdum significat *vinum*. Πηλὸς, οἶνος, *Iares.* ἔσθιεν καὶ κατηπλῶσε, ὃ τὸ οἶνον πηλῶ. *Hesych.* Hanc vocis significationem ē Sophocle citant *Suidas* & *Auctor Etym. M.* quorum utrumque emendat *Gatakerus* in *Adversarius Miscell.* cap. 5. ubi etiam eorum opinionem diligenter examinat, qui vocem *ῥώπ* (quod vini est Epithetum, *Psalm. 75. v. 8.*) deducendam putant à *ῥώπ*, quod *lутum* significat; necnon illorum, qui *vinum* *Hebrais* γιν dictum censem a γιν, quod *ῥέω* aut *lутum liquidum* & *turbidum* significat. *Gatakerus Casauboni* sententiam probat, qui in *Animadv. ad Athenaeum*, (lib. 9. cap. 8.) πηλὸν dictum veteribus fuisse *vinum* putat, non *merum* & *sincerum*, sed *mixtum* aut *manganizatum*; quæ opinio si vera sit, in promptu est ratio cur *vinum adulteratum* vocatum sit πηλὸς, quasi scilicet *luto turbatum* sit & *inquinatum*. Huic affine videtur quod *δολός* & *luto inquinare* significat, & *vinum adulterare*, & quod scribit *Eustathius ὁ ἀρχιεπίσκοπος οἶνος* *vinum viiiare* deduci forsan posse ab ὄντος, *Stercus*: Ejus verba hæc sunt. Επειδὴ δὲ σποκητέον εἶ τὸ ὄντυλον εἰς τὸ ὄντος παρεργάτην καμικάτηρος, οὐδὲ τὸ τὸ ὄντυλοντας σπειργάτας. Σχῆμα δὲ τοιωτης λίξεως καὶ παρεργάτης εἰπόντος ὡς ὄντυλοντος τὸ οἶνος παρεμμηνώντος αὐτὸς σπειργάτης. *Eustath.* in *Iliad.* p. 1453. Ed. *Basil.* Confer *Kusteri Notas in Scholiastrum Aristophanis*, *Plut.* v. 1064. & *Viri doctissimi R. Ellis* *Fortuita sacra*. p. 125. *Καπηλικῶς*. ἀπὸ δὲ παναργικῶν. ἐπεὶ οἱ κατηπλοι ΟΝΘΥΛΕΥΟΥΣΙ τὸ οἶνον, συμμηνώντες αὐτὸν σπειργάτην. Οἱ κατηπλοι οὐμῶν ΘΟΛΟΥΣΙ τὸ οἶνον. *Suid.* Postrema *Smidæ* verba sumpta videntur ex *Paraphrasi quādam in Esaiam*, cap. 1. v. 22. ibi enim legitur (secundum 70 *Interpretum versionem*) οἱ κατηπλοι σὺν μηνγεστοῖ τὸ οἶνον ὑδεπ. Non abs re esse opinor versus aliquot ē *Tzetze* *Chiliadibus* huc adferre, in quibus illa, de quâ jam egimus, vocis πηλὸς notio ex hoc *Tryphiodori* loco afferitur.

Οἱ καπηλικικῶν, φασὶ τὰς εἰς τὸ ἀσκεπταν,

Εἴρηται εἰς δὲ χριστὸς πηλὸν καμικάτηρος.

Τζέτζης οὖτε λέγει δὲ πῶς τεταντινοῖς κληστα.

Ανδρομένη ἡ Βοῆ σωεβάλλετο θῆλυς ιωή,
 Καὶ παίδων ἀλαλητὸς ἐμίσγετο γέρες θήχη.
 Οἴας δὲ ἀφίεσθαι μετήλυδες ὀκεανοῖο
 Χείματος ἀμφίπολοι, γερδύων σίχες ἀεροφάνων,
 Κύκλον ἐποχμάδύσον ἀλήμονες δεχηθμοῖο,

345

Ingeminant unā vocem matresque virique,
 Et pueri, canique senes, ac jubila miscent.
 Quales oceani hybernā sub luce fluenta
 Cum liquere grues, coetu lātum aēra cingunt
 Ignaræ volucres choreæ; agricolæque labori

Πηλὸς τὸν οἶνον γάρ φοστ, Εὐ καπηλον οὐλ τύτη,
 Φησὶ καὶ Τευφισδερό, συμμετετυρπτὸν τὸν Τζίτζη,
 Γαῖας κατεκίσασσας χυτὴν εὐωδεῖ πηλῶ.

Τρετζ. Chil. 6. v. 861.

v. 343. Οἴας δὲ ἀφίεσθαι μετήλυδες ὀκεανοῖο
 Κύκλον ἐπ. &c.] Virgil. Aeneid. 6. 311.

Quam multæ glomerantur aves, ubi frigidus annus
 Trans pontum fugat.

v. 345. Κύκλον ἐποχμάδύσον.] Quid si legas ἐποχλάδύσον? Nam ὀχλάδην est etiam frequentare, oberrare. Non placet. Quid ergo? Utrumne ἐποχμάδύσον, fulcant orbem in aëre, vel fulcando aërem efficiunt orbem? Certè Poeta etiam dicunt mare fulcari à navibus. Quomodo non dicamus igitur, aërem fulcari à gruibus? Nam ὄγμος propriè est fulcus, ut apud Theocratum in Εργαστήριοι:

Οὐτε τὸν ὄγμον ἀγενὸν ἄρδον διώσα, οὐ τὸ σῆνον ἄγει.

Hom. [Iliad. 18.546.] οἱ δὲ ψεύσκοντες ἀντὶ ὄγμος. Hinc ὄγμον verbum, fulcum dicō, quo utitur etiam Sophocles in Philoct. FRISCHLIN. Κύκλον ἐποχμάδύσον legit etiam Rhodomanus, quam lectionem & mihi suggerenter sequentes Oppiani versus, qui cum hāc Tryphiodori comparatione mirè congruunt.

Ως δὲ ὅτ' ἀπ' Αἰδίοπον, τι Εἰδύστην ἔοισα
 Υψηλήν γεράσιν γορδὸν ἐρεστη τὸν φόροφότι.
 Ατλαντος οὐφύστη πάλιν καὶ γειμέτε φυγήσοτι.
 Τῆσι δὲ ἄρετον μάργησι καὶ σίγας εὐρεῖς ἐσμοῖ
 Ήίσρε τη σκάλασσι, καὶ ἀλλυτη ΟΓΜΟΝ ἔχεσσι.

Hal. lib. 1. v. 620.

Verbum ὄγμον occurrit apud Xenophontem Cyrop. lib. 2. καὶ τὸ πλεῦνος τὸ πλέον
 καὶ τὰς ἵππιαν ὄγμονται αὐτά. ubi doctissimi Xenophontis Interpretates Swide & Hesychii testimonis probant hoc vocabulum propriè de messoribus usurpari,
 qui longā serie, ordine procedentes, in arvis segetibusque metunt. Idem
 Inter-

Γειοπόνοις ἀρέγτησιν ἀπεχθέα κεκληγάμα,
Ως οἵτε κλαγγῇ τε τῷσε πέντε οὐδὲ καδοιμῶ

Clangorem infensum sublimi ex æthere tollunt :
Sic illi ante urbem, magno clangente tumultu,

Interpretes Sophoclem & Scholiaſtem ejus citant, quoruim verba hīc etiam proferre non alienum erit.

Δῆλον ὄγμον, ὡς φορῶν γέρεας
Σπέσσος ὄγμος τόιδε πέλας πε.

Soph. Philoct. v. 162.

Ubi Schol. Ογμόν, οὐτὶ σίχον φυτεία, καὶ οὐ πέλας τὸν ἢ ἀντὶ τοῦ ἴφεδρος παρεῖται. Nescio an hinc corrigendum sit vetus Lexicon, cuius excerpta dedit Cl. Montfalconius in Biblioth. Coiflin. p. 237. ubi hæc leguntur. Ογμόν, οὐτὶ σίχον ἴφεδρος τὸν θελατόν. οὐτὶ ὄγμοι σταχύων. οὐτὶ Σοφοκλῆς, οὐτούγμος φονού. Porro autem sicut ab ὄγμος formatur ἴπογμος (vid. Enstath. & Lexicon jam citatum) ita ab ὄγμοσι formari posse ἴπογμοσ neimo, opinor, inficias ibit. Satis verò aptè dici posse κύκλον ἴπογμοσ, ex Arato apparent, qui vocem ὄγμον de circulo usurpavit. Ejus verba hæc sunt.

Ητοι γῳ τὸς πάντας ἀμετόπτερης εἰς σπινατόν
Ηέλιος μίχας ΟΓΜΟΝ ἰδαίων. —

Scholiaſtes : ὁ ὄλον σὸ τὴ σπινατοίης τοξοδοφος μηδέν τ. ζωδιακὸν ΚΥΚΛΟΝ, οὐ σπέσσον οὐ εὐ ἔργον τὸν ζωδίων μητρόσαις. διὸ ΟΓΜΟΝ τὸν πορείαν αὐτὸν ἀνέμαστ. pag. 93. Ed. Oxon.

v. 345. Αλίμορες ὄρχηθμοιο.] Frischlinus & Rhodomannus elegantiū legunt ἀλί-
μοντον ὄρχηθμοιο, errantē saltationis. Gruum autem volatus hic ὄρχηθμος dicitur
propter justam ordinum dispositionem, quam avium istarum agmina (χεράν
χρός, ut in versibus supra citatis loquitur Oppianus) inter volandum obser-
vant; unde & veteres nomen πέργος fecere saltationis generi, quod Theseus
primus instituit, quum ē Labyrintho Cretensi effugerat. Saltationem istam
ita describit Julius Pollux lib. 4. cap. 14 s. 101. Την ἢ Γέρανον οὐτὶ πλῆρος ὄρχη-
το, ἔργος ἐφ' (Al. ὑφ') ἔργος τὴν στίχον, τὸν ἄκρον ἐκετέρῳ τὸν ἴχεμόνων ἴχόντων, τὸν
οὐτὶ θροῖα τεθέντον τοῦτο τὸ Δίλιον βαμμὸν διπλιμποταμίαν τὸν δὲ τὸ τέλον τοῦτον
Huic descriptioni, quā οὐτὶ στίχον saltatissime dicuntur, optimè respondet Tryphiodo-
ri vox ἴπογμοσ, quum ὄγμος sit οὐτὶ στίχον ἴφεδρος, & ὄγμοσ idem quod ἴφε-
δρος οὐτὶ στίχον πορεύοσ. Sicut autem κύκλον ὄρχηθμοιο dixit Poeta noster, ita
Thesei comites, quum τὸν γέρανον saltarent, in orbem tripudiāsse (κύκλον ὄρ-
χηθμα) refert Callimachus, Hymn. in Del. v. 313. ubi vide quæ notavit Ill.
Ex. Spanhemius.

v. 346. Γειοπόνοις ἀρότησι.] Αρότοιον. MS. Reim. Edd. Ald. & Neand.

v. 346. Γειοπόνοις ἀρότησι ἀπεχθέα κεκληγάμα.] Grues Rusticis invisas fuisse in-
sunt L. Calaber. lib. 11. v. 110.

Ως οἵ τοι περ γειονοις πανυφθέροισι κραυγέσι
Οὐρῷ ἀντὶ ποδίοιο μέγ' ἀχαλεων ἴπορέση &c.

Ηγον ἐς ἀκρόπολιν Βεβαρημόν ἐνδοθεν ἵππον.

Κέρην δὲ ἐν θαλάμῳ θείλατος ὑκέπι μίμεν

Ηθελεν ἐν θαλάμοισι. Διαρρήξασα δὲ ὅχις, 350

Εδραμεν ἥντε πόρτις ἀνούργες, ἥντε τυπεῖς

Militibus gravidum duxere in Pergama lignum.

At vates virgo & templi veneranda sacerdos

Excita è thalamis coelesti voce, nec ultra

Se cohibere valens, effracto cardine, in auras

Erupit: ceu cum stimulanti percita asilo

v. 349. Κέρην δὲ θαλάμῳ θείλατος ὑκέπι μίμεν

Ηθελεν ἐν θαλάμοισι.] Ineptam hanc repetitionem non Poetæ nostro, sed Librariis, imputandam censeo; neque placet vox *κέρην* sola posita, quam nulla *Caßandra* præcesserit mentio. Quamobrem ita legendum concio:

Κέρη ἐν θαλάμῳ θείλατος ὑκέπι μίμεν

Ηθελεν ἐν θαλάμοισι.

v. 351. Εδραμεν ἥντε πόρτις ἀνούργες, ἥντε τυπεῖς

Κίντησον ἀνττοίησον βοορράστο μύωπος.] In Edd. *Ald. Jamot.* & *Neand.* ita legitur:

Εδραμεν ἥντε πόρτις ἀνούργες, ἥντε τυπεῖς

Κίντησον δὲ ἀνττοίησον βοορράστο μύωπος.

Nihil ab his discrepat MS. *Reim.* nisi quod ibi pro *ἀνττοίησον* unā voce legatur *ἀνττοίησοτ*. In Edd. *Stephani* & *Porti* legitur *ἥπι τυπεῖσσα*. Sed *ἥπι τυπεῖσσα* *κίντησον* *ἀνττοίησον* legendum esse coniecerunt, præter *Frischlinum* & *Rhodomannum*, *Leopardus*, *Emend. lib. 20. cap. 24.* & *Stanleius* (qui etiam explicat vocem *ἀνούργες*) in *Notis ad Aeschylus Prom. Vinct. v. 451.* Hanc emendationem magis probbo, quam quæ viro magno *Sam. Bocharto* in mentem verit, qui legi vult *ἥπι τυπεῖσσα* *κίντησον* δὲ *ἀνττοίησοτ*, & utrosque versus ita interpretatur; *Currebas ut iuvena levis, quæ percusa est, quamque transfixit aculeus boves vexantis tabani.* Vide ejus *Hierozoicon*, part. 2. l. 4. c. 14. Sicut verò pro *οὐ* *ἀνττοίησοτ* viri docti legunt *ἀνττοίησοτ*, ita *Q. Calaber de Bubus asilo percussis* verbum *ἰπτοῖντο* adhibet. *lib. 11. v. 207.* Θηρεσ *ἀνττοίησον* ex *Oppiano* profert *Dan. Pareus ad Museum*, v. 168. Eodem verbo de homine amoris cestro percito infra utitur *Tryphiodorus*, v. 466. in quo etiam sensu occurrit *ἰπτοῖον* in *Sapphîus* fragmento apud *Longinum*, *πταιδεῖς* in *Callimachi Hymno ad Dianam*, v. 191. & *ἀνττοίησοτ* apud *Museum*, v. 168. ubi hos *Tryphiodori* versus secundum *Leopardi* emendationem citat *Pareus*. Quod autem pro *βοορράστο* reposui *βοορράστο* (quomodo & legit *Dinnerus* in *Farr. Epih. in v. Μύωψ.*) id de *Dausqueii* sententiâ feci, qui notat eadēm analogiâ formatum esse *λυκόρραστης* in *Amboi. Gr.* lib. 3. cap. 25.

Ep.

Κέντεον ἀνεπίοινος Βοορράίστο μύωπος.

Η δὲ γέτε εἰς ἀγέλην τοπινάει), γέτε βοτῆε
Πείθει), οὐδὲ νομοῖο λιλαίεται, ἀλλὰ βελέμνῳ
Οξεῖ θηρομόρμυν Βοέων ἔξηλυθε δεσμῶν. 355

Τοίν μαντιπόλειο Βολῆς ὑπὸ νύμαιπ κάρη
Πλαζορμύν κερδίνην ιερὴν ἀνεστίετο δάφνην.

Bacula, quam duri percussit aculeus œstri,
Fertur in arva furens, gregis immemor, immemor herbæ,
Pastorisque oblita sui, vocemque perosa,
Omnia transiliit, jaculo male saucia, septa.
Sic virgo, stimulos animo dum vertit Apollo,
Errans mente sacræ quatiebat germina lauri,

Ep. 31. cui addi possunt ex *Athenaeo*, *Lycophrone*, & *Oppiano*, ἀνθρωπομορφίαις,
τεκνοραισης, γυναικείης, πολυφρείης, & alia id genus quamplurima, quorum
nonnulla collegit *Bochartus*, *Hieroz. part. 2. lib. 4. cap. 15.*

v. 353. Η δὲ γέτε εἰς ἀγέλην ποπαιίται.] Ita citantur hæc verba à *Bocharto*, sic
ut & leguntur in *Edd.* *Yamor.* *Steph.* & *Porti.* in cæteris legitur ποπαιίται.
Frischlinus & *Rhodomannus* reponendum censem ποπαιίται, respicit. Legi mal-
lem ποπαιίται, accedit, quo verbo utitur *Sophocles* in *Antigone*, & *Homerus*,
Iliad. 9. 381. Νιοσομοι five νιοσομοι apud *Apollonium* cæterosque Poetas fre-
quentissimè occurrit, ex quo ιππιοσται apud *Callimachum*, *Hymn. in Jov.* v. 13.
quod vocabulum nusquam se legisse meminit *Cel. Bentleius*, ideoque legit ιπ-
πιοσται: sed ιππιοσται citat *Lamb. Bos* (in *Animadv. ad Hesychium* in v. ιπ-
πιοσται.) ex *Theocrito*, *Idyll. 8. v. 43.* Addo ιππιοσται αἴσα è *Q. Calabro* (lib. 2.
v. 561.) & ιππιοσται (quod idem est) ex *Apollonio*, lib. 4. v. 281. & v. 817.

v. 353. Η δὲ γέτε εἰς ἀγέλην ποπαιίται, γέτε βοτῆε
Πείθει.] Isdem ferè verbis, de eâdem re locuti, utuntur
Apollonius, lib. 1. v. 1266. & *Oppianus*, *Hal. 2. 523.* Sicut verò *Cassandra*, quæ
(ut infrâ dicitur) ἐδὲ τοκίων ἐδὲ φίλων ἀλίγησ, hic juvencæ cæstro percitæ com-
paratur, quæ custodi parere renuit, ita in S.S. (secundum 70 *Interpretes*) gen-
tis *Israeliticæ* inobedientia eâdem similitudine notatur. Διέπ ἀς δάρμαλος παρο-
στῶν παροισχον Ισραὴλ. *Hosea* cap. 4. v. 16. Ad quem locum ea scribit *Theo-
doreus*, quæ *Tryphiodori* verbis germanissima sunt. Οἰσρός ἐστι μῆτρα τοῖς βροτοῖς
ἰπποσι, καὶ ποπαιίται αἴσα ποιεῖ μητρόστοις δύγμασι, αἴσ ταῖς ὑπ' οὐκεῖνης ποπαιόρμυνας μάτη
τοῦ βρυγλωτοῦ ἀπίχαδος φωνῆς, μάτη ταῖς ἀλλας σωματίδας βροτοῖς, ἀλλὰ δίστη ἀπλῶν &c.
Vide *Bochartum*.

v. 358. Πάν-

Πδύτη Ἰ Βενχᾶτο κτὶ πόλιν· οὐδὲ τοκίων,
Οὐδὲ φίλων αλέγει· λίπεν δέ εἰ παρθένον αἰδώς.
Οὐχ ἔτο Θρήιασιν ἐνί σκυμοῖσι γυναικα 360
Νίδυμοι αὐλός ἔπιψιν ὀρειμανέος Διονύσος,
Η τε θεῷ τοφθεῖσσα πρήοργη ὄμηα πταίνε,
Γυμνὸν ἔπιστέοσσα κάρην καθαύματοι κιασῶ·

Implebatque omnem magnis mugitibus urbem :
Nec patrem, aut dulces quicquam curabat amicos ;
Namque omnem vates semoverat ore pudorem.
Non sic Threiciam, nemora inter devia, matrem
Excivit quondam montani tibia Bacchi :
Cum, mentem stimulante Deo, vaga lumina torquet
Huc illuc, quassatque caput nigricante corymbo :

v. 358. Πάντη Ἰ Βενχᾶτο.] Virgil. Georg. 3. 150. de Armentis asilo percitis.
— *Fuit mugitibus aether.* Oppianus, Hal. 2. 530.

Πάντη Ἰ Βενχᾶτο (Al. βρύχαι) πάντη Ἰ οἱ ἀλμυροί (Al. ἵχναι) χηλῆς
Εἰλεῖται.

v. 359. Λίπη δὲ εἰ παρθένον αἰδώς.] Frischlinus & Rhodomanus legendum arbitrantur παρθένος αἰδώς, virginus pudor, pro παρθένοις, quae emendatio & mihi in mentem venerat. Similiter apud Q. Calabrum. lib. 12. v. 546. quidam ē Trojanis Caßandram furore correptam ita alloquitur :

Οὐδὲ οἱ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ οὐ ἀκηροτος αἱμφίχι ΑΙΔΩΣ.
Ita & vetus Poeta apud Ciceronem de Divinat. lib. 1. cap. 31. de eādem vaticinante loquitur :

Ubi illa paulo ante sapiens, *virginali modestia* ?
Neque inusitata est hæc enallage, quā παρθένοις pro παρθένοις ponitur : Ita enim dicitur παρθένος χεῖρας. Eurip. Ion. v. 270. Γυναικες μητέρες. Hom. Iliad. 24. 58. (ubi vide Eustath.) *Virgines papillas.* Pervigil. Veneris. v. 20. Hinc confirmatur viri docti sententia (vid. Observ. Miscell. in Autōres veteres & recentes. Vol. 2. p. 337.) qui in explicatione Inscriptionis veteris, à Whelero & Sponio conservatae, verba Παρθένον ής ἀπίλυτος μίτην ita vertit : *Cujus virgineam zonam sicut.*

v. 362. Τυφθεῖσσα.] Ita legunt Frischlinus, Stephanus, &c, in margine, *Portus.*
Cateri, *τυφθεῖσσα.*

v. 363. Γυμνὸν ἔπιστέοσσα κάρην καθαύματοι κιασῶ.] Epistēs. Ed. Frischlin. Danqueius recte, ut opinor, legi mayult *ἔπιστέοσσα.*

Ως ἦγε πλερόεντ^Θ αναιξασε νόοιο
 Καστρίδρη νεόφοιτος ἐμοίνε^Θ πυκνὰ ἐχείπιν 365
 Κοπιορδήν καὶ σέενον, ανίσχε μανάδι φωνῇ,
 Ω μέλεοι, τίνα τότον ανάρσιον ἵππον ἀγούτες
 Δαιμόνιοι μάίνεαθε, καὶ ὑστερίν ^Θπὶ νύκτα
 Σπύδετε, καὶ πολέμοιο τέλος, καὶ νήγρετον ὑπνον;
 Δυσμενέων ὅδε κῶμος δρέπιος· αἴ δέ που ἥδη 370
 Τίκτυσιν μοχερῆς Εχύλης ἀδίνες ὀνείρων.
 Λίγης δὲ ἀμβολιεργὸν ἔτος, πολέμοιο λυθέντ^Θ,
 Τοῖ^Θ δρεισήνων λόχος ἔρχεται, οὐδὲ ^Θπὶ χάριμην

Ut Cassandra, furens animi, totâ urbe vagatur,
 Tecto egressa recens, & passos scissa capillos,
 Et pectus lanians; coelum dehinc questibus implet.
 Quis furor, o miseri, quæ vos amentia cives
 Infandum deducere equum compellit in urbem?
 Quid noctem extremam properatis, & ultima belli,
 Ac non cessandi acceleratis tempora somni?
 Martius hic equus est suspecto munus ab hoste:
 Et nunc tempus adeat Hecubæ suâ somnia partus
 Explendi; patriæ excidium qui distulit annus
 Desinit elapso diuturni tempore belli:
 Hoc dirus latet hostis equo, proceresque Pelasgi;

En quibus indicas, ut crinem frondea Phœbi
Succingant, *hederæve comas* augustiūs *umbrent*.

Fulgenii Astronom. v. 9.

v. 373. Τοῖος δρεισήνων λόχος ἔρχεται.] Ed. Stephani aliisque, & MS. Reim. ha-
bent τοῖον, *Aldina* τοῖς. Sequor *Frischlini* Editionem.

v. 377. Οὐ

Τδύχεσιν ἀσράπτεσιν ἀμαρεστάτην ὅπι νύκτα
Τέξε) ὄβερμος ἵππος: ὅπι χθόνα σ' ἀρπ θοργύντες
Ἐς μόδον ὄρμόσσοι τελειότα τοι πολεμισάι. 376
Οὐ γὰρ ἵππος ἀδίνεσι μογοσόκον ἵππον ἀνεῖσθι

Quos ille obscurâ pariet sub nocte coruscos
Ensibus; exilientque instructi ad prælia Martis
Desuper ingentes animis & fortibus armis.
Non illum partus cum forte doloribus ægrum

v. 377. Οὐ γὰρ ἵππος ἀδίνεσι μογοσίνος ἵππος ἀνεῖσθι &c.] *Lycophron.* v. 342. de
Antenore Equum Trojanum aperiente,
Φλεῖας, τὸ ΩΔΙΝΟΝΤΑ μερματὸν λόχον
Αινψιλαῖη, ΓΑΣΤΡΟΣ ἐλκύσσεις ζυγά.

Equum hunc *ιγκύμονα*, *gravidum*, suprà vocavit *Tryphiodorus*, v. 196. &, ante
illum, *Euripides*, Troad. v. II.

Εγκύμονος ἵππος τινάχιος ζυγαρμόσσεις.

Ad hæc *Euripides* verba alludit, adeoque ex his restituendus est, *Servius* ad *Æneid* 2. 20. *Sanctus* & in tragœdiâ de hoc equo **ιροίμονα* legiūr, hinc ergo h̄ic uterum dixit *Virgilius*. *Εγκύμονα* h̄ic pro **ιροίμονα* certissimâ conjecturâ reposuit *Vir doctor* in Annotationibus *Anglicis* ad secundum *Æneidos* librum. *Vocabula* ista, quibus propriè significantur seminarum graviditas vel parturientium do-
lores, de rebus inanimatis sæpiissimè usurpantur; cuius rei exempla licet ubi-
que obvia sint, pauca tamen ex iis feligere, quæ aut sacras Scripturas illu-
strare aut inde lucem mutuari possint, nec abs re fore spero, nec Lectori in-
jucundum. *Gravidam sagittis pharetram* dixit *Horatius*, lib. I. O. 22. quemad-
modum in *Jeremiæ Threnis* sagittæ vocantur filii pharetræ. cap. 3. v. 13. quæ
alibi etiam dicuntur filii archæ. *Job*, cap. 41. v. 28. *Italiam gravidam imperiis*
apud *Virgilium* (*Æneid*. 4. 229.) *Ruaeus* aliquie interpretantur, *variis regnis re-*
gibusque distinctam ac plenam. *Éadem* formâ dixit *Chrysostomus*, *Τὰς ΠΟΛΕΩΝ*
τὴν τὰς τινα κεντρίων κιφαλὴν ηγέρη ΜΗΤΗΡ isti & πόλεις & ἡμιτίτρα. *Homil* 3. ad
Pop. *Antioch.* p. 36. *Ed. Montfaucon*. Ita & *Roman* *Μητέρας πισσών πολίων* ap-
pellavit *Dionysius*, v. 356. Huc pertinet quod urbs aliarum princeps Græcè
dicitur *Μητέρας*, & Latinè *Matrix*, necnon quod in veteri Testamento ur-
bes majores vocantur *Matres* (*2 Sam.* 20.19) minoræ autem oppida & villæ
Filie. *Jud.* 11. 26. Aliud metaphoræ de quâ agitur exemplum exhibit *Calli-*
machus, *Hymn.* in *Job*. v. 29. ubi *Rhea* Terram aquas mox prolataram ita al-
loquitur:

Γᾶς φίλη ΤΕΚΕ ἡ σύ παν σ' ΩΔΙΝΕΣ ἐλαφραῖ.

Dionysius, v. 45. ὃς ιαπεῖται ἀλλα ΤΙΚΤΕΙ. *Idem* (v. 165.) scribit paludem
Mæoticam à *Scythis* vocatam esse *Μητέρας Πόττα*, quod asserit etiam *Herodotus*,
lib. 4. cap. 86. *Mæotin Scytha Temerinda* vocant, quod significat mætrem maris.

Ανδράσι πητομέριοις νέφη χίσται γυναικες.
Αῦτη δὲ Εἰλέιθυα γνήσεις ἡ μην ἔτειδε.
Γασέρεις ἢ πλήθευσι ἀνακλίνασσε βούσις
380
Μαῖα πολυκλαύτοιο τόκε πολίπορθος Αθηέν.
Καὶ δὴ πορφύρεον ἢ ἐλίσσεις ἐνδοῦτι πύργων,
Αἴματος σκυχύμδιον πέλασγος, ή κῆμα φόνοιο.

Enixumque viros, relevabit femina nutrix:
Ipsa fero Lucina aderit, quæ condidit ipsum;
Excutietque uterum ligni prægnantis apertum,
Vastatrix Dea murorum, partusque levatrix
Infausti: video manantia sanguine fuso
Limina, purpureæ video fera flumina cædis,

Plin. N. H. lib. 6. cap. 7. Hæc eo attuli quod similia sunt iis quæ in Libro Jobi leguntur; ubi Oceanus dicitur ex Matris utero prodiisse. Εφεξεν δὲ ΘΑΔΑΣΣΑΝ πύλας, οὗτοι μαρμαροστοι εἰς ΚΟΙΛΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ αἰτησι, οὐκτρομέρη. cap. 38. v. 8. Mater verò, quæ mare enatum esse refert divinus Scrip-
tor, Terra est, quam μητέρα πάντων vocat Auctor Ecclesiastici, cap. 40. v. 1. Sicut & Hymnus Homericus in Tellurem inscribitur εἰς Μητρόν πάντων. Liceat in
transitu adjicere quod sicut in verbis jam citatis dicitur ιφεξεν θάλασσαν πύ-
λας, ita dixit Pindarus εἰς πόντον πύλαστι. Nem. 10. v. 50.

v. 378. Ανδράσι πητομέριοις νέφη χίσται γυναικες.] Hunc versum cum præ-
dente, ita interpretatur Neander: Non enim equum conflictanem cum partus dolori-
bus relevantes Editis viris (per) noctem juvabunt mulieres. Frischlinus νέφη χίσται γυ-
ναικες vertit tenebras sustinebunt mulieres. Mihi quidem contextus Græcus emen-
dationis indigere videtur, sed quænam adhibenda sit omnino incertus sum.
Canterus (Nov. Lect. lib. 6. cap. 21.) legi vult θρίφη χίσταις.

v. 380. Γασέρεις ἢ πλήθευσι ἀνακλίνασσε βούσις.] In Editionibus vetustissimis &
in MS. Reim. legitur Γ. δ. πλ. ἀνακλίναστος ἀνακλίνει, quæ Neander vertit, Ventrem
verò prægnantem aperiens exclamabit; Zamotius, referente Stephano, legi vult ἀ-
νακλίνοντος βολίσιον vel βαλίσιον. Forte legendum, inquit Dausqueius, ἀνακλίνειτος ἀν-
ακλίνει, Pallas, equo acclinata, transmittet, transfire faciet. Frischlinus edidit Γ. δ. πλ.
ἀνακλίνασσε βούσει, & vertit, Uterum verò repletum laxans, percutier. Postremam
hanc lectionem in contextum recipere non dubitavi, sed βούσει verto, clamor-
tem toller. Ita enim infrà Tryphiodorus, v. 557. Ιαχε δὲ γυλανκάπις &c.

v. 382. Πύργων.] Ita rectè edidit Frischlinus, (quomodo legendum viderunt
Canterus & Dausqueius) cæteri παρεῖσαν, quam tanquam veram lectionem citat
Rad. Winkelmann in Queser. ad Hesiod. Op. & D. lib. I. v. 379.

380 Δεομά τε συμπαθέων πλέκε) ἀεὶ χερὶ γυμνιῶν
Μυεία· φωλαῖς δὲ τὸν δέρματον κατόρμυρον πῦε.
Ω μοι ἐμῆμιν ἀχέων, ω̄ μοι πατεώιον ἀῖνον. 386
Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔοιεται· οἴχε) ἔργον
Αθανάτων τεφθέλυμα, θεμέλια Λαομέδοντος·
Καὶ σε πάτερ, σέ τε, μῆτερ, ὁδύρεμα, οἴδα μοι πόδην

Plurima femineis injectaque vincula dextris.

Quicquid id est, latet ignis equo (mihi credite) tectus,
Heu dolor, heu curæ tristes, heu patria tellus,
Mox cinis exiguus: ruit alto à culmine Troja,
Divum extructa manu; pereunt fundamina prisci
Laomedontis avi; te te, pater, & mea mater,
Lugeo: nam quantos tolerabitis ambo dolores?

v. 384. Δισμούς τι] Δισμούς δι. Ed. Frischl.

v. 385. Δέρματος.] i. e. lignis, ex quibus constructus est Equus *Trojanus*, unde idein à *Tryphiodoro* (v. 335, & v. 449.) aliisque passim vocatur Δέρματος, Δέρμας & Δέρμα, & à *Lucretio Durateus*. lib. I. v. 477. Quapropter *Euripidem* reprehendunt viri docti, quod vocis δέρμας originem aliunde deducat, *Troad.* v. 13.

Οὐδεὶς τοῦτον ὑστερεῖ κληρικούς

ΔΟΥΡΕΙΟΣ ἵππος, κρηπτὸν ἀκπίχων ΔΟΡΥ.

Δέρματος πύργοισι. *Apollon. Arg.* 2.381. Δέρματον χηλῶν. *Nonni Paraphr. Joann.* cap. 13. Μεσωπας δέρματέν. *Dionys. v. 766.* ubi *Eustath.* Δέρματος, ἥγετος ζυλίνες.

v. 387. Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔοιεται.] *Xylander* videtur legisse (elegantiūs meā quidem sententiā) Αὐτίκα μοι λεπτὴ κόνις ἔοιεται, ita enim hæc interpretatur.

O Patria, O quondam toto urbs celeberrima mundo,
Jam jam pulvis eris: jam te Vulcanius ignis
In tenues vertet cineres.

v. 387. ————— οἴχεται ἔργον

Αθανάτων τεφθέλυμα, θεμέλια Λαομέδοντος.] Ita hæc distinguenda esse censeo, & οἴχεται τεφθέλυμα verto funditus perit, τεφθέλυμα scilicet adverbialiter accepto, sicut οἴχεται v. 15. ιπτέρωτλα. v. 322. & ἔργα. v. 602. In ceteris Editionibus ponitur distinctio, non post τεφθέλυμα, sed post αθανάτων.

v. 389. Καὶ οὐ, πάτερ, σέ τε, μῆτερ, ὁδύρομεγ.] In Editionibus omnibus, excepta *Frischlini*, legitur,

Αμφότεροι πέσεαθε. σὺ μὲν, πάτερ, οἰκτρὰ δεδηπώς,
Κείσεαι Ερκείοιο Διὸς μεγάλω τῷδε βωμῷ. 391
Μῆτερ δέριστοκενα, σὲ δὲ βερτένες δύπο μορφῆς
Λυσαλένην θῆτε παῖς θεοὶ κιώνα τοιόσχοι.
Δῖα Πολυξένην, σὲ δὲ πατεύδος ἐγκύδι γαίης
Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσσομεν· ὡς ὄφελέν τις 395
Αργείων θῆτε σοῖς γόσις ὀλέσσας με καὶ αὐτήν.
Τίς γάρ μοι ξεινὰ βιότα πλέον, εἴ με φυλάσσει

Tu pater, Hercéam miserè prostratus ad aram,
Triste jacebis humi caput, & sine nomine corpus;
Tu mater, fœcunda parens, post sœva tuorum
Funera, priscâ hominis sensim pereunte figurâ,
In rabidam vertere canem: sic numina volvunt.
Et te mactatam lugebo, Polyxena virgo,
Pelidæ ad tumulum, patriæ sub mœnibus altis.
O utinam comitem tam diræ me quoque cædi,
Post luctus, germana, tuos, ferus addat Achivus.
Nam quid opus vitâ mihi, si me fata reservant

Καὶ σε πατέρ * * * ὁδύρομας &c.

Stephanus dæsse putat ἵκπαγλον aut tale quid ante ὁδύρομα. Sed cum in versu sequente legatur ἀμφότεροι, constat Cassandra utriusque Parentis mentionem in hoc verbu fecisse. Itaque Dausqueius legit Καὶ σε πατέρ καὶ μῆτρ. Frischlinus & Rhodomannus καὶ σε πατέρ & μῆτρ: quum vero vox σε ad ambo Parentes referri nequeat, mihi ita omnino legendum videtur sicut in contextu edidi. Πάτερ pro πατέρ legitur in MS. Reim.

v. 389. — Οἰα μει ἄδη &c.] Dativus acquisitionis, cuiusmodi complures attuli alibi, è Latinâ consuetudine loquendi. FRISCHLIN. Errat proculdu-
bio Dausqueius dum pro μει legendum censet μελ', sâpe enim redundant μει
apud optimos Graecæ Linguae auctores. Vide Aristoph. Nub. v. 116. Lystr. v.
125. & alibi. Confer ipsum Tryphiodorum, v. 387. & v. 406.

v. 391. Ερκείο.] Alii, Ερκείο. Vide quæ scripsi in Annotationibus ad v.
364, versionis Anglice.

v. 400. Δεῖ-

πως,
391
Οικτροτέρες θανάτῳ, ξένη δέ με γαῖα καλύψει;
Ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶροι ἄνακτοι
Αντὶ τόσων καμάτων Αγαμέμνονι δῶρον ὑφένει;
Αλλ' ἦδη μοι φρεγίζεται, τάδε γνώσετε πάντες, 401

395
Pejori exitio; si me tegat extera tellus?
Nam quæ dona mihi domina, & quæ dona marito,
Proque tot ærumnis, jamdudum texit Atridæ?
Nunc ergo hæc omnes cognoscite mentibus æquis,

v. 400. Δῶρον ὑφένει.] Jamotius, teste Stephano, reponit δῆμον ὑφένει. Frischlinus edidit δηρὸν ὑφένει, dñm jam texit.

v. 401. Αλλ' ἦδη μοι φρεγίζεται, τάδε γνώσετε πάντες,

Καὶ οὐφίλον διπήδος &c.] Pro ταῦτα forsan divisim legendum τὰ δύο, hec autem. Rhodomannus legi vult, Αλλ' αὐτοὶ φρεγίζεται, ταῦτα τὸν γνώσετε πάντες: ubi αὐτοὶ Typographi errore positum videtur pro αὐτοῖς, ipse enim Rhodomannus vertit frequenes. Frischlinus versum integrum ita edidit & interpretatus est: Αλλ' ἦδη φρεγίζεται, ταῦτα τὸν γνώσετε πάντες, sed jam cogitate, quam bene scitis omnes. Idem verò in Annotationibus hæc scribit: "Locus manifeste depravatus. "Henricus Stephanus ita restituit: Αλλ' ἦδη φρεγίζεται, ιπτεται δὲ γνώσετε πάντες, ut sit sententia; Jam verò cogitate & deliberate, post autem cognoscetis omnes. Mihi "Rhodomanni" arridet sententia, ad quam etiam metrica mea accelerat interpretatio." Eam lectionem in contextu retinui, quæ in MS. Reim. & in omnibus Editionibus, præter Frischlinianam, reperitur; quam cur immutare voluerint Interpretes nescio, nisi forte iis displicuerit hæc diversorum modorum (Infinitivi scilicet & Imperativi) conjunctio; quam Stephano aliisque viris doctis insolente visam esse in Annotationibus Anglicis observavi: Scriptoribus vero, quorum auctoritate hanc licentiam jam vindicavi, addi potest Philostrius. p. 869. Ed. Olear. Ιδε δὲ καὶ ὡς ζωτικότερον ἦδη καὶ οὐτα πὲ τὸ δέρχαιον τὸ θεμέλιον τὸ καὶ ἀπειπτὸν ὑπερ-ιπποτοῦ. ubi conjunguntur ιδε & ιπποτοῦ, sicut Περιστοῦ & αἰτοῦ in Ambol. Gr. lib. I. cap. 37. Ep. 11. ἐπει & ἐλέγον apud Apollon. Arg. 4. 763, 764. ιπτεται & ιπτέχει in Aeschylus Ennen. v. 1009, 1011. πλάσεται & ιπτεται, Hom. Odyss. 10. 400, 401. ιπτάται, ιπτεται, πιράσσεται & ιπποτεῖται. Theocr. Idyll. 24. v. 92, & seq. Licentia huic non absimili utuntur Scriptores Latini, quum modum Indicativum cum Infinitivo conjungant. Val. Flacc. lib. I. v. 212.

Æquoreos vocat ecce Deos Neptunus, & ingens
Concilium: fremere, & legem defendere cuncti
Horantur.

Vir quidam doctus (in Observ. Miscell. in Auctores veteres & recentes. Vol. 2. p. 251.) ita hæc construenda censet: Cuncti fremere (i. e. fremunt, fremere inspiunt) & horantur (Neptunum) legem defendere. Idem notat in Statii Thebaide (lib.

Καὶ νεφέλην δύποθεαδε κακὴν βλαψίφερντο ἀπει.
Ρηγνύαδω πελέκεστ δέμας πολυχθωδέος ἵππος,
Η πυεὶ κακέαδω δολέεντα ἢ σώματα κεύθων

Et quæ oculos hebetat vestros abstergite nubem.
Rumpite corpus equi, subjectisque urite flammis.
Ut, qui tot latis compagibus occulit hostes,

(lib. 7. v. 65. & seq.) conjungi tremit & mugire, necnon spumare & disfluere, eandemque modorum diversitatem apud *Jul. Capitolinum* (Gordian. c. 32.) reperiri. Addo quæ viri docti sententiam confirmant, è *Statii Theb.* lib. 9. v. 110.

Ipse nec ire retro, nec in obvia concitus arma
Exilit. —

E *Virgilio*, *Aeneid.* 11. 142.

Arcades ad portas ruere, & de more vetusto
Funereas rapuere faces. —

Ex ipso denique *Val. Flacco*, lib. 3. v. 62.

Adstinxit, &, triplici pulsans fastigia crista,
Inde ciere virum. —

Videor mihi eandem prorsus constructionem in duobus Scriptoribus *Grecis* observasse. *Μιμηνότητας τοῖς αερδοῖσις ἐχεῖσι*, καὶ πολλὰ καθηκτόντας αὐτήν τι οἰκτείρειν, καὶ τὰς συμφορὰς τὸ πόλεων. *Parthenii Erotica*. cap. 9. p. 362. Ed. Galei. Καὶ ὅσιε ἦν λέγειν, καὶ τῶν τοῦ Αἰγύπτου θρονόφων ἀναμνησόντες. *Xenophon Ephesius*, lib. 5. p. 78. quæ ita vertit *Lainus Interpres*: *Et quis sit, & que in Aegypto acciderant memorat.* Hæc vero incerta esse fateor, quum in *Parthenio* pro καθηκτόναις legi forsitan debeat καθηκτόναις, & in *Xenophonte* pro λέγειν, λέγειν.

v. 402. Καὶ οφίλητο δύποθεαδε κακὴν βλαψίφερντο ἀπει.] In *Stephani* cæterisque omnibus quas vidi Editionibus, exceptâ *Frischlini*, deest vox aliqua post δύποθεαδε. Editio *Frischlini* habet τοῦτο, errore typographico, ut videtur, pro τοῦτο, quod inserit *Rhodomannus*: *Dausqueius* legi vult τοῦτο. Mihi cum *Janotio* potius inferendum videtur κακὴν, quod Epithetum cum ἄλλη conjunxerant *Sophocles* in *Ajace*, v. 123. *Nicander*, *Alexiph.* v. 35. *Oppianus*, *Hal.* 2. 493. & *Q. Calaber*, 3. 469.

v. 404. Δολέεντα ἢ σώματα κεύθων.] *Σεῦμα* pro toto homine interdum ponit probant *Spanhemius* in *Aristoph.* *Plut.* v. 6. *J. Chr. Wolfius* in *Curis Philol.* in *Epist. ad Rom.* cap. 12. v. 1. & in *Notis ad Libanii Epistolas*. *Ep. 730. n. 9.* Eadem loquendi forma in Linguâ *Latinâ* (sicut & in *Anglicâ*) frequenter usurpatur. Vide *Jo. Clerici* *Annot. in Dæv. Clerici Quæst. sacras.* Qu. 21. Exemplis *Grecis* quæ à viris doctis jam prolata sunt addo unum è *Sophocle*, apud quem *Elektra Orestem* ita alloquitur.

Ιὼ γενεῖ γενεῖ σωμαῖ —
τον ἐμοὶ φιλοπίτων,
Εμφέλεστ' δέπιος.

Soph. Electr. v. 1249.

In

Ολύμπῳ, μεγάλῃ ἐπὶ πυρὶ Δικαιοῖσι γένεσθαι. 405

Καὶ τότε μοι δαίνεσθε, καὶ εἰς χρεῖν ὀπεσθέσθε,
Σπουδήμοις κρυπτῆρας ἐλθεῖτερίν εργετεῖν.

Η μὲν ἔφη, τῇ δὲ ὅπις ἐπείθετο· τῷ γὰρ Απόλλων
Αμφότερον μάντιν τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀπίστον ἔδηκεν.

Τὴν οὐ πατήρα σύνειπτεν, ὄμοιλότες ἐπέεστι, 410

Intereat, Græcis rogus & commune sepulchrum.

Tum choreas agite, & lætis convivia tectis,

Ac libertati pateras libate cupitæ.

Dixit, at obsequium vati præstare monenti

Haud voluit quisquam: dederat hoc augur Apollo,

Esse bonam vatem, sed non credenda profari.

Increpuit Priamus verbis atque ore minaci:

In transitu notandum est per σώματα hinc non intelligi utrumque *Elektræ* parentem, sed (ut monuit vetus Scholiaastes) solum *Agamemnona*; quemadmodum in N. T. *Christo* conviciati dicuntur οἱ λῃσταὶ οἱ συστραφῆτες αὐτῷ (Matth. 27. 44.) quum alibi hoc fecisse dicatur εἰς τὸν κριμαδίταν. *Luc.* 23. 39. Ita Matth. 26. 8. dicitur, οἱ μαθηταὶ αὐτῷ ἡγανάκτησαν, quum *Johannes* (cap. 12. v. 4.) dicat, εἰς εἰς τὸν μαθητῶν αὐτοῦ.

v. 408. Η μὲν ἔφη, τῇ δὲ ὅπις ἐπείθετο, τῷ γὰρ Απόλλων

Αμφοτέροις τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀπίστον εἶδεν.] *Orph.* οὐδὲ λέθων, carm. ult. v. 7.

— Κεχρεωμένος Αργορέταξ.

Καοστάδρης σπειλαστεῖς ἀκανθόποιοι ἀπαντας

Θιστοῖσιν Τράπασταν, ἐπέτυμοι τοῦ φρονίσταν.

In secundo versu pro ἀκανθα legendum videtur ἀπιστε, quemadmodum *Cassandra* à *Tryphiodoro* dicitur ἀπιστε, & à *Virgilio* non unquam credita.

v. 409. Αμφότεροι μαθηταὶ τὸν ἀγαθὸν &c.] *Pind. Olymp.* O. 6. v. 26.

— Αμφότεροι

Μάντιν τὸν ἀγαθὸν,

Καὶ δευτέρη μαθηταὶ. —

Verbus quibus *Tryphiodori* verba Latinè vertit *Frischlinus* ita citantur (suppresso *Frischlini* nomine) à *Taubmanno* & *Cerda* in *Virg. Aeneid.* 2. 246. & à *Com. Ribusufo* in *Phædrum*, lib. 3. Fab. 10. v. 4.

— Dederat *hinc* augur Apollo

Esse bonam vatem &c.

v. 410. Τὴν οὐ πατήρα σύνειπτεν.] Τὴν δὲ πατήρα. MS. *Reim.* pro σύνειπτεν *Stephanus* &

Τίς σε πάλιν κακόμανη δυσάνυμος ἡγείτε δαιμόνιον,
Θαρσαλέη κανόμενα; μάτιν ἐγένη ἀπέρι ἰχεῖς.
Οὐπωσοι κέκτηκε νόος λυατώδει νύσσω,

Quis te, animi fidens cimex, Cassandra, sinister.
Impellit Genius canere eventura furentem?
Frustra namque canis quicquid canis improba vates.
An nondum defessa labant tibi corda furore,

& Frischlinus legi volunt cōsiderat. Confer Barnesii & Clarkii Notas in Hom. Iliad. 15. 552.

v. 412. Μάτιν δὲ γένης ἀπέρι ἰχεῖς.] Ita Edd. Steph. & Port. Aliæ pro ἰχεῖς habent ἰχεῖς. "Corrige me authore, inquit Dausqueius, μάτιν δὲ ἰχεῖς, ἀπέρι ἰχεῖς. "Enallage temporis. Quæcunque vaticinaris, fruſtrâ vaticinaris." Rhodomannus legi vult μάτιν δὲ ἰχεῖς τοῦ ἰχεῖς, i. e. (ipso Rhodomanno interprete) fruſtrâ inutilia sonas: Rhodomanni lectionem amplectitur Frischlinus, vertens, fruſtrâ enim hec crepas, quamlibet futilia. Lectionem ab his longe diversam exhibit MS. Reim. in codice illo legitur μάτιν ὑλάνος ἀπέρικεν. Si admittendum sit ἀπέρικεν, subaudiendum erit ἡμέρας (nos dehortaris, abstineres a proposito.) quod & jam omissum vidimus post κατίεστι, v. 132. ita deest αὐτὸς post κατίερικεν, apud Apollonium, lib. 2. v. 287. & post ἀπέρικεν, apud eundem, lib. 3. v. 384. & lib. 4. v. 510. Si cui displicuerit vox ἀπέρικεν, viderit an legendum sit ἀπέρικεν, quâ voce utitur Q. Calaber, lib. 12. v. 537. ubi Cassandra, Trojanos ita alloquitur:

Ἄλλα μοι εἰ πειθεῖτε, τόδε εἰ μάλα πάλιν ΑΓΟΡΕΥΣΩ.

Quam ita mox objurgat quidam ē Trojanis, v. 544.

Ω κύρη Πελάμυσο, τί τοι σε μάρτυρος αἰώνα

Γλῶσσα κακηφοροῦ τὸν αἰεμάλιον πάτερ ΑΓΟΡΕΥΕΙΝ.

Quicquid de hâc voce statuendum sit, illud quidem μάτιν ὑλάνος (ita enim cum simplici & scribendum est) tutò admitti posse arbitror, neque ullâ aliâ voce aptius exprimi potuisse insanam & effrænem Cassandrae vociferationem. Υλάνη enim ab Hesychio exponitur θρυλέη, & ὑλακτῶν, μῷ μενίας κείται. In hâc notione adhibetur vox ista in Sophoclis Electra, v. 301.

Τοιαῦτην ὑλακτῆι. —

ubi Schol. vet. ὑλακτῆι] ἐμμεσῶς καὶ ἀπαδῶς βοῶ, ὡς κύνη. & Schol. Johnson. ὑλακτῆι] κατὰ μεταφορὰν δὲ τὸ κυνῶν ἀγῆ τὸ ἀπειλῶν βοῶ. Ita & Aeschylus, Agam. v. 1640.

Σὲ δὲ ἰχεῖστας ἡπτοις ὑλαγμάστοις &c.

Idem, v. 1681.

Μὴ τεσπιέσθης ματαιών τῶνδες ὑλαγμάτων. —

His adde quod ē quodam Sapphī fragmento profert Plutarchus εἰς Αρεγγοῖς. Εὐ ὄργη δὲ σεμιστρην ὑδὲν ἡσυχίας: ὡς οὐ Σαπφὼ παρανεῖ, σιδηρόπτης σὲ τούτην ὄργην πεφυλάχθει γλῶσσα ΜΑΥΤΑΚΤΑΝ. ubi μαψίλακτος idem est quod μάτην ὑλάνοι in hoc Tryphiodori loco, & quod μαψίλακτος (Al. μαψίλακτος.) apud Pindarum, Neim. O. 7. v. 155. ubi à Scholiaste exponitut ὁ μάτην φλυαρόπτης.

v. 416. —

Οὐδὲ παλιμφήμων ἀκορέαστο λαβεροσκαίων,

Αλλὰ καὶ ἡμετέρησιν ἐπαχινυμένην θαλίσιν

415

Ηλυθεῖς, ὅππότε πᾶσιν ἐλαύνεσσιν ἡμαρτίην

Nec turpi rabie saturâsti pectus anhelum?

Nostra sed hic etiam vanis convivia dictis

Turbatum adventas, quando hujus festa diei

v. 416. — Ελαύνεσσιν ἡμαρτίην

· Ημῖν Ζεύς Κρονίδης. —] *Oraculum vetus apud Herodotum*, lib. 8. cap. 77.

— Τὸν ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ Ελάσσονα ΗΜΑΡ

Εὐρύωντα ΚΡΟΝΙΔΗΣ ἐπίγειον. —

Hinc Ζεύς οἰλαύνεσσιν, cuius mentionem jam feci in Annotationibus *Anglicis* ad v. 553. Eleganter vero dixit *Typhiodorus* οἰλαύνεσσιν ἡμαρτίην, *Diem Libertatis accedit*: Cui phrasi convenire videntur quae scribit *Suidas* in v. Ηλίας. Ηλίας, inquit, τὰ τίκνα ωστοκριζόμενος φασίν οἱ γρεῖς. ΗΑΙΟΝ ἐτούτοις ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ καλεῖσθαι. Hæc oīnnia descripsit *Suidas* ex *Ariemidori Oneirocriticis* (lib. 2. cap. 36.) ubi plura in eandem rem leguntur. Ηλίας δὲτούτοις οἰλαύνεσσιν λαμπτεῖσιν καὶ κολαθυνόμενος εἰς δύσιν πάσιν ἀγαθός· τοῖς μὲν γὰρ πράξεις εφεγράσσεις αἴσιοις γὰρ εἰς ὑπέρ, καὶ εφετέστεραι περιπτέται· οἷς δὲ πάσιν γεννήσιν ηλίας γὰρ τὰ αρπαγμένα τίκνα οἱ γεννήσιν ωστοκριζόμενος καλεῖσθαι. ΔΟΥΛΟΥΣ δὲ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ποιεῖ· ΗΑΙΟΝ γὰρ τὰς ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ καλεῖσθαι ἀνθρώπους. Eodem pertinet quod in *Anthologiâ Graecâ* (lib. 6. c. 1.) memoratur *Libertatis lux*.

Οὐ γὰρ ὑπέρ τιλάρων μόνον ἀνθρώπων γένεται τούτη ηγετεῖ.

Αόρτην οὐλάτην ΦΕΓΓΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ.

Lux etiam & Dies prius liberatione à malis sæpe ponuntur & in Sacris & Profanis Scriptoribus. Φῶνας δὲ ἐπίγειον ἔπειτα. *Hom.* Iliad. 6. 6. ubi Schol. Φῶν, χαρούσιον, quæ Scholiastis interpretatio cum his quæ in Historiâ sacrâ legimus optimè congruit. Τοῖς γὰρ Ιαδαίοις ἐγένετο ΦΩΣ καὶ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ, καὶ πόλεις καὶ χώραι, ἐπὶ ἀντίτετη τῷ εφεταγματικῷ ἀντίτετη τῷ εἰκέτημα, ΧΑΡΑ καὶ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ τοῖς Ιαδαίοις. *Ezr.* cap. 8. v. 16, 17. Καὶ νῦν ἐπεικεῖσθαι ημῖν ὁ Θεὸς ημῶν τὰς καπιταλικὰς ημέρας ἐν ΣΩΤΗΡΙΑΝ, — ὁ ΦΩΤΙΣΑΙ διθαλμένος ημῶν, καὶ δύοις ζωοποιητοῖς μηχανήν σὺν τῇ δύλειᾳ ημῶν. *Ezdr.* cap. 9. v. 8. Sicut autem *Salus* & *Laetitia lux & dies* appellantur, ita res adversæ *nox* & *tenebris* dicuntur. *Aeschyl.* Pers. v. 300.

Ἐμοῖς μὲν εἰπεις δάμαστοι φάσος μέλισσα,
Καὶ λαύνοντος ημαρτίην ποκτός οὐκ μελαγχήμεν.

— Asdrubal

Devictus, & pulcher fugatis

Ille dies Latio tenebris.

Hor. lib. 4. O. 4.

Alia hujus generis omitto, quoruim affatim collegit *Car. Danburz* in *Apocayps.* cap. 6. v. 12. cap. 7. v. 2. & cap. 16. v. 10.

Ημῖν Ζεὺς Κεονίδης, ἀμέδαλε Ἰππας Αχαιῶν;
Οὐδέ π δύρεσται μακρὰ πιάσαι), οὐδέ π τόξα
Ελκεται· καὶ ξιφέων πάταγος· σιγῶσι δὲ οἱσοι.

Αλλὰ χρεῖ, μᾶσαί τε μελίπνοοι, οἱ δὲ θηρίαν. 420
Οὐ μάτης θηρί παιδὶ κινύρε), οὐδὲ θηρί μήειν
Ανδρα γαπὴ πέμψασα νέον δακρύσατο χίρεν.
Ιππον ἀνελκόμενον δέχεται πολιτήρος Αθηνή,
Παρθένε τολμίεσσα, σὺ δὲ δόμοιο θορεύσα,

Jupiter indulget nobis, atque otia præstat,
Disjicitque rates Danaūm: non jam amplius hastæ
Vibrantur longæ, nec concita cornua nervo
Truduntur; nunc arma silent, celeresque sagittæ.
Sed choreæ cantusque sonant, partoque triumpho
Non luget natum genetrix, non flenda maritum
Uxor, ceu vidua, ad pugnas deplorat iturum.
Ipsaque Pallas equum tutelâ suscipit æquâ
Bellatrix virgo: Tu verò limine in ipso

v. 419. Σιγῶσι δὲ οἱσοι.] Statii Theb. lib. 8. v. 440.

— Et certi nondum tacet arcus Amyntæ.

Jerem. cap. 47. v. 6. Heu gladio Domini quousque non quiesces? Collige te
in vaginam tuam, quiesce, & file.

v. 420. Αλλὰ χροὶ μᾶσαί τε μελίπνοοι &c.] In Editionibus vetustissimis & in
MS. Reim. legitur Αλλὰ χρεῖ καὶ μᾶσαί μελίπνοοι. utra harum sit vera lectio aliis
dijudicandum relinquo. I. Casaubonus in Editionibus Theocriteis, cap. 18. & Cl.
Salmasius ad Aram Dosiadæ, p. 242. οἱ & οἱ diphthongos corripi posse sequente
consonante contendunt: quod negat Bentleius in Animadv. ad Callimachi
Hymn. in Jov. v. 87. Hujus tamen licentia exempla nonnulla profert Jac.
Gronovius ad Manebonis Apotelesmatica, p. 274. Bentleium etiam a Joh. Jenso
(in Editionibus Lucianeis, lib. 2. cap. 6. p. 166. seq.) argumentis non inficien-
dis refelli censet J. Alb. Fabricius in Biblioth. Gr. lib. 3. cap. 19. §. 5.

v. 423. Ιππον ἀνελκόμενον δέχεται πολιτήρος Αθηνή, &c.] In Ed. Frischl. ponitur
periodus post Αθηνή, & verba Παρθένε τολμίεσσα, σὺ δὲ &c. novam inchoant
senten-

Ψεύδεσα θεατῶν καὶ ἀχεεσα σεῖο πόληι, 425

Μοχθίζεις ἀτέλεσα, καὶ ιερῷν ἀέσυ μαίνεις.

Ἐρρ̄ ἔτως· ἡμῖν δὲ χοροί, θαλία, μολπά τε.

Οὐ γὰρ ἐπ Τροίης ὕπαρχεσι δεῖμα λέλειπται,

Οὐδὲ ἐπι μαντιπόλοιο τεῆς κεχερήθα φωνῆς.

Ως εἰπὼν ἀκέλθουσεν ἀγενή ἐτερόφρενα κάρην 430

Καθθυμὸν ἔσω θαλάκιο. μόγις δὲ ἀκένυσσα τοκῆι

Debacchata canis patriæ mendacia terræ,

Et vanis lætam turbas clamoribus urbem.

Dispereas, choreæ nobis & carmina curæ,

Festivæque placent epulæ, & convivia mensæ.

Nullus in urbe metus Trojæ sub mœnibus altis;

Nec jam fatidicæ Trojani vocis egemus.

Sic fatus stolidam jussit abducere vatem,

Tecta intra thalami: vix atque invita parenti

sententiam, quo verborum ordine sœpe utitur *Tryphiodorus*. Vid. v. 392. 394. 651.

v. 427. Ημῖν δὲ χοροί, θαλία, μολπά τε.] Ita Edd. Steph. & Port. Aldus & Neander (quibus consentit MS. Reim.) ediderunt χοροί, θαλίαν τε, μολπά τε, Ιανοῖς χοροί, θαλία τε, μολπά τε. “*H. Stephanus*, inquit *Dausqueius*, demit “particulam την priorem: idem tamen pluribus locis in *Anacreonem* adserit “μίλπα & μίλπορα primas breviare, quod nonnemini videtur in concessuim.” *Rhodomanus* & *Frischlinus* reponendum censem μολπά την θαλίαν, *Cantusque floridi*. “*Sic*, inquit *Frischlinus*, apud *Homerum*, 3. *Odyss.* [v. 420.] Ηλήσ θεῖ την “δαιτη θαλίαν, προ θαλαρρών.”

v. 427. Ημῖν δὲ χοροί, θαλία, μολπά τε.] i. e. nostrum est choreis &c. indulgere. similis Ellipsis in N. T. occurrit. Εμοὶ εἰσίκηστι, ἵνα ἀποκεδάσω. *Heb.* 10. 30. & in *Aeschylus Eumenidibus*, v. 749.

Νῦν ἀγγόντι μοι τίρειται, οὐ φάσις βλέπεται.
Ημῖν γὰρ ἔρρειν, οὐ ποθεῖν πηγεῖς τίμενται.

v. 431. Καθθυμὸν ἔσω.] Edd. vetustæ & MS. Reim. habent καθθυμὸν ἔσω. *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 26.) legit καθθυμὸν ἔσω, *Dausqueius* καθθυμὸν ἔσω. Edd. Stephani & Frischlini habent καθθυμὸν ἔσω, ita tamen in notis scribit *Frischlinus*: “*Καθθυμὸν ἔσω* θαλάκιο.] Sicut apud *Callimach. Hymn. I.* [v. 34.] καθθυμὸν ἔσω

Πείθετο· πρήγενίω ἃ τελὶ κλινῆσε πεσόσα,
Κλαῖεν, θησαυρύν τὸ ἐὸν μόρον. ἔβλεπεν δὴ
Πατείδος αἰδομένης θητείχεσι μαρνάμενον πῦρ.
Οι δὲ, πολιαράχοι θεῖς ὑπὸ ιπὸν Αθηένης 435
Ιππον ἀναστόσκυτες εὐξέστων θῆται βαίρων,
Εφλεγον ιερῷ καλῷ πολυκνίσσων θῆται βωμῶν.

Obsequitur virgo; notumque cubile subintrat
Virgineo prolapso toro, lacrymisque pigendæ
Deplorat vitæ non eluctabile fatum:
Namque videbat, uti mediis in mœnibus ignis
Accensus totam flammis consumeret urbem.
Trojani interea Divæ sub Palladis ædem
Constituunt molem, firmo munimine fultam,
Atque aris sacros adolebant thuris odores:

“κρυταῖον, à nominativo καθημέσ.” Sane & in quibusdam *Callimachi* editiō-
nibus legitur καθημῶν ἵστω, in aliis καθεμῶν ἵστω, sed ibi aut legendum esse κα-
θημῶν aut καθημένων ἵστω monet *Stephanus* in notis ad *Callimachum*. “Malo au-
tem, inquit idem, καθημένων ἵστω, tunc quod lenius fluat versus, tunc etiam
quod magis usitatum sit καθημέσ.”

v. 431. — Μόρις οὐδὲ αἴσιον τακῆι

Πείθετο. —] Αἰκνητα. *Rhodom.* & *MS. Reim.* Μόρις οὐδὲ αἴσιον τακῆι
ραῖς πίμπω. *Apollon.* Arg. 2. 490.

v. 433. Εὐλεπτον δὲ.] Εὐλεπτε οὐδὲ. Ed. *Frischl.* Quod autem futuram *Tro-
janorum* cladem jam videre dicitur *Cassandra*, plura quidem loca ex *Euripide*,
Lycophrone, aliisque profert *Car. Daubuz* (in *Apocalypf.* cap. 1. v. 11.) in qui-
bus futura dicuntur Prophetarum oculis jam obversari. Notat idem è veteri
Testamento ὅτι τὸ αεφίτην σκάλει ὁ λαὸς ἐμπεσεῖται, ὁ ΒΛΕΠΩΝ. 1 *Sam.* cap. 9.
v. 9. Idem etiam *Tzetzes* Scholia in *Lycophronem* (v. 223.) citat, ubi τομεῖτος ex-
ponitur ὁ μάρτυς, ὁ το μὴ ὁν ὄρον, ὅτι ὁ τὸ μάρτυς μετεῖτος βλέπων. *Conf. Ez. Span-
hem.* ad *Callim.* *Hymn.* in *Del.* v. 181.

v. 434. Πατείδος αἰδομένης ιπτητείχος.] Iis quæ in Annotationibus *Anglicis*
collegi ad hanc phrasem vindicandam, addi potest è *Virgilio*, *Aeneid.* 3. 325.

Nos, patria incensa, diversa per æquora vectæ &c.
Et *Aeneid.* 5. 624.

Traxerit ad lethum πατητείχος sub mænibus. —

v. 433. Αὐλων-

Αθανάτοις οἵ αἰνενδον αἰλιώτας ἐκπόμβας.

Εἰλαπίνη τ' ἐπιδίμως ἦν, Καὶ ἀμίχνως ὕβεις,

Υβεις ἐλαφεῖς σα μέδην λυσίνοεργος οἶνα. 440

Αφραδίη τε βέβηστο μεθημοσωή τε Καὶ μίνη *

Πᾶσα πόλις· πυλέων δ' ὀλίγοις φυλάκεων μεμίλι.

Ηδη καὶ γὰρ φέγγος ἐδύετο· δαμανοίν δὲ

Ιλιού αἰπεινὴν ὀλεσίπολις αἱμφέβαλεν νύξ.

Αργείη οἵ Ελένη, πολιὸν δέμας αἰσκήσασα,

445

Ηλήσε δολοφρονέασα πολυφρεδίμων Αφροδίτη,

Εκ δὲ καλεσαμένη τεσσέφοι πειθήμονι φωνῇ,

Sed male grata sibi renuerunt munera Divi.

Tum solenne viris epulum, luxusque, comesque

Ebrietas, vino vires abolente viriles.

Namque urbs tota mero fuerat strepituque sepulta,

Et paucis commissa adeo custodia portæ.

Jamque sub Hesperias Titan descenderat undas,

Exitiumque ferens secum νοξ incubat urbi:

Cum Venus, incurvæ corpus mentita senectæ,

Argivæ appetet Helenæ mirabilis astu,

E tectisque vocans blando sic ore profatur.

v. 438. Αἰλιώτας.] Rhodomannus legit ἀπότετας.

v. 439. Εἰλαπίνη τ' ἐπιδίμως ην.] Ed. Frischl. Εἰλαπίνη οἵ ἐπιδίμως ἦν.

v. 441. Αφραδίη τε βέβηστο μεθημοσωή τε καὶ μίνη.] Pro μεθημοσωή τε Καὶ μίνη Δαμάσκειν legi vult μεθημοσωή τε καὶ μίνη, Jamotius, teste Stephanus, μεθημοσωή τε καὶ μίνη, Rhodomannus μεθημοσωή τε καὶ οἶνα, Stephanus, Frischlinus, & Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) reponunt μεθημοσωή τε μεμήτη.

v. 443. Ηδη καὶ γὰρ φέγγος ἐδύετο.] Stephanus recte, ut opinor, legi mavult, Ηδη γδὲ καὶ φέγγος &c.

Νύμφα φίλη, καλέει σε πόσις Μενέλαον ἀγλέων,
Ιππων δερετέων κεκαλυμμένος ἀμφὶ σῇ Αχαιῶν
Ηγεμόνες λογόωσι τεῶν μυητῆρες ἀέθλων. 450

Αλλ' ἵδι, μηδέ ποι μελέτω Πειράμοιο γέροντος,
Μήτ' ἄλλων Τρώων, μήτ' ἄλλος Δηΐφόβοιο.
Ηδη γὰρ δώσω σε πολυτλήτῳ Μενελάῳ.
Ως φαμένη θεὸς αὖπος ἀπέδραμεν· οὐδὲ, δόλωις

Nympha mihi dilecta, vocat de robore pollens
Vir tuus Atrides, ligno hoc absconditus alto:
Hic ubi Græcorum proceres latitantque, dolosque
Insidiasque parant, sumptis te propter in armis.
I modo, nec Priami tibi cura sit ulla parentis,
Nec tibi Deiphobus, nec curæ sint tibi Troes:
Nam Menelaæo reddam te rursus amori.
Hæc effata abiit, tenuesque recessit in auras.
His sed capta dolis Helene nova gaudia læto

v. 451. Μηδὲ ποι μελέτω &c.] ιρ. Μηδὲ ποι μελίτω. DAUSQ.

v. 453. Ηδη γὰρ δώσω σε.] Ita Edd. Steph. Frischl. & Port. quibus consentit *Dausqueius*: Editiones antiquissimæ & MS. Reim. male habent Ηδη γάρ σε δῶσαι, pro quo *Rhodomannus* reponit Ηδη γάρ σε δίδωσαι: rectius, ni fallor, *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 26.) Ηδη γάρ σε δίδωσαι.

v. 454. Ως φαμένη θεὸς αὖπος ἀπέδραμεν.] Voce θεὸς tam *Deam* quam *Deum* significari notant Cel. Alexander Popius in Observ. ad *Hom. Iliad.* lib. 5. Cerdæ in *Comm. ad Virg. Aeneid.* 2. 632. aliique viri docti. In feminino etiam generi usurpatur hæc vox in *Epigrammate Greco*, quod, in *Anthologiâ ineditâ* repertum, visum est hæc proferre.

Δαιμονίς, εὐ οὐδειν ὅπλα γίνεται Κυθέραι,
Χεροὶ καταχθίσσεις λασπρήν πλοκέμενος.

Ιλίκης, δέσποινα, εὐ οὐδεισσοις ἡμετέροισοι

* Rectius in Μήποτε *μεμηνός θεος *ιδόσαι τόπον.

Μαρ. μηνίσκος Νῦν ἔγρων, Ροδοκλεια, εὐ οὐδεισσοις
Φιδέσι. Τέτο πόζεις; σύ, δοκώ, τίλι θεος σιδερόνυμος.

In versu secundo pro λασπρην legendum forsitan συντημένη, sicut in *Callim. Lav. Pallad.* v. 32.

y. 456. —

Θελγορδύν κρεσδίν, δάλαμον λίπε κτωέντα. 455

Καί οι Δηΐφορος πόσις ἔπετο. τὸν δὲ κιών
Τεωάδες ἐλκεχίτωνες ἐθηόσιτο γυναικες.

Η σοὶ ὅποδ' ὑψιμέλαχρον ἐς ιερὸν ἥλθεν Αθήνης,
Εῇ παπλαίνυσα φυὲν εὐλεόργῳ ἵππῳ.

Τεὶς δὲ τεισείχσα τὸν Αργείας ἐρέγσα, 460
Πάσας τούχομυς ἀλέχοις ὄνόμαζεν Αχαιῶν
Φωνῇ λεπταλέῃ. τοὶ σοὶ ἔνδοδι θυμὸν ἀμυνον,

Pectore mox cepit, thalamumque reliquit odorum.

Pone sequebatur Paridis successor euntem,
Trojanæque nurus, accinctæ vestibus albis,
Suspiciunt omnes divæ vestigia Nymphæ.
Ipsa sed ad templum ut venit sublime Minervæ,
Constitit, & molem secum miratur equinam:
Terque hinc circumiens proceres compellat Achivos.
Et simul uxores Græcorum nominat omnes
Submissâ voce. Hi lacrymas cohibentque silentque

v. 456. Τὸν δὲ κιώνα

Τρυπάδες ἐλκεχίτωνες ἐθηόσιτο γυναικες.] Virg. Aeneid. 7. 813.

Turbaque miratur matruin, & prospectat euntem

Attonitis inhians animis. —

v. 462. Τοὶ σοὶ ἔνδοδι θυμῷ ἀμυνον.] Hom. Iliad. 1. 243.

Σὺ σοὶ ἔνδοδι θυμῷ ἀμύνεσ.

Ubi Schol. Σὺ δὲ ἔνδοδι τὸν ψυχὴν απαρέζεις, πληγήσῃ. Hanc locutionem optimè illustrat Lamb. Bos in Observ. Crit. cap. 36. ubi inter alia citat è sacris litteris Αρρενίκατο τοὺς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ μυρτία ὑμῶν. Joel. cap. 2. v. 13. Ab hac autem phrasí, quā animus dolore lacerari vel sauciari dicitur (ea enim vis est vocis ἀμύνεσ) non ab ludere videntur quæ in Luce Evangelio (cap. 2. v. 35.) vaticinatur Symeon de dolore quem ob Christi necem subitura esset B. Maria. Καὶ τοὺς δὲ αὐτὸς τὸν ψυχὴν διαλέσσεται γομφαῖς. quibus gemina sunt quæ de Creone, Filium morti destinatum vidente, scribit Statius, Thebaid. 10. 616.

Stabat

Αλγενῆ κατέχοντες ἐελυθία δάκρυα συγῇ.
 Εἰπέμδραμ Μενέλαῳ ἐπεὶ κλύε Τιωδαρέωνς,
 Κλαῖε ἢ Τυδείδης μεμυρδύος Αἰγαλείνς, 465
 Οὔνομα δὲ ἐπιοίσεν Οδυσσέα Πηνελοπείνς.
 Αντικλῷ δὲ, ὅτε κέντεον ἐδέξατο Λαοδαρέας,
 Μῆνος ἀμοιβαίνη ανεβάλλετο γῆραν ἀνοίξας.

Moesti animis, altoque premunt sub corde dolorem.
 Flebat, ubi audivit Menelaus verba loquentis;
 Flebat Tydides charæ memor Ægialeæ:
 Penelopes vero nomen turbabat Ulyssem.
 At miser Anticlus, nimio stimulatus amore,
 Laodamia, tui, solus tum reddere vocem
 Promptior, os aperit, jam respondere paratus:

Stabat fatidici prope sœva altaria vatis
 Moestus adhuc, patriæ tantum communia lugens
 Fata Creon: grandeñ subiti cum fulminis iustum,
 Non secus ac torta trajectus cuspide pectus,
 Accipit exanimis, sentitque Menacea posci.

v. 463. Αλγενῆ.] MS. Reim. Αλγενά. In eodem versu ἐελυθία reposui ex conjecturâ Rhodomanni & Frischlini. In aliis Editionibus legitur ἐελυμφία.

v. 464. Εἰπέμδραμ Μενέλαῳ &c.] Reponendum puto κλαῖε μὲν Μενέλαῳ, ut sequitur κλαῖε δὲ Τυδείδης, vel ἔστι μὲν, aut aliud synonymum. STEPH. Κλαῖε μὲν edidit Frischlinus; sed ἔστι μὲν legisse videtur Xylander, qui tamen nec vulgaritatem lectionem penitus deseruit: vertit enim,

Tyndaride audita gemuis Menelaus Atrides,
 Et vix se tenuit quin mutua verba referret.

Mihi quidem utraque Stephani lectio longè ei anteferenda videtur, quam proposuit Rhodomannus, scil. Εἴπει μὲν οὐ Μενέλαῳ.

v. 466. Οὔνομα δὲ ἐπιτάποντι Οδυσσέα Πηνελοπείν.] In Editionibus omnibus, quas vidi, exceptâ Frischlini, legitur Οὔνομα δὲ ἐποίησεν &c. pro ἐποίησεν Jamo-
 zius, teste Stephano, legi vult εἰποτάποντι. Stephanus vero, Frischlinus, Leopardus, (Emend. lib. 20. cap. 24.) & Dausqueius, reponendum censem ἐπιτάποντι, quam lectionem in contextum admittere non dubitavi. De voce πηνίαν quædam
 jam notavi ad v. 352.

v. 468. Μένῳ ἀμοιβαίνη ανεβάλλετο γῆραν ἀνοίξας.] Columbus, v. 270.

Ἄντηρ ἡ μεταλλήγη ἡμείστο γῆραν ἀνοίξας.

Diversas

Αλλ' Οδυσσέας κατέπαλτο, καὶ ἀμφοτέρης παλέρμησι
Αμφιπεσῶν ἐπίεζεν ἐπειγόμενον σόμα λῦσαν. 470

465 Μύσακας δὲ ἀρρήκτοισιν ἀλυκτοπέδησι μεμαξπὼς

Εἶχεν ἐπιχρυστέως· ὁ δὲ ἐπάλλετο χερσὶ πεδεῖς,
Φύγων αὐδροφόνοιο τελώνεα δεσμὸν σιωπῆς.

Καὶ τὸ μὲν λίπεν ἀδμα φερέσθιον· οἱ δέ μιν ἄλλοι

Comprimit hunc manibus sapiens ambabus Ulysses,
Verberibusque domat, laxasque adducit habenas,
Oris & adstructis immittit vincula labris.

Ille reluctando palmis insurgere contra,
Lethiferi ut vitet crudelia vincla silentī:
Ast ipsum vitæ spirabilis aura reliquit.

Diversas vocis ἀπάλλομα significationes ita explicat Theocrisi Scholiastes, in
Idyll. 6. v. 20.

Τῷ δὲ ἐπὶ Δαμοῖσι ἀπάλλοτο, οὐ ποδὸς.

Τὸ ἀπάλλων (inquit Scholiastes) σημαίνει πάσαρον. τὸ ἀπαλλάσσετο καλὸν ἀπίδειν· τὸ ἀπακρέα, τὸ ἀπαπίπτον, ὡς τοῦ, καὶ οἱ μὲν τετίγες μυστικὴν ἀπάλλαλον σωτηρον, τὸ ἀπόμονα, ὡς τοῦ, ἀπαλλάσσεμός φασιν οἱ μύσται· καὶ τὸ ἀπαργύριον, ὡς τοῦ, ἀπάλλομα τὴν τετάγματος. Hæc omnia in lexicon suum translulit Phævorinus. Exempla autem, quibus variis hujus vocabuli usus confirmavit Scholiastes, ex diversis scriptoribus desumpta sunt; quorum tamen ultimum (scil. ἀπάλλομα τὴν τετάγματος) ubi extet nondum compéri. Primum verò (ἀπάλλοτο καλὸν ἀπίδειν) bis reperitur apud Homerum, Odys. lib. 1. v. 155. & lib. 8. v. 266. quod sequitur (scil. τοῦ οἱ μὲν τετίγες μυστικὴν ἀπάλλοτο σωτηρον) sumptum est ex Aphthonii Progymnasm. pag. 1. Ed. Ald. Tertium autem exemplum (ἀπάλλασσεμός φασιν οἱ μύσται) ex Grece veteris Testamenti versione descriptum est. Vid. Psalm 104. v. 2. unde coniicere licet Scholia ista à Christiano quodam scripta esse: quod nescio an ab aliis notatum sit.

v. 469. Αλλ' Οδυσσέας κατέπαλτο.] Hanc lectionem exhibit *Ang. Politianus* (Miscell. cap. 75.) *Leopardus* (Emend. lib. 19. cap. 1. & lib. 20. cap. 26) & *MS. Reim. Stephani* Editio cæteræque omnes quas vidi (præterquam *Frischliniana*, ubi legitur κατίπαυσις) habent κατίπαυσις, pro quo *Stephanus* legi maluit κατίπαυσις.

v. 470. Επειγόμενον σόμα λῦσαν.] Pro ἐπειγόμενος (quam lectionem exhibit *Politianus*, *Leopardus*, & *Ed. Neantri*) *Stephani* Editio habet ἐπειγόμενος, cæteræ ἐπειγόμενος.

Δάκρυσι λαζριδίοισιν ἐπικλαύσοντες Αχαιοί 475
 Κοῖλον ὥστε κρύψοντες ἐς ισχίον ἐνθερῷ ἵππος,
 Καὶ χλεῦναν μελέεσσιν ὅπλον ψυχεοῖσι βαλόντες.
 Καὶ νῦν κεν ἄλλον ἐθελγε γανὴ δολόμητις Αχαιῶν,
 Εἴ μή οἱ βλαστρῶπις ἀπ' αἰθέρῳ αὐτοῖσσι
 Παλλὰς ἐπιπτέλησε, φίλος δὲ Τξίγαγε τῷ,
 Μάνη φανομένη, σερρὴν δὲ ἀπεπέμψατο φωνήν. 480

Cum tacito reliqui tingentes lumina fletu
 Injiciunt vestes concretis frigore membris,
 Inque cavâ tumulant sacri coxendice ligni.
 Sed plures etiam mulier mollisset Achivos,
 Si non horribili tunc obvia fronte Minerva
 Templo eduxisset charo, poenamque minata
 Has illi duras rupisset pectore voces:

v. 475. Δάκρυσι λαζριδίοισιν ἐπικλαύσοντες.] Ita Edd. Steph. Frischl. & Port. ceterae habent Δάκρυσι λαζριδίοισιν κλαύσοντες. MS. Reim. λαζριδίοισιν καλεῖσθαι.

v. 479. Εἴ μή οἱ βλαστρῶπις &c.] Ita MS. Reim. & Edd. vet. Stephanus, Frischlinus, & Portus ediderunt Εἴ μὴ οἱ βλαστρῶπις &c.

v. 480. Φίλος δὲ Τξίγαγε τῷος.] Φίλος Frischlinus vertit Charo, Neander & Portus dilecto: melius forsan Xylander, suo. Φίλος enim est mens, tuus, sumus; cuius rei rationem reddit ex Plauto (respiciens, ni fallor, ad ejusdem Captivorum, Act. 2. Sc. 3. v. 40.) Cl. Ant. Blackwall in Theognid. v. 113. Quoniam scilicet quod sumus est plerumque charum est. Ceterum τῷ φίλος idem esse quod id; Heinsum primum animadvertisse (in Lection. Theocrit. cap. 5.) scribunt Viri doctissimi Langbainius & Pearceius in Longinum, cap. 10. idemque innuunt Ant. Blackwall 1. c. & J. Benedictus in Pind. p. 4. Hi omnes Heinssi sententiam verissimam esse judicant: nec aliter sentiunt Anna Dacieria in notis ad Callim. H. in Dian. v. 25. & Theod. Grævius ad ejusdem Hymn. in Del. v. 226. Quibus etiam stipulari videtur Eustathius in Comm. ad Iliad. 2. 261. ubi φίλος ἐμετειπτειν ab Homerō dici notat ὡς ἀντειπτειν εἰπεῖν. Quin & Scholiastes vetus in Iliad. 1. 569. φίλοις καὶ exp. τῷοις αὐτοῖς ψυχοῖς. Vide tamen quae huic vocis φίλος interpretationi objicit Hæzelius in Apollon. Arg. 3. 492.

v. 481. Μάνη φανομένη.] Editiones priores habent μάνη φανομένη, sola aparent; quam lectionem omnes, quos vidi, interpretes fecuti sunt. Mili vero

Δειλοίν, τέο μέχεις αἰλιπεοσιώμενος φέρεστ,
 Καὶ πόδος ἀλοτείων λεχέων, καὶ Κύπειδος ἄτη;
 Οὕπω σῇ οἰκτέρεις περιτερεν πόσιν, οὐδὲ τύγαντε
 Ερμόνην ποθέεις; ἐπὶ δὲ Τρεώσιν αἰγάγεις; 485
 Χάζεο, καὶ θαλάμων θράωιον εἰσιναβάσαι
 Σὺν πνεὶ μειλιχίῳ ποπόδεχνυσσο ὑπας Αχαιῶν.
 Ως φαρμάκη κενεῖν ἀπάτην ἔκεδασε γιανικός.
 Καὶ τὸ μὲν θαλαμόνδε πόδες φέρεν· ὁ δὲ, χρεοῖο
 Πανσάμφροι, καμάτοις βεβαρότες, ἔειπον ὑπνῷ.

Improba, qui te fert huc usque libidinis æstus?
 Quod desiderium? Veneris quæ noxa nefandæ?
 An verò nondum primi miserere mariti?
 Nec natam Hermione curas? Phrygibusve subinde
 Addis opem? discede retrò, thalamumque revisens
 Igni Graiorum venientes excipe naves.
 Dixerat, atque Helenæ fraudem submovit inanem:
 Illa intra thalami sese penetrale recepit.
 At fessi choreis Trojani, epulisque referti,
 Alto se dederant somno; requierat & omnis

τὸ ita legendum videtur, sicut è conjecturâ edidi, μάνη φανομένη, soli (Helenæ) apparet. *Homerus*, Iliad. I. 194.

—— Ηλίη σῇ Αθηνῶν

Οὐρανοῖσιν εἰσὶ γάρ οὐκέται λαβούσινος Ήρη.

Στὴ σῇ ὄπιζεν, ξασθῆτος ἐν κέμηνος ἐλε Πηλείαται,

Οἴη φανομένη.

v. 481. — Στερρηστὴ ἀπεπίμψασσος φανή.] Στερρηστος. RHODOM.

v. 489. Οἱ δὲ χροοῖο &c.] Οἱ, i. e. *Trojani*. Ita suprà v. 126. Ήμῖν θυλαρνοῦ εἰσινερεαὶ οὐπειτερεαὶ οὐπειτερεαὶ. ubi οὐπειτερεαὶ sunt *Trojani*, quorum tamen nulla antecessit
mentio. Simile exemplum vide apud *Homerum*, Iliad. I. 191.

v. 490. Ηλίην ὑπνῷ.] *Anglice they fell asleep.* Ita *Pindarus*, Isthm. O. 4.

v. 38,

Καὶ δίπτε φόρμηγξ ἀνεπαύσατο, καῖτο ἐς χάρμνων
 Αλλοὶ ἔπειρι κρυπτεῖν κύπελλα ἐς πολλὰ χαζέντα
 Αὐτομάτως ρέεσκε καθελκομένων δόπο χειρῶν.
 Ήσυχίην ἐς πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἐτάιρην.

Jam cithara: hīc alias juxta cratera jacebat
 Ebrius, & fuso dilabi pocula vino
 Sponte sua ē manibus, dum steteret ipse, sinebat.
 Omnes tunc homines, noctem comitata silentem,

v. 38. *ἐς ὅπνην πίστην*. & Sophocles, Philoct. v. 851. *ὡς ἀς ὅπνην πίστην*. Paulo aliter Seneca, Herc. fur. v. 1043. *vultus in somnum cadit*. Est & alia hujusmodi phrasis, ab Anglis familiariter usurpata, nec *Græcis* prouersus incognita: quemadmodum enim *Anglice* dicitur *to go to sleep*, ita dixit *Xenophon Ephesius* *ἐς ὅπνην λίγας*. *Ἐπειδὴ* ἐς ὅπνην πίστην, *ἐς ἀθρόων* *λίγοντας* τοῦ δενδροῦ, *Xenophontis Ephesiaca*. lib. 1. pag. 5. ubi ἐς ὅπνην λίγας nihil aliud significat quam *somnum inire* apud *Virgilium* (Eclog. 1. v. 56.) & *ἐς ὅπνην καταφέρεσθαι* apud *Virgilii præceptorem Parthenium in Erotesis*. cap. 10.

v. 494. *Ησυχίην δὲ πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἐτάιρην* &c.] In MS. Reim. & omnibus, quibus usus sum, Editionibus legitur *Ησυχίην δὲ πόλιν κατεβώσκετο* &c. quæ lectio quantum totius loci sensum perturbaverit, ex diversis virorum doctorum interpretationibus percipere est. Neander & Portus hunc versum unum cum sequentibus ita reddiderunt: *Quies verò Noctis comes iterum occupabat* (homines) *neque latratus catulorum audiebatur*; *omnis vero steterat* (Troja) *advocans* &c. Longè aliter, nihilo tamen melius, vertit Frischlinus. *Quies verò, Noctis comes, iterum depascebatur* (vinum effusum) *neque canum latratus audiebatur*. *omnisque silentio stetit, advocans* &c. Spero me veram lectionem ex conjectura restituisse, idque unius tantum literæ mutatione; *πάλιν* scilicet in *πόλιν* *conversio*. Integrā sententiam sic interpretor: *Quies verò per urbem pascebatur Noctis comes, nec auditus est canum latratus; Tota verò (Urbs) silentio stetit, vocans* &c.

v. 494. *Ησυχίην ἐς πόλιν κατεβώσκετο νυκτὸς ἐτάιρην*] *Καταβοκιθαρα* (quod notat cel. Benleius in Animadv. in *Callimachi Hymnum in Dian.* v. 125.) est *βοσκιας* *ηγρα* *την τόπον, pasci per sylvas, per valles*. Homerus, *Iliad.* 5. 162.

Πρόπτει *ηὲ βοδες* *ξύλοχον κατεβοκιθαραν*.

Itaque *Ησυχίην δὲ πόλιν κατεβώσκετο* verbo *Quies verò per urbem pascebatur*. Similiter locutionem de *somniis* usurpavit *Moschus in Europa*.

Εῦτι ηὲ ἀτέκτικων ΠΟΙΜΑΙΝΕΤΑΙ ἔδρος ὀνείρων.

Eadem fere metaphora occurrit in carmine *Tograi*, quod *Latinè* vertit & notis illustravit Cl. *Edu. Pocockius*. Quanquam autem ipse *Linguæ illius omnino* *rudis sim*, *vistum tamen est*, in eorum gratiam qui *Arabice* sciant, ipsa *Aucto*ris verba proferte: quæ quid accurate excusa sunt acceptum refero *Reverendo*

Οὐδὲ ὑλακὴν σκυλάκων ἕκθετο, πᾶσα δὲ σιγῇ 495
 Εἰσήκει καλέσσοις φόνων πνείσθι αὐτήν.
 Ήδη δὲ Τρώεσσιν ὀλέθριον ἔχει τάλαντον

Preferat alta quies, pecudesque tacere, nec ulli
 Latratus sub nocte canum; tacita omnis ubique
 Troja, vocans ultrō spirantia, pectora cædem.
 Et jam Trojanos trutinâ suspenderat atrâ

verendo Viro *Thome Hunt*, Linguæ *Arabicae* in hâc Academiâ Professori ce-
 leberrimo. Versus verò hi sunt.

طرحت سرح الكري عن ورن مقلاة
 والليل اغري سوام النوم بالعقل

Quos ita interpretatur *Pocockius*:

Arcui gregem somni ab accessu ad oculum ejus,
Cum Nox immitteret greges somni in oculos.

Pocockius in Notis ad versum priorem ita scribit: « سرح الكري *Gre-
 gem, seu Armenia somni.]* سرح enim denotat *المال الساجم*, id est, *Pe-
 cora pascens, seu Greges pascentes.* » Idem ad versum posteriorem hæc adno-
 nat: « سوام النوم *[Grges pascentes somni.]* سوام enim, &
 سوام النوم *[Sawámo enim, & الساجم]*, سوام *[Sáyemo, notant*, id est, *Pecus pascens*; à ver-
 bo *Sáma*, Fut. *Tasámo*, Infinit. *Sawáman, pascere*:
 & *Sáma* in quartâ conjugatione, *in pascua deducere*: Idem ergo
 « valet سوام quod سرح precedens. »

v. 495. ————— *Πᾶσα δὲ σιγῇ*
Eisήκει. ————— *[Dausqueius* legi vult *πᾶσα* δὲ *σιγῇ* *εἰσήκει*. i. e. omne
 flet silentium. mihi quidem *τὸ πᾶσα* referendum videtur ad *τὸ πᾶλιν*, quod in
 v. 494. reposui. *Σιγῇ* *εἰσήκει* jam verti silentio fletis. Ita *Ennius* apud *Macrob.*
Sas. lib. 6. cap. 2.

Mundus cœli vastus constituit silentio.

v. 497. *Ητε πλανητῶν.* *[MS. Reim. & Edd. vetustissimæ habent πλανητῶν.* Mihi cum
Rhodomano & Frischlino legendum videtur *πλανητῶν*, vel *πλανῆς*. Vid. *Iliad. 8. 72.*

v. 499. *Χάρη*

Ζδὺς ταρίνις πολέμοιο, μόγις δ' ἐλέλιξεν Αχαιός.

Χάζετο Ιλιόθεν Λυκίνης θπ̄ πόνοις ιπόν.

Αχινύρδης μεγάλοις θπ̄ τείχεσι, Φοῖβος Απόλλων.

Αὐτίκα δ' Αργείοισιν Αχιλλῆς πούμβον 501

Αγμελίνη σινέφανε Σίνων ἐϋφεγγέι δαλῶ.

Παννυχίν δ' ἑπάροισιν ιπάρεις θαλάμοιο καὶ αὐτὴ

Εὐειδῆς Ελένη χεισένη απεδείκνυτο πένητην.

Jupiter armorum promus, Græcosque remōrat
Lance suā: Ipse etiam Lyciæ delubra revisens
Ingemuit Phœbus desertæ ob mœnia Trojæ.
Tum vero ad tumulum Pelidæ astutus Achivis
Ostendit lucente Sinon face funebre signum.
Nec minus ipsa Helene, per amica silentia noctis,
Extulerat flamas sociis, cursusque regebat.

v. 499. Χάζετο Ιλιόθεν.] Edd. *Ζαμος.* & *Frischl.* & *Dauifq.* Χάζετο δ' Ιλιόθεν.

v. 500. Φοῖβος Απόλλων.] Notum est quam sāpē apud *Græcos* Poetas unā
conjugantur duplicita Deorum Deorumque nomina; qualia sunt Φοῖβος Α-
πόλλων, Πάλλας Αθηνῶν, Ζεὺς Κρονίδης &c. Ad *Græcorum* exemplum dixit *Horatius*,
Cytherea Venus. Lib. 1. O. 4. v. 5. ubi hæc adnotat *Cel. Benileius*. “No-
ta illud VENUS plane otiose positum. Neque enim ipse alibi, nec ullus
Poetarum Latinorum *Cytherea Venus* dixit, sed simpliciter *Cytherea*. — Ita
omnes ubique, nisi me memoria fallit: neque quicquam ex *Græcis* Κυθήραις
Αφροδίτη, non ipse *Homerus* qui toties inculcat Φοῖβος Απόλλων, quod solus
& semel imitatus est *Virgilius*, *Aeneid.* 3. 251.” Locutio ista, cuius nullum
apud *Græcos* exemplum reperiri meminit vir doctissimus, extat apud *Mu-
seum.* v. 38.

Ἄλλαις Κυθήραις ιλασκομένην Αφροδίτην.

Eādem formā utitur Poeta antiquus, cuius carmen de Viribus Herbarum edi-
dit Cl. J. Alb. *Fabri* in Biblioth. Gr. lib. 3. cap. 26. §. 9. Ita nempe ille,
v. 55.

Πρὸς τὰ Κυθήραιδας ἔργα θεᾶς κυθῆρης Αφροδίτης.

Κύπρις Αφροδίτη occurrit in *Hymno Homericō in Venerem.* v. 1.

Ως δή ὅπότε πλήθυσσε πυρὸς γλωσσοῖο σελήνη 505
Οὐρανὸν αὐγλήνεται κατεχεύσωσε τερπώπω.

Ac veluti, nitidum cum luna oppleverit orbem,
Illustrat cœlum facie, mundumque serenat,
Oppositi radiis jam plena & lucida fratris:

v. 505. Ως δή ὅπότε πλήθυσσε πυρὸς γλωσσοῖο σελήνη.] Πυρὸς γλωσσοῖο Frischlinus vertit *caruleo igne*, quum potius vertendum erat *igne lucido*: Eam enim vim interdum obtinet vox γλωσσῆς, à γλωσσῃ, sive ut alii malunt, γλωσσα, *luceo*, cui sono & sensu affinis est vox *Anglica Glossa*. *Cyrillus* in Lexico inedito, Γλωσσῆς — ὁ πυράδη τῷ ὄμρεστοι ἔχει παρὰ τὴν γλωσσὴν τὸ λάμπτον γλωσσῆς, ὡς λέπιον λόγιον. Confer *Hesych.* & *Etymol. M.* *Hen. Stephanus* in Indice ad *Thesaur. Gr. Lingue* in v. γλωσσα, ita scribit. “*Etymol.* habet γλώσσαν pro λάμπται: sed “pro illo Lexicum meum vetus scribit γλωσσαν, afferens hunc versum,
“Ex ἀρχαῖς ἀνέστη. Διγλωσσοῖς δὲ ἀπειποῖ.”

Versus iste, quem in vetere Lexico citatum reperit *Stephanus* (cujus & pars citatur in *Etymol. M.*) sumptus est ex *Apollonii Argonauticis*, lib. 1. v. 1281. ubi haec notat Scholia: Τὸ γλωσσὴν καὶ χαροπὸν σωστύματα λέγεται ἀμφόπερ γῆ ἵπται τὴν λαμπτῆν. Μὲν γὰρ ἡ πτίληγχος Διγλωσσον, ἀπὸ τῆς φωτίζουσαν, ἡ Διγλωστή. Θέντη καὶ ἡ Αἴγυπτις γλωσσῆς, καὶ γλώσση ἡ κρέη τὴν ὄφθαλμον παρὰ τὸ γλωσσαν, ἡ ἵπται λαμπτεῖν. καὶ Εὐρεπίδης ἵπται τὸ Σελήνην ἐχρηστοῦ, γλωσσῆς τὸ φρίτην Μήνην. Hanc Scholia notam exscripsit *Phavorinus* in v. Διγλωσσον, sed *Enyriodis* verba ita citat: γλωσσῆς ἐχρηστην Μήνην. Luna etiam γλωσσῆς dicitur in versu quodam quem ex *Empedocle* profert *Pluviarchus* in Libello *De Facie in orbe Luna*.

Τέσσερας δέ τοι τὸν γλωσσῆς ἐπλάτε Μήνης.

Hos antiquiores Poetas imitatur *Nonnus* in *Dionysiacis*. lib. 5. v. 70.

Οὐκανήτης πύλην γλωσσῆποδε Μήνη.

Idem Epithetum Lunæ attribuit *Dionysius* ille cuius Hymni, notis antiquis Musicis instructi (quæ notæ singulis lineis superimpositæ sunt, licet in Annotationibus ad meam *Tryphiodori* versionem, v. 701. nescio quo casu alter scriptum sit) ad calcem *Oxonensis Arati* editionis editi sunt. Elegans iste *Dionysii* locus (qui in Hymno ad *Apollinem* extat) ita se habet.

Σοὶ μὲν γόργῳ εὔδος ἀστέρων
Κατ' ἄλυμπον (1. ὄλυμπον) ἄστροι γορδύει,
Ἄντον μέλῳσιν αἴτιον αἰσιόδος,
Φοισηῖδις περπάρδης λύρη.
ΓΛΑΥΚΑ ἡ πάροιτε ΣΕΛΑΝΑ
Χρόνον ὄφεον αἰγαργούσιν.

Vir doctissimus *Edmundus Chilmead* (qui *Annotationes in Dionysii Hymnos* scripsit) in quinto versu pro πάροιτε omnino disjunctum, παρ' οὐ πά, legendum esse censet; forsitan vero rectius legerimus πάροιτε. Obiter quoque noto verbis ὄλυμπον ἄστροι, in secundo versu, haud parum confirmari vulgarem letctionem *omnipotentis Olympi* apud *Virgilium*, *Aeneid.* 12. 791. & 10. 1. ubi quidam legunt *omniparentis*, alii autem *omnipatentis*.

Οὐχ ὅδ' ὅτῳ γλωχῖνας δύποξιώσσα κεράνεις
 Πρωτοφαῖς ὑπὸ μλωὸς αἴσταῖ) ἀσκιον αἰχλὺν,
 Αλλ' ὅτε κυκλώσσασα φείτεοχον ὄμματος αὐγὴν
 Ανπιτύπτεις αἰκτῖνας αἴφελκεται πελίοτο. 510

Non ubi contorto sinuans nova cornua vultu
 Orta recens primo sub mense resuscitat umbram:

v. 508. Πρωτοφαῖς ὅτῳ μηνὸς ἀνίστηται ἀσκιον αἰχλύν.] Hunc versum cum præcedente citat *Guellius* in Notis ad *Aeneid.* 6. 453.

— Qualem primo qui surgere mense

Aut videt, aut vidisse putat, per nubila Lunam.

Ubi *Virgilius* (quod viderunt ejus interpres) hos *Apollonii* versus imitatus est, vel potius *Latinè* vertit.

— Ως πέ τε νιφ ἵνη ἡμετε μλώη
 Η ἴδια η εἰδοκοι επικλύσσοι εἰδοθαν.

Argon. lib. 4. v. 1479.

v. 509. Πεφίτεοχον ὄμματος αὐγὴν.] Vulgo legitur εἰπίτεοχον, pro quo φείτεοχον reposui, *Rhodomanni*, *Frischlini*, & *MSi Reim.* auctoritate fretus. *Homērus*, *Iliad.* 23. 455. φείτεοχον ηύτε μλέον. & *Apollonius*, *Argon.* 3. 1228.

Λαμπομένην οἰοτε φείτεοχον επλιτο φείτεοχον
 Ηλίου.

“Parum abest, inquit *Halzlinus* in Notis ad *Apollonium*, quin suspicer scribi “debere φείτεοχον.” Sed vulgarem lectionem φείτεοχον φείτεοχον satis confirmat *Tryphiodori* φείτεοχον αὐγὴν, &, quod profert ipse *Halzlinus*, ζευποκυλεο φείτεοχον apud *Euripidem*, *Phoeniss.* v. 181. quibus accedit & *Nonni*, qualisunque sit, auctoritas; qui in *Dionysiacis* (lib. 38. v. 123.) Lunæ splendorem vocat μερμαρυγὴ τεράσσασα. Quod autem *Luna* oculum memorat *Tryphiodorus*, eodem pertinet doctissimi *Ab. Schultens* observatio, qui in *Commentario in Jobum*, cap. 3. v. 9. notat oculum *Solis* apud *Arabes* esse *Solis corpus & orbem* *visibilem*, prout ὄμμα omnis rei, apud *Græcos*, est *adspicitus* ejusdem, & *præsentia*. *Oculum* qui- dem *stelle* reperio in *Carmine Tograi*, ex *interpretatione Pocockii*. v. 15.

Dormis me neglecto, cum oculus stellæ vigilet.

Neque verò solus è *Græcis Tryphiodorus* hanc figuram usurpavit. Ita enim Au-
 tor *Hymni Orphici in Solem*. v. 1.

Κλῦθε, μάκαρε, παιδιέσκες ἔχων αἰώνιον ὄμμα.

Et *Nonni*, *Dionys.* lib. 9. v. 67.

Ημετεο φείτεοχον, η ἵπποιον ὄμμα Σελήνης.

Quemadmodum verò Poeta noster Lunæ ὄμματος αὐγὴν, ita Stellæ ὄστην αὐγὰς
 memorat *Euripides*, *Hecub.* v. 1104. Idem alibi, phrasι paulūm immutatā, dixit

Δ' εἰδρασ' ισχετον ὄμμι αὐγὰς ἄλιος.

Eurip. Iphig. in Taur. v. 193.

v. 512. Πν-

Τοῖν μαρμαίροσσα Θερπναίν τότε νύμφη
Οἴνοπα πῆχυν ἀνεῖλκε, φίλον πυρὸς ἥνιοχοῖς.
Οἱ δὲ, σέλας πυροῦ μετόργην ἀδρίσκοντες,
Νῆσος ἀνεκρύσκοντο παλιγνάμποιοι κελύθοις
Ἄργειοι πεύδοντες ἀπας δὲ πτείγετο ναύτης, 515
Δειλαίς πολέμοιο τέλος διζήμφυος εὔρειν.
Οἱ δὲ αὐτοὶ πλωτῆρες ἔσαν κρατερί τε μαχηταὶ,
Αλλήλοις τὸν ἀμέλδυον ἐλασσώμφυα δὲ ἄεστοις
Ωκύποροι κραυπνῶν ἀνέμων παχυπέιθει ριπῆ

Sic radiis nymphe fulgebat amoena Therapnes,
Purpureum attollens cubitum, flammæque ministrum;
At Danai, accensæ conspecto lumine tædæ,
Protrudunt naves obliquâ ambage viarum,
Et nautæ ardentes instant, urgentque labori
Optatum toties vel tandem imponere finem;
Namque iidem & nautæ bellatoresque periti:
Inque vicem addebant animos sibi fortibus orfis.
Cum rapido impulsæ ventorum flamine puppes,

v. 512. Πυρὸς ἥνιοχη.] Iisdem verbis utitur J. Gazzini. v. 271.

Καὶ πυρὸς ἥνιοχη μετανίκην δεκόμεν
Ηέλιον.

Neque sane insolens est hæc metaphora. Ita enim *Minerva* dicitur *Aἰγίδης ἥνιοχος*. *Aristoph.* Nub. v. 602. *Timotheus Milesius* Κεδάρεας δίξιος ἥνιοχος in Epi-grammate vetere quod extat apud *Stephanum Byz.* & *Eustathium* in *Dionysium*, v. 823. Sic & pugil agilis dicitur *Χερῶν τὸν ἤγριον ἥνιοχος*, apud *Pind.* Nem. 6. 110. & πυλανορφωνας δίξιος ἥνιοχος, in *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 1. Ep. 7. ubi vide quæ notavit *Brodanus*. Ita denique J. Chrysostomus de *Eliâ*, Tom. 2. p. 739. Ed. *Montfaucon*. πᾶς τὸν τόμην τὸν φοεῖται; παῦσθε γλωττὰ η ἥνιοχος τὸν φρεστόν;

Ιλιον εἰσδιέποντο Ποσειδάνων οἰεντοῦ. 520

Ειρήνε δὲ δὴ ναῦται ταχέτερον κίον· ὃ δὲ ἐλέλειφθεν

Ιππῆς κατόπιθεν, ὅπως μὴ Τρώιοι ἐπιποιήσουσιν

Λαὸν ἀναστόσωσιν ἐγειρόμενοι χρεμεπομῷ.

Οἱ δὲ ἔτεροι γλαφυροῖσιν ἐν λόχοιο θορύτες

Auspice Neptuno, succedunt mœnibus urbis,
Unde prius digressæ ierant: sed pone relicti
Constiterant equites; populum ne forte cubantem
Æripides fremitu excirent præsepibus altis.
Tum procerum manus alma cavo se robore promunt,

v. 520. Ιλιον εἰσδιέποντο.] Ita MS. Reim. Editi habent Ιλιον ἐν ἀνέποντο.

v. 521. Ειρήνε δὲ ναῦται ταχέτερον κίον· οἱ δὲ ἐλέλειφθεν

Ιππῆς κατόπιθεν, ὅπως μὴ Τρώιοι ἐπιποιήσουσιν

Λαὸν ἀναστόσωσιν ἐγειρόμενοι χρεμεπομῷ.] Hos quidem versus, ut sunt forsan emendatu difficultes, ita (ut libere dicam quod sentio) emendatione vix dignos esse arbitror, & sine ullo poematis detimento omitti potuisse. Exigit tamen instituti mei ratio ut in hoc etiam loco & Codicum discrepantiā & diversas Interpretum sententias strictim referam. Deest vox ναῦται (quam exhibent Edd. Steph. & Port.) in Edd. Ald. Jamot. Neand. & MS. Reim. Rhodomannus & Frischlinus legunt (nec infeliciter, ut opinor) Ειρήνε δὲ τάχοι &c. Illud Ειρήνε δὲ ταχέτερον κίον Neander vertit unde prius receperant, nec aliter cæteri omnes quos vidi Interpretes; quasi Ειρήνε idem valerer quod Ειρήνη: Rectius vertissent ibi verò; nec male forsan pro ταχέτερον κίον legerimus ταχέτερον κίον, ulteriorius progressi sunt, quod satis usitatum est: nescio autem an ταχέτερον unquam in hac notione adhibeatur. In sequentibus versiculis pro Τρώιοι & ἐγειρόμενοι Rhodomannus & Frischlinus reponunt Τρώιοι & ἐγειρόμενοι: vertit verò Rhodomannus, ne equi (Græcorum) Trojanum populum expergefacerent. Frischlinus (prout ex metricâ ejus versione colligi potest) hæc ita intellexit tanquam de Trojanorum equis dicta sint. MS. Reim. pro ἐγειρόμενοι habet ἐγειρομένοις, unde erunt forsan qui legerint ἐγειρομένοις χρεμεπομῷ, excitato hinnitu.

v. 524. — Διὰ ξυλόχοος θεόροις.] Vide quæ notavi ad v. 194. Post hunc versum aliquid deesse notat Jamotius, teste Stephano. Sed integra forsan erit sententia, si modo pro θεόροις legamus θεόροι, vel etiam si lectionem vulgariter retineamus, & participium θεόροις pro verbo positum esse existimemus: quam quidem enallagen optimorum Scriptorum auctoritate tuetur Ans. Blackwall in Notis ad Theognidem, v. 864. & in Sacr. Clas. Def. part. 1. cap. 2. §. 6. Eandemque apud Poetarum Principem reperiri notat Planarchus (an Dionyphus Halicarnassensis) in Vitâ Homeri. p. 310. Ed. Gale. Καὶ μιτράς δὲ ζεῦτα

Ταῦχησαι βασιλῆς· οὐτὸς δρῦς οἵα μέλισσαι, 525
 Αἴτ' ἐπεὶ δὲν ἔκφρον πολυχρυσές οὐδοῦτι σίμβλα,
 Κηρὺν ὑφαίνουται μελιπόδες φωλάσσι τέχνη,
 Εἰς τομὸν εὐχαράλοιο, καὶ ἀνθεσιν ἀμφιχρυσεῖσαι
 Νύγμασι πημαίνουται τριγεστέχοντας ὁδῖοις·
 Ως Δαναοὶ, κρυφοῖο λόχῳ κληῖστες αἰνέντες, 530
 Θρῶσκον Τῆλης Τεάσεσι, Καὶ εἰσέπι κοῖτον ἔχοντας.

Erumpuntque duces: quales ex arboris antro
 Exesæ penitusque cavis examina futis
 Erumpunt, alvo postquam finxere capaci
 Ceram, atque arte favos occultâ, & dulcia mella:
 Mox etiam ad pastum volitant, & littora circum
 Floribus infidunt; non hâc impune viator
 Carpet iter, stimulos acciunt, hominique venenum
 Morsibus inspirant, & spicula cæca relinquunt.
 Haud aliter Danai, laxantes pinea claustra
 Fortis equi, somno pressos magno impete Troas
 Invadunt; stratosque toris & membra supinos

ἀντὶ ἡμέτερον, ὡς τὸ τοῦ, τοῦ κιπρῷ κυρτῷ βελθομένη (Iliad. 8. 307. ubi vide Schol. & Eustath.) ἀντὶ τοῦ, βελθετοῦ καὶ, Εἰτ' οἱ γ' εἰσιλασσοι πᾶν εἰδότες (Odyss. 13. 113.) ἀντὶ τοῦ πᾶν εἰδένειν.

v. 526. Πολυχρυσός οὐδεῦτι σίμβλα.] Editiones omnes quibus utor, præterquam Frischliniana, habent πολυχρυσός οὐδεῖτις ιππα: Rhodomannus & Frischlinus reponunt οὐδεῖτις αὐλῆς, Dausqueius οὐδεῖτις ἀντεῖς vel οὐδεῦτι σίμβλα, quam postremam lectiōnem ed fidentius in contextum admisi quod in MSto Reim. pro ιππα legitur σύμβλα, & in margine ejusdem codicis σύμβλα.

v. 528. Εἰς νόμον εὐχαράλοιο.] Neander legendum censet ēις νόμον αἰχμάλοιο, quem sequitur Frischlinus, vertens, in pascua littoris. Rhodomannus, nimis forsan audacter, melius tamen quod ad sententiam attinet, pro εὐχαράλοιο reponit αἰχμάλοιο, evolam; quam quidem vocem de Apibus usurpant Apollonius, 2. 134. & Q. Calaber, 3. 225.

v. 536. Εἰ.

Χαλκείς θανάτοιο χρυκοῖς ἐκφέλυψαν ὄνειροις.
 Νήχετο δὲ ἀίματι γαῖα, βοὴ δὲ ἀλληκτος ὁρώμεται
 Τεῶν φοιτούντων ἐμείστη δὲ Ιλιώτης 535
 Πιπίλιτων νεκώσιν τοὶ δὲ αὐδροφόνω κολεούρτω
 Εὐζόνοι ἐνθα καὶ ἐνθα μεμηνότες οἵα λέοντες,
 Σώμασιν δρπιφάτοισι γέφυρώσαντες ἀγνάσ.
 Τεωιάδες δὲ γυναικες ὑπὲρ τεγέων αἰγασου,
 Αἱ δὲ ἐλευθερίης ἐρεπτῆς ἐπὶ διψάσου
 Αὐχένας εἰς θάνατον δειλοῖς ἐπέβαλλον αἰχοίταις. 540

Occidunt: sœvit mors ferrea, & obruta somno
 Undique in æternam clauduntur lumina noctem.
 Sanguine terra natat; ferit aurea fidera clamor
 Troum palantum, & passim totâ urbe cadentum:
 Plurima nam latis sternuntur inertia vicis
 Corpora, perque domos, & limina sacra Penatum:
 Victoresque ruunt Danai per cæsa virorum
 Ora; velut stratum densante cadavere pontem.
 Non fecus ac quando rabie stimulante leones
 Grassantur, sœviique viris morientibus instant.
 Tum pavidæ tectis matres lugubribus errant;
 Quarum aliæ, vitam pro libertate pacisci
 Dum cupiunt, dant colla neci, mortemque maritos
 Exorant, natisque super, ceu Daulius ales,

v. 536. Εὐζόνοι ἐνθα καὶ ἐνθα.] Pro τοῖσι θαυμαστοῖς legit Εὐζώνοις, expediti. Rhodomanus & Frischlinus, Εὐζόνοι, feruebant. Reponi mallem, ni paulo longius à vulgari lectione recederet, Εοσνοίς ἐνθα καὶ ἐνθα, quoquoversus ruebant. Vide L. Calab. lib. 7. v. 465.

Αἱ δὲ φίλοις θηπὶ τῶαις, χελιδόνες οἵα τε κλέφαν,

Μητέρες ὀδύρεντο. νέν δέ πις ἀσπάρεντα

Ηέρεν κλαύσασαι θυνεῖν ἐπενδεκέντειν καὶ αὐτή·

Οὐδὲ δορυκτήτοισιν ὄμοις δεσμοῖσιν ἐπεαδός

Ηθελεν, δὲλλος ἐχόλωσε καὶ σόκος ἐθέλεντα φονῆα, 545

Καὶ ξυπὸν λέχος ἔχειν ὀφελομέρμων πεναχοίτη.

Cum gemit amissos frondosâ è cortice foetus,

Lugent, & moestis latè loca questibus implet.

Atque aliqua hîc juvenem deplorat moesta maritum,

Luctantem cum morte, mori festinat & ipsa:

Nam dum capta sequi & Danao servire recusat,

Invitum in semet miserâ prece concitat hostem,

Conjuge cumque suo tumulum fortitur eundem.

v. 543. Ηέρεν.] Quem amabat, ac cui jam erat desponsa à parentibus, paupero post domum ducenda. Atque huc pertinent quæ de *Choræbo* scribit 2. *Aeneid*. *Virgilius*, cum videret *Cassandra* *Priami* filiam, sibi desponsam virginem, trahi è templo *Minerve* crinibus,

Non tulit hanc speciem furiatâ mente *Chorabus*,
Et fese medium injecit moriturus in agmen.

NEANDER.

v. 544. Οὐδὲ δορυκτήτοισιν ὄμοις δεσμοῖσιν ἐπεαδός

Ηθελεν. ———] i. e. Neque und cum captiuis vincula ferre voluit.
δεσμοῖσιν ἐπεαδός, ut ἐπεαδός κακής, mala ferre, *Soph. Trachin.* v. 1082. Sin hæc minus satisfecerint, scribas cum *Rhodomanno* & *Frischline*,

Οὐδὲ δορυκτήτοισιν ὄμοις δμωῆσιν ἐπεαδός

Ηθελεν. ———

In Editionibus vetustioribus pro δεσμοῖσιν perperam legitur δεσμῶσιν.

v. 546. Καὶ ξυπὸν λέχος ἔχειν ὀφελομέρμων παρεγκίτη.] Serò quidem video *Anglicam* meam versionem in hoc loco à Poetæ sententiâ aberrâsse: Neque enim per ὀφελομέρμων παρεγκίτη designatur qui jam erat *Maritus* (quod & ego, & ante me *Frischlinus*, parum animadvertisentes vim vocis ὀφελομέρμων, opinati sumus) sed Sponsus qui virginem illam ducturus erat, ut rectè adnotat *Neander*, qui tamen ipse ὀφελομέρμων παρεγκίτη minus accurate vertit *proprio marito*.

v. 550. Περ-

Πολλαὶ δὲ ἡλιτόμιτα καὶ ἄπιοι τέκνα φοεῦσαι,
Γασέρειροι ὀμοτόκοιο χύδην ὠδίναι μετεῖσαι,
Ριγεδδωναι σὺν παισὶν ἀπεψύχοντο καὶ αὐταῖ.
Παινυχίη δὲ ἔχόρευσεν αὐτὰ πλόλιν, οἵα θύελλα, 550
Κύμαι πιφλάζουσα πολυφλοίσσις πολέμοιο,
Αἴματος ἀκρίτοιο μέθης θτίκωμος Ενυώ.

Multæ immaturos effundunt corpore foetus,
Ventrī onus miserī, & crudo moriuntur abortu.
Sed totā sub nocte choros ducebat Enyo
Sanguinis immensi gurges; velut æquore turbo
Cum fluctus agitat, motis furit æstus arenis.

v. 550. Παινυχίη ἔχόρευσεν αὐτὰ πλόλιν &c.] Sicut Bellona hic dicitur per urbem tripudiasset, ita Mars Lycophroni dicitur ὄχηστης, saltator. v. 249.

Καὶ δὲ πιταιθεν γάιας ὄχηστης Αρης,
Σπρόμαζο τὸν αἰματηρὸν ἔχαρχον τόμον.

Ubi Τρετζες. Ορχηστης Αρης.] ἡ εὐκίνητος καὶ Ομηρος, τόχα κέν σε τῷ ὄχηστην πολέμου. Ορχηστης δὲ λέγεται ἀλλὰ τοῖς πιομένοις συχνάς κινήσεις. Ita & Homeris Scholia in Iliad. 16. 617. ὄρχηστην exponit per εὐκίνητος καὶ τὸ πολέμον.

v. 551. Κύμαι πιφλάζουσα πολυφλοίσσις πολέμοιο.] Lucretius, lib. 5. v. 1288.
— Άρεպε bellī
Miscebant fluctus. —

Simili translatione dixit Jeremias, cap. 51. v. 42. ἀπόν ἐπὶ Βασουλάνα η θάλασσα
εὐηχει κυρσίται αὐτῆς, καὶ πιπικιλύθη. Confer Car. Draubiz in Apocalypsi. cap. 12. v. 15. Tryphiodorus hic loci, ut & sāpe alibi, Homerum pulchre imitatus
est. Ita enim ille, Iliad. 13. 798.

Κύμαι πιφλάζουσα πολυφλοίσσις θαλάσσης.

v. 552. Αἴματος ἀκερτοῦ μέθης θτίκωμος Ενυώ.] Vox ἀκερτος, quæ de mero pro-
priè usurpatur, aptè hic ad sanguinem transfertur, quo velut vino se in-
ebriasse dicitur Bellona. Similia sunt quæ scribit Esaias, cap. 49. v. 26. πίνοντο
άλον τέσσαρας επιτόν, μετροδίσσωνται. Propius adhuc ad Tryphiodori verba ac-
cedit Chaldaica Esaias Paraphrasis: sicut inebriantur vino mero; ita bestie agri in-
ebriantur sanguine eorum. Istud vero αἴμα ἀκερτον à Sophocle fortasse accepit
Tryphiodorus.

— Τίσμηρος εἰπεῖνος ἀπό^{την}
ψυχῆς ἀκερτοῦ αἴματος —

Soph. Electr. v. 787.

v. 555. —

Σὺν δὲ Εερι, ψευδόμηκες ἀναστοσσα κάρεων,
 Αργείας ὁρέθυνεν· ἐπεὶ καὶ Φοίνιος Αἴρης
 Οψὶ μὲν ἀλλὰ τὸν πολέμοντα ἐπεραλκέσσε νίκην 555
 Ηλήσε φέρων Δαναοῖσι τὸν ἀλλοπεόσαλλον δέρωγέν.
 Ιαχε δὲ γλωκῶπις ἐπ' ἀκροπόλειον Αἴρην,
 Αἰγίδα κυνίσσασα Διὸς σάκος· ἐπειρεμε δὲ αἰδης
 Ηρης περιχοριδίης· Τόποι δὲ ἐβρεφε γαῖα βαρεῖσα,
 Παλλομήρη τελόδοντι Ποσειδάνιος ἀκακῆ. 560
 Εφειξεν δὲ Αἴδης, χθονίων δὲ οἰξέδραμε δάκων,

It comes elato Discordia vertice, Graiosque
 Incitat; it Mavors, sed licet, ore cruento
 Horridus, & palmæ folia alternantia Græcis
 Fert secum, partique favet non semper eidem.
 Increpuit simul adversus sua Pergama Pallas
 Ægida concutiens, scutum Jovis; intremit æther
 Junone appropante gradum; lateque remugit,
 Neptuni ferro quassata tricuspidè, tellus.
 Horruit & Pluto, sedesque reliquit Averni,

v. 555. — Πολέμοντα ἐπεραλκέσσε νίκην.] Sic Edd. Steph. & Paus. In aliis & in MSto Reim. deest τολέμον. Vide v. 662. Μάχης ἐπεραλκέσσε νίκην dixit Homerus.

v. 557. Ιαχε δὲ γλωκῶπις ἐπ' ἀκροπόλειον Αἴρην.] Sic MS. Reim. Editi habent ἐπ' ἀκροπόλιν, pro quibus Jamoëius, teste Stephano, reponi voluit ἐπ' οὐλὴν ἀκροπόλιον, quæ posterior lectio Frischlini etiam & Danysque placuit.

v. 561. Χθονίων δὲ οἰξέδραμε δάκων.] Frischlinus, Neander, & Portus, χθονίων δάκων minus recte interpretantur sedibus terrestribus: χθονίος enim idem valet quod καταχθόνιος, infernus, unde Pluto appellatur χθονίος Ζεὺς. Vid: Lamb. Bos in Observ. Crit. cap. II. Car. Danbury in Apocalyp. cap. 5. v. 4. & Edm. Chishull in Inscript. Sigeam. p. 12. Sic & ἐδάκων (ab ἐδας, solum) idem valet quod καταχθόνιος, apud Lycophr. v. 49. & v. 689. & Pluto vocatur ἐδάκων. Κρονίδης, apud Dionys. v. 789. Τάρπειος γάινος dixit Hesiodus, Theog. v. 841.

Ταρβίσας μήπτε π, Διὸς μέγα χωσαμέροιο,
 Πᾶν γέρος ανδρώπων κατάγη Ψυχούλος Ερμῆς.
 Πάντα δὲ ὅμοια κεκίνητο, φόνος δέ τις ἀκελτος ἦν.
 Τὰς μὲν γὰρ φάγουσες θητὶ Σκαμῆσι πύλησι 565
 Κτείνον ἐφεστῶτες· οὐ δέ τέλει εὐνῆς ανορέσσας,
 Τούχεα μασεύων, διοφερῇ φέρειχά πεσεν αὐχμῇ.
 Καί πις ωτὸς σκιόεντι δόμῳ κεκρυμμένος αὐτὴ
 Ξεῖνος ἐών ἐκέλθουσεν, ὁιόμδρος φίλων ἐι.

Irati metuens animum Jovis, omne per orbem
 Ne genus hoc hominum Stygias detrudat ad undas
 Mercurii ductu: Namque omnia sedibus imis
 Eruta miscentur, surgitque miserrima cædes.
 Dumque alii fugiunt ad Scææ limina portæ,
 Astantūm occurunt manibus: Pars surgere lecto
 Dum properat, quæritque amens arma, incidit hastæ
 Argivæ, spissâ noctis caligine teatæ.
 Atque aliquis, peregrè qui venerat advena, nomen
 Hospitis ingeminans, medium delapsus in hostem

v. 563. Ψυχούλος Ερμῆς.] *Nonnus*, Dionys. 44. 207.

Δάκρυσον τύνησεν πλὸς Ψυχούλος Ερμῆς.

Idem in Paraphrasi Evangelicâ cap. 12. v. 4. & v. 77. vocem Ψυχούλος in notione longè diversâ adhibet. Nescio equidem an usquam alibi occurrat hæc vox: fumili verò formâ *Charon* dicitur οὐκονοίλος in *Anthologiâ Gr.* lib. 3. cap. 7. Ep. 4. & in *Manehonis Apotelesmaticis* (lib. 4. v. 405.) reperio οὐκονοίλον.

v. 564. Πάντα δὲ ὅμοια κεκίνητο.] χρ. κινητο, vel κινητό. DAUSQUEIUS. κινητό
 Ed. Frischl. κινετό vel κινητό, permixta. RHODOM.

v. 569. Ξεῖνος ἐών ἐκέλθουσεν.] Jamotius, teste *Stephano*, pro ἐκέλθουσεν legit ἐκάλεσεν (quod & exhibit Ed. Frischl.) aliquid etiam desiderari putans. Forte legendum, inquit *Leopardus* (Emend. lib. 20. cap. 26.) Ξεῖνος ἐστι ἐκάλεσεν.

v. 571. Ξεῖνος

Νήπιος, & μὲν ἔμελλεν ἀντεῖ φωπὶ μηλῶα, 570

Ζείνει τοῦ ἔχθροῦ κόμασεν. ὑπὲρ τέχεος δέ τις ἄλλος
Μήπω παπιλαίνων τε θωῷ διέπιπλεν ὅιστῷ.

Καί τινες, ἀλγυρῷ κρεοδίνη βεβοληότες οἶνῳ,
Εκπλαγέες ποτὶ δοῦπον, ἐπειγόρδμοις καταβλῶα,

Sentit, & haud fido permisum agnoscit amico;
Donaque ab hoste aufert, non munus ab hospite tutum.
Infelix alias summi fastigia tecti
Ascensu superat, necdum circumspicit ignes;
Cum jaculo fixus de culmine labitur alto.
Hinc alii, noctis subito turbante tumultu,
Membra mero vieti, obscuro descendere tecto

v. 571. Ζείνει τοῦ ἔχθροῦ &c.] Quædam super hâc locutione jam annotavi; quibus consentanea è Poeta quodam *Arabico* & ejusdem Scholiaсте protulit Vir in literis Orientalibus versatissimus *Alb. Schultens* in *Jobum*, cap. 20. v. 24. pag. 537.

v. 573. Κρεοδίνη βεβοληότες οἶνῳ.] In Annotationibus *Anglicis* Scriptores quosdam allegavi, qui, ut noster, vino *vulnerandi* & *percuiendi* vim attribuerunt. Liceat nonnulla in eandem rem hîc proferre, notatu forsan non indigna. Audacissimam hujus generis metaphoram conservavit nobis *Eustathius* in *Iliad.* p. 1367. Ed. *Rom.* οὐ δὲ τροπή (inquit) καὶ τὸν οἶνον μέθυνον οἶνον τοῦτο καλεῖ καμικάπηρος σὲ τοῦ, αἰχοντας φρίνας ἀμπελίνοις τεῖχοις δειράρτης. In *Athenæi Deipnosoph.* lib. 1. cap. 21. οἶνος dicitur πληκτηὸς & πληκτοῦ ἔχει. Ubi hæc adnotat *Casanovus*: “Quod capit̄ nocet vinum, *Græci* eleganter dicunt, πληκτοῦ τὸν κιφαλην. “— *Basilius τόπτες*, duriusculè. οὐ δὲ καὶ παραφράτεις τὸν οἶνον καθ' ἐνέργην ιμείραμ τὸν κιφαλην σὺ τόπτεν.” His gemina prorsus habet *Horatius*, lib. 2. Sat. 2.

— Ut semel iſto

Accessit servor capiti.

Eodem pertinent voces compositæ οἰνοπλῆ & μαζοπλῆ, quarum altera occurrit in *Anthol. Gr.* lib. 1. cap. 3. Ep. 2. alteram è *Callimacho* profert *Eustathius*. Quemadmodum verò in versu illo, quem è *Solomonis Proverbiis* in Notis *Anglicis* citavi, vinum dicitur *mordere*, eâdem omnino translatione vinum lene dicitur ὀδηλός τὸν ἔχει in Fragmento quodam *Alexidis* apud *Athenæum*. lib. 10. cap. 11. quem imitatus, ut videtur, dixit *Plautus* in *Pænulo*, *vinum vetustate edentulum*. Hinc nonnihil confirmatur eorum opinio quibus *immorsus* apud *Horatius* lib. 2. Sat. 4. v. 61. idem valere videtur quod *vino fauimus*.

Κλίμακος ὅξελάθοντο, καθ' ὑψηλῶν τε μελάθρων
 Εκπεσον ἀγνώσοντες, ἐπαυχενίοις ἢ λυθέντες 576
 Ασφεγάλοις ἐάγυσαν· ὅμως δὲ ὁξέρυγεν οὖνθι.
 Πολλοὶ δὲ εἰς ἔνα χωρεγν αὐλλέες ἀκτείνοντο
 Μαρνάριδοι· πολλοὶ δὲ διωκόριδοι καὶ πύργων
 Ηειπον εἰς Αἴδαο, πανύσσατον ἄλμα θορέντες. 580
 Παῦροι δὲ σεινῆς Διφάνειοις, οἵστε Φῶρες,
 Πατερίδος ὄλλυμάρινς ἐλαφθον χειμῶνα φυγόντες.

Dum properant, graduum obliti labuntur ab alto,
 Præcipitesque ruunt; vinclis franguntque solutis
 Cervicem, calidumque vomunt de pectore vinum.
 Agmine conferto multi cæduntur in armis
 Prælia miscentes; multi de turribus acti
 Extremo saltu tecta in Plutonia saltant.
 Pauci adeo, ut turpi commisso crimine fures,
 Delituere arctis, patriâ labente, cavernis,
 Dum tempestatem fugiunt, bellique procellas.

v. 576. Επαυχενίοις ἢ λυθέντες &c.] Al. Επ' αὐχενίοις &c.

v. 577. Ομῆς δὲ ὁξέρυγεν οὖνθι.] Rhodomanus legit ὅμης δὲ ὁξέρυγεν οὖνθι. Sed re-
 tè forsan se habet vulgaris lectio ὁξέρυγεν, verbo scilicet activo in notione pa-
 ssivâ vel neutrali adhibito: quâ quidem enallage sæpissimè utuntur utriusque
 Linguæ Scriptores. Vide Ex. Spanhem. in Callim. H. in Jov. v. 55. Mich. Maist-
 taire de Gr. L. Dialectis. pag. 84. Ed. Reitz. & Dan. Heinsum in Sil. Ital. I. 539.
 Iniquè igitur Joannem Gazæum reprehendit Cl. Janus Rutgersius (Var. Lect. lib.
 2. cap. 7.) quod aliquoties φωνιστεν dixerit pro φωνιστα, præsertim quum ip-
 sum hoc φωνιστεν plus semel in eâdem notione adhibeatur in Nicandri Theria-
 cis. v. 238, 303, 845.

v. 578. Πολλοὶ δὲ εἰς ἔνα χῶρον &c.] Ed. Frischl. εἰς ἔνα σῶρον, in unum acerum.

v. 580. Ηειπον εἰς Αἴδαο πανύσσατον ἄλμα θορέντες.] Callimachus, Epigr. 24.
 Ηλατ' αφ' ὑψηλῆς τείχεος εἰς Αἴδην.

v. 583. Οι

Οι δέ τοι πολέμωντες ἀχλυόεντι αἴθλῳ
 Ανδράσι τηχομέροις καὶ τοῖς φένυγκοις ὄμοιοι,
 Πίπλον ἐπ' αλλήλοισι πόλις δὲ τοῖς χάνδανε λύθροι,
 Ανδρῶν χυρδύσσα, τοῖς πλήθουσα τε νεκρῶν. 586
 Οὐδέ ποτε φειδωλή τις ἐγίγνετο, φοιταλέη δὲ
 Σπιρχομέροις μάστιγι φιλαγρύπνοιο καδοιμά.

At qui congressi miscebant prælia pugnæ,
 Non dilabentum similes, sed tabe natantum,
 Se super inque vicem pronâ cervice cadebant.
 Nec, viduata viris, fusoque cadavere plena,
 Undique manantem capiebat Troja cruentem.
 Nulla hosti pietas, clementia nulla furorum;
 Omnia sed cæcus miscebat in urbe tumultus,

v. 583. Οι δέ τοι πολέμωντες ἀχλυόεντι αἴθλῳ &c.] Sic Edd. Steph. & Port. Antiquiores habent δέ τοι πολέμωντες ἀχλυόεντι αἴθλαι &c. Ita & MS. Reim. excepto quod pro δέ habeat οι δέ & pro αἴθλαις αἴθλαι. Rhodomannus legit οι δέ τοι πολέμωντες ἀχλυόεντι αἴθλαι. idem vero versum istum supposititium esse arbitratur. Editio Frischlini nihil à Steph. discrepat, nisi quod post πολέμων inferat π.

v. 584. Ανδράσι τηχομέροις Εἰς τοῖς φένυγκοις ὄμοιοι
 Πίπλοις &c. —] Melius, ut opinor, Ed. Port. Ανδράσι τηχομέροις. Similia de hominibus metu exanimatis habet Q. Calaber. lib. 14. v. 524.

— Οι δέ τοι νίστι τοιστές

Καίτο, καταφθιμένοισι τοικότες. —

Et S. Math. cap. 28. v. 4. Απὸ δὲ τοῦ φοῖς αὐτοῦ ιστιθησαὶ οἱ τυρῆται, καὶ ιψόντος αὐτοῦ ηὔρει.

v. 587. — Φοιταλέη δὲ
 Σπιρχομέροις μάστιγι φιλαγρύπνοιο καδοιμά.] Malim cum Zamorio & Frischlini legere Σπιρχομέροις, sublatâ plenæ distinctionis notâ post καδοιμά. Respexisse videtur Tryphiodorus ad ista Oppiani, Hal. 2. 512.

— Επιπτέρχονταί τοιστές

Φοιταλέη μάστιγι. —

v. 588. Σπιρχομέροις μάστιγι φιλαγρύπνοιο καδοιμά.] J. Gazen, v. 218.

— Φιλαγρύπνοιο δὲ κάρης

Ωκυτέρη μάστιγι πείσονται. —

Οὐδὲ θεῶν ῥπων εἴχον ἀρεσμοτάτης οὐαὸν ῥιπῆς,
Αθανάτων δὲ ἔχεινον ἀπενθέας αἴματι βαμάς.
Οἰκτρότατοι δὲ γέρεντες ἀπιμοτάτοισι φόνοισιν 591
Οὐδὲ ὄρθοι κτείνοντο, χαρακὴ δὲ ἵκετησια γῆνα
Θεούμδροι πολιοῖσι κατεκτείνοντο καρένοιν.
Πολλὰ δὲ οὐπια τέκνα μνιαθαδίων δύπο μαζῶν
Μητέρες ἡρπάζοντο, Καὶ οὐ νοέοντα τοκήων 595
Αμπλακίας ἀπέτινον· αὐημέλκυτε δὲ γάλακτος

Nec metus in rabie, aut reverentia Numinis ulla:
Ipsas quin etiam maculabant sanguine Divūm
Sollennes aras. Miseri genibusque minores
Procubuere senes, & cano vertice terram
Pulsant, orantes demisso poplite pacem.
Multi etiam infantes, genitricis ab ubere rapti,
Insontes quamvis, patrum delicta luebant;
Dumque haud mulgendi præbet sua pocula lactis

Κυδούμφος φιλάρχευσθετος idem est quod *Turbo insomnis* apud *Val. Flacc.* 2. 266.

— Et *insomni* laffatas turbine tandem

Conticuisse domos. —

v. 590. Αθανάτων δὲ ἔχεινον &c.] Sic *Rhodom.* & MS. *Reim.* cæteri ἔχεινον.

v. 592. Οὐδὲ ὄρθοι &c.] f. Οὐκ ὄρθοι.

v. 592. — Χαρακὴ δὲ ἵκετησια γῆνα

Θεούμδρος &c.] Θεούμδροι ab aliis vertitur figenes, ab aliis abjientes: sed θεινοδα est percuti, vel percussere, (Q. *Calab.* 7. 33. Στήθια χρόι Θεούμδροι, pectora manibus plangentem) quapropter vel legendum arbitror χαρακὴ δὲ ἵκετησια γῆνα κλινόμδροι, vel, si lectionem vulgarem retineamus, verti malim genua terre affigentes. *Lucan.* 2. 31.

Hæ lachrymis spargere Deos, hæ pectora duro
Adfixere Solo. —

Confer *Bentleii Notas in Horat. Serm. 2. 2. 79. & Drakenborch. in Sil. Ital. I. 674.*

v. 596. Αημάλκυτε δὲ γάλακτος &c.] *Statius, Thebaid.* 5.

— Plenisque adfringere paryos
Uberibus, —

v. 597. Χούε

Παιδὶ μάτη ὁρέγυσσε χοὰς ἐπόμασε πθίεν.
 Οἰωνοί τε κιώνες τε καὶ πόλιν ἄλλοθεν ἄλλοι
 Ηέρειοι πεζοί τε σωέστοι εἰλαπινασαῖ,
 Αἴμα μέλαν πίνοντες, ἀμείλιχον ἔλκον ἐδωδήν. 600
 Καὶ τὸ μὲν κλαγγὴν φόνον ἔπινεν. ④ οὐδὲν ὑλάζοντες
 Αγρια κοπτομάρμοισιν ἐπ' αὐθράσιν ἀδύρεγντο,
 Νηλέες, οὐδὲν ἀλέγοντες ἐπύνονταις ἀνακτᾶς.

Infanti nutrix, frustra fert pocula secum.
 Desuper aëriæ volucres catulique per urbem
 Hinc illinc acti, dominorum sanguine poto,
 Horrendas carpsere dapes, convivia dira;
 Commissatores diri, atque domestica turba:
 Tum volucrum clangor cædem spirare, canesque
 Latratu lugere viros, truce morte peremptos.
 At Catuli immites dominos discerpere cæsos,
 Immemores veterum, quos non reverentur, herorum.

v. 597. Χοὰς ἐπόμασε πθίεν.] Perperam hæc vertit *Frischlinus*, *congios portabat* nutrit; nam χοῖς, *congius*, in quarto casu plurali non χοῖς facit sed χοῖς, quod notant *Viri docti* in *Animadversionibus* ad *Aristophanis Nubes*, v. 1240. Χοῖς verò formatur à recto χοῖ, *Inferiæ*, quæ fuerunt lactis libamenta in mortuorum parentalibus usitata. Ad hæc sacra istic alludit *Tryphiodorus*, qui & χοῖς κοιτάζει, *inferias ferre*, dixit, ut *Xenophon Ephesius* χοῖς ἐπιφέρει p. 79. & p. 80. ita & χοῖς φίρει dicitur in notâ *Æschylis Tragediâ*, quæ ex isto ritu inscribitur *Xenophorus*. Confer *Cerdeæ Comm.* in *Virg. Aeneid.* 3. 66.

Inferimus tepido spumantia cymbia lacte.

v. 598. Οἰωνοί τε κιώνες τε &c.] f. *Oianoi* δὲ &c.

v. 602. Αγρια κοπτομάρμοισιν ἐπ' αὐθράσιν ἀδύρεγντο.] Pro ἀδύρεγντο legendum arbitror ἀρέντο, quo verbo saepe designatur canum famelicorum vox. Vide *Bouchart*, *Hieroz. Tom. I. lib. 3. cap. 2.*

v. 603. Νηλέες, οὐδὲν ἀλέγοντες ἐπύνονταις ἀνακτᾶς.] Pro ἐπύνονταις, quod proculdu-
bio mendosum est, *Xylander* videtur legisse *ιπύνονταις*, vertit enim *Nec dominis*
parcebant forte *reperiuntis*. *Rhodomanus* legit *επύνονταις*, *Stephanus* *ιπύνονταις*, ut sit οὐδὲν ἀλί-
γονταις *ἐπύνονταις*, nec verebantur discerpere, quam conjecturam & mihi suggererat,
ante-

Τῷ ὃ μεναμανέσθι ποτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Στέχυσιν Οδυσσέας τε καὶ εὐχαίτης Μενέλαος,

605

Inde Helenæ ad sedes & limina clausa mariti
Deiphobi celerant Menelaus & acer Ulysses.

antequam *Stephani* Annotationes inspexisse, iste *Homeri* versus ex *Iliad.* 15. 351.

Αλλὰ καί τις ἕργοις τοῖς ἄστος ἡμετέροις.

v. 604. Τὰ δὲ &c.] Ita legunt *Neander* & *Dausqueius*, quibus faveat MS. *Reim.* *Edd.* *Steph. Frischl.* & *Port.* habent τὰ δὲ, antiquiores τοῦ δὲ.

v. 605. Στέχυσιν Οδυσσέας τοῦ &c.] Pro στέχυσιν, quod est in *Edd.* *Steph. Frischl.* & *Port.* reliquæ habent στέλχεσιν: *Rhodomanus* reponit στέχεσιν. Parum abfuit quin eam lectionem in contextum admitterem quam exhibet MS. *Reim.* scilicet στέλχεσιν: Στέλχομεν quippe, quanquam in primâ notione de navigatione usurpetur, interdum tamen ad iter pedestre transfertur. vide quæ in his Annotationibus supra observata sunt, ad v. 328. *Sophocles*, *Aj.* v. 328.

ubi *Triclin.* Κατεγγενικῶς τὸ ἐσέληνον ἀπὸ τοῦ ἐπαρθύρου σύρηται κυρίως γόν τὸ ἐσέληνον ἐπὶ θυλάσσης λεγεται, οἷον, ἐσείλατο τὸ τόπον τὸ πλάνη. Confer *Euripidis* Scholiastem ad *Hecub.* v. 117. Quin & vox πλέον de itinere pedestri aliquando usurpatum reperimus. *Soph.* *Antig.* v. 195.

Καὶ, τούτης ἐπὶ

Πλέοντος ὁρίου, τὰς φίλες ποιάμενοι.

Neutiquam verò prætermittenda videntur quæ in hanc rem notavit *Græcius Nicandri* Interpres ad *Theriac.* v. 295.

Μίστης οὐδὲν τὰς βασίου πλέον αἵτινες ὀκείλειν,

Γαῖην ταπειθλίσσων γηδύν.

Βασίου πλέον (inquit Scholastes) τὴν τὴν ὁδὸν τὴν πιζήν, τὴν πόρειαν ὕπον γόν εἰ Απίμωχος εἴπει.

Τοῖσις οὐδὲν ὑλεῖσται θέλει ΠΛΟΟΝ ἐργαμένοισιν.

Ως δὲ οὐδὲν Αριστοφάνης εἰ τῷ Γύρῳ, γνωστος ποιότης ἐπὶ ζεύγες οὐνον ὀχυρώμενον, παρέχει πλάνης αὐτῆς οὐδὲν ἐρεθίζεσσα φυσίς τοῖς αὐτοῖς,

ΑΠΕΠΛΕΙΣ τὸν ἐπὶ τὸν μερόν, φέρει μημενον σῆμαρον.

Hinc fortasse emendari poterit *Hesychius* in v. *Αποτεῖν*, quod ibi exponitur per ἀπιλθεῖν. Quum verò istud *Αποτεῖν* planè mendosum sit, ita ejus emendationem aggreditur vir optimè de *Hesychio* meritus, *Joannes Alberti* in *Miscell. Crit.* in *Hesych.* cap. 4. "Quid si paulo audaciūs (inquit vir doctissimus) "legam *Αποτεῖν* εἴσαι, quod per compendium scriptum fuerit, *Αποτεῖν*. ut "sapiūs sit, quando eadem vox repetitur? Media enim intercedit hæc glossa "inter *Αποτεῖν* & *Αποτεῖν*. Postes etiam *Αποτεῖν*, aut simile quid reponere; ut mox *Αποτεῖν* ἀπιλθεῖ. Et tamen prius præfero." Mihi quidem pro *Αποτεῖν* legendum videtur *Αποτεῖν*, quod idem esse cum *Απιλθεῖ* patet ex *Aristophanis* Fragmento, quod ex *Nicandri* Scholiaste modo protuli. *Hesychius* ipse in v. *Πλάνης*. Καὶ τὴν πλάνην ἀποτεῖν *Αποτεῖν*.

v. 606. Καὶ

Καρχαρέοισι λύκοισιν ἔοικότες, οἵδ' ὑπὸ νύκτα
 Χειμερίνη Φονόωντες ἀσπράντοις ἔπειτα μήλοις
 Οἴχονται, κάματον ἐκ παπεύχασι νομίων.
 Ειδος δύω πέδες ἔοντες ἀπειρεσίοισιν ἔμιχθεν
 Ανθράσι δυσμενέεσσιν οὐδὲ τὴν ἔργειρετο χάρημι, 610
 Τῶν μὲν ἐποξυμέλμων, τῷ δὲ ὑψόθεν ἐκ ταλάριον
 Βαλλόντων λιθάκεσσι καὶ ὠκυμόροισιν δισοῖς.
 Άλλὰ καὶ ὡς ὑπέροπλα καρπάται πυργώσαντες
 Αρρήκτοις κορύθεσσι, τὸν δὲ ασπίον τακτάσαντες,
 Εἰσέθορην μέχει δῶμα· καὶ αντίον μὲν ὄμηλον 615

Hybernâ ceu nocte lupi graffantur, ovesque
 Incustoditas rapiunt, pecorisque magistros
 Optatâ spoliant multorum fruge laborum.
 Hic verò ingenti coeunt certamine, bini
 Congressi innumeris; subitò pugna aspera surgit:
 Namque alii densis incurruunt cominus armis,
 Projectis alii tectorum è culmine telis
 Proturbant Danaos obsesto à limine; at illi,
 Armati ferro, & galeis capita alta corusci,
 Irrumpunt aditus; primosque trucidat Ulysses,

v. 606. Καρχαρέοισι λύκοισιν ἔοικότες, οἵδ' ὑπὸ νύκτα
 Χειμερίνη &c. ——————] Statius, Achilleid. 2.
 —————— Procedunt gemini ceu foedere juncti
 Hybernâ sub nocte Lupi. ——————

v. 607. Φονόωντες.] i. e. φόνης ιπτημέντος. Vide Flesch. & Suid.

v. 610. Νηδὲ τὴν ἔργειρετο χάρημι.] Sic Neander & Ed. Friesch. Al. οὐδὲ τὴν ἔργειρετο.

v. 616. Θύ-

Θύρας τε δειμαλέγες ἐδαιίξεν Οδυσσέυς.*

Αργείδης δὲ ἐτέρωθεν ὑποτιμίζαντα διώξας

Δηίφοβον χατέμαρψε, μέσον καὶ γαστέρα τύφας,

Ηπαρ ὀλιωθεῖσι σωματέχεν χολαργόδεων.

Ως ὁ μὲν αὐτόθι κεῖτο λελασμένος ἵπποσιναόν. 620

Τῷ δὲ ἔπειτο τερμέσσον δοξύκτος πράγματις,

Αλλοτε μὲν χαίρεσσι χακῶν ὅπλα τέρματα μόχθων,

Et rescissâ domus ac victa repagula laxat.

Deiphobum verò, diversâ à parte ruentem,

Assequitur telo Menelaus, & excipit haftâ,

Transadigens medium ventrem: cadit ille supinus,

Cumque intestinis jecur atro è vulnere fundit,

Et jacet antiquæ virtutis & immemor artis.

Pone sequebatur lento acquisita duello

Uxor, & ipsa tremens, interdum læta videndo

Optatum toties finem properare labori,

v. 616. Θύρας τε δειμαλέγες ἐδαιίξεν Οδυσσέυς.] Pro ἐδαιίξεν MS. Reim. & Edd. antiquissimæ habent ἐδαιίξεν. In Annotationibus Anglicis pro θύρας τε δειμαλέγες legendum proposui Θύρας τε δειμαλέγες, ratus euidem (cum Grævio, Barnewio, aliisque) syllabam brevem in fine vocis vel in voce monosyllabâ, etiam si extra cæsuram posita sit, poeticâ quâdam licentiâ extendi posse: Nunc verò aliter me sentire cogunt quæ ex Cel. Dorvillii Vanno Criticâ excerpta dederunt Eruditii Lipsienses in Novis Actis Mensis Feb. A. 1739. Quare æquum est ut, revocatâ meâ, Rhodomanni conjecturam proferam, quam in contextum admisit Frischlinus. Ille verò ita legit:

Καὶ ἀπίστοις μὲν ὄμιλον
Δειμαλέγες ἄπει θύρας ἐδαιίξεν Οδυσσέυς.

v. 617. Υποτιμίζαντα διώξας.] Leopardus (Emend. lib. 20. cap. 26.) & Rhodomannus rectè, ut opinor, reponunt υποτιμίζαντα, trepidanum.

v. 618. Μίσον καὶ γαστέρα τύφας.] f. Μίσον καὶ γαστέρα τύφας. Vide Iliad. 4.531.

v. 620. Ως ὁ μὲν αὐτόθι κεῖτο λελασμένος ἵπποσιναόν.] Hom. Iliad. 16. 776.

v. 621. Δορύκτητος.] Sic rectè Dausq. Ed. Frischl. δορυκτητη, cæteræ δορυκτητη.

v. 622. Αλλοτε μὲν χαίρεσσι χακῶν ἐπὶ τέρμασι μοχθῶν,

Αλλοτε δὲ αἰδομένη. —] In priore horum versuum MS. Reim. ex-
hibet

Αλλοτε δὲ αἰδομένην τότε δὲ ὄψε πᾶς ὡς ἐν ὄνειρῳ

Λαζρίδιον σενάχυσα φίλης μεμνήσκετο πάτερς.

Αισκύδης δὲ γέροντας Νεοπόλεμος Βασιλῆς 625

Πήματος κεκυπωτα παρ' Ερχείω κτάνε βωμῷ,

Οἵτον ἀπωσύμφρος πατρώιον Θόδε λιτάων

Tristior interdum: sed sero, ut somnia si qua
Somniat, heu sero gemitus moesto ore ciebat;
Dum patriæ tandem, atque ægrè, reminiscitur oræ.
Inde Neoptolemus grandævum ætate malisque
Confectum regem sacras obtruncat ad aras
Hercéi Jovis, excusso genitoris amico

hibet πίρματος & πίεματος: In altero Editi plerique habent αἰδομένην, pro quo Neander legit ἀχθομένην. Ego αἰδομένην reponere non dubitavi ex auctoritate Leopardi, Rhodomanni, Frischlini, Porti, & MS. Reim. Hanc verò lectionem confirmat Q. Calaber, lib. 14. v. 17.

Τοῖτο δὲ Μενίλειον εἰς μίσοσιν καὶ αὐτὸς

Ηγετὸς παρεγκυπτος ἔχει δὲ ἐδίξεις αἰδομένης.

Idem paulò post istum *Helene* pudorem hanc appositissimā comparatione describit.

Τόποις ψευτομένοις φίλῳ αφεπτάλειο θυμῷ.
Καὶ μὲν ψευδόμενος κιφαλὸν ὑπίστρητο (Al. εφύπτει) καλύπτει
Εστιτο πατομένοιο κατ' ἵχνον αἰδομένης εἰσι;
Αἰδοῖς πορφύρηστα παριστοι, οὐτε Κύπρει,
Εὐτέ μησ οὐρανοῖσιν σὸν ἀγκυρηστον Αρηθεῖ
Αμφαδὸν ἀποσηστον, ἐπει λέχοις αἰδομένοιο,
Διορυγῆς σὸν δεμοποῖστα δαίμονος Ηφαίστου,
Τοῖς ἐν κεῖται ἀχθομένοις φριστοι, αἰδομένη το
Ιλαδὸν αἰδομένοιο μακρέστην Θόρον, οὐδὲ καὶ αὐτοῖς
Ηφαιστον.

Τὴ Ελέην ἄκημα δέμας καὶ ἀκίνητος αἰδοῖ
Ηἰς σωῖς Τρωῆσι δορυκτητοῖς καὶ αὐτὴ
Νῆας ἐπ' Αργείων σύνηρεσ.

v. 627. Οἵτον ἀπωσύμφρος πατρώιον ἔδει λιτάων

Εκλοιν, & Πηλῆος ὄρώμφρος οὐληα κατέτην
Η. Μίδας, καὶ θυμῷ απῆλαστο. τοῦ δὲ γέροντος,

Καὶ τῷ ἐπιν βαρύμενοις, ἴφειστο τοπεῖν Αχαλλόν.] Ita hos versus exhibent Editiones Stephani & Porti. In Editione Aldina, quam in plesisque sequuntur

Εκλυειν, ἢ Πηλῆος ὄρώμηρος ἥλικα χάιτιν
Ηδέαδη, καὶ θυμὸν ἀπίλασε. Τὸν γέρεντος, 629
Καὶ πᾶς ἔων Βαρύμενος, ἐφέσσατο τοπεῖν Αχιλλέα.
Σχέτλιθ, οὐ μὲν ἔμελλε καὶ ἀπὸ πότμος ὄμοιθος
Εοιεαδὸς τοῦτο θεῖον αἰληθῆς Απόλλωνος,

Pectore; qui Pelei non immemor ipse parentis
Canitiem erubuit Priami, tum vota fidemque
Supplicis admisit, atque, iræ nube remotâ,
Quamlibet austerus, Priamo tamen antè pepercit.
Ah miserum! simili cui quondam occumbere fato
Decrêrant Superi, ut Phœbi mactatus ad aras

quintur *Neander*, & *Janotius*, sic leguntur: Οὗτος ἀπωτέλεμος πατέρων ἐδὲ λι-
τίων ἔκλυειν ἢ Πηλῆος ὄρώμηρος ὄμοιλητος (Ed. *Janot*. ἥλικα) χάιτιν ἐδὲ δ' (Ed. *Neand.*
Ηδέαδη, *Janot*. Ηδέαδη,) οὐ δέποτε θυμὸν ἀπίλασεν, ἐδὲ γέροντος &c. MS. *Reim.* in eo
ab Editione *Aldina* discrepat quod pro, ἔκλυειν, habeat, ἔκλυειν, pro, ἐδὲ δ',
οὐ δέαδη, & pro, ἀπίλασεν, ἀπίλασεν. “Locus est quidam apud *Tryphiodo-*
“rum (inquit *Leopardus*, Emend. lib. 20. cap. 9.) ut alii multi, insigniter men-
“dosus, nec scio an ad hunc modum restitui possit.

Οικτὸν ἀπωτέλεμος πατέρων. ἐδὲ λιτίων

Εκλυειν ἢ Πηλῆος ὄρων μὲν ὄμοιλητος χάιτιν

Ηδέαδη, δέποτε θυμὸν ἀπίλασεν ἐδὲ γέροντος &c.

“Oicutò autem ἀπωτέλεμος πατέρων interpreter, repudians misericordiam patris
“Achillis erga Priamum, non necem ulciscens paternam, ut *Neander*; nec ulciscens
“patris interium, ut *Xylander*.” *Rhodomanus* & *Frischlinus* ita legendum esse
consent. Oicutò ἀπωτέλεμος πατέρων, ἐδὲ λιτίων Εκλυειν, οὐ, Πηλῆος ὄρων μάρτυρα,
ἥλικα χάιτιν Ηδέαδη, καὶ θυμὸν ἀπίλασεν, ἐδὲ γέροντος, &c. hoc est, interprete
Frischlini, Misericordiam excutens paternam: neque preces audivit: cuius (scilicet
Priami) robur intuens Pelei, aquænam canitiem reveritus fuerat, & iram fregerat,
ac seni &c. Mihi quidem locus iste adeo corruptus videtur, ut sine codicu-
MStorum ope emendari vix possit: nolui tamen has virorum doctissimorum
conjecturas silentio prætermittere.

v. 631. — Εμιδὲ καὶ αὐτῷ πότμος ὄρφως &c.] Sic hunc versum restitue-
runt *Leopardus* & *Frischlinus*. Vulgo legitur καὶ αὐτόπτης ὄρφιας.

v. 632. Εοιεδειν παρεῖ βωμὸς ἀληθεῖς Απόλλωνος.] *Leopardus* legendum pro-
ponit ἀφίπτος, quod si quis lectionem vulgarem retinere maluerit, ait se non
repugnare. Confirmatur recepta lectio ἀληθεῖς (vel, quod malunt *Frisch.* &
Dauq. ἀληθεῖς) εὶς *Seneca OEdipo*, v. 1042. ubi *OEdipus* *Apollinem* ita alloquitur:
Te,

Τερεν ὅππότε μη, ζαφές δηλίμονα της,
Δελφὸς αὐτὴ ἐλάσσας ἱερῇ κατέπεφνε μαχαίρῃ.
Η Ἰωνίστοιτα δινεξίων δότο πύρχων, 635
Χειρὸς Οδυσσός ὀλεὸν μέλος αἴροντο
Ανδρομάχη, μινύωρην σιώκησεν Αιγαίαντα.
Καστόνδρην δὲ πόλιμεν Οἰλῆνος ταχὺς Αἴας,
Παλλάδος αἰχδύτοιο θῆνις ὑπὸ γύναι πεσθσαν.
Η Ἰωνίστοιτα, καὶ ἡ τοπεόθεν δέηγων 640

Templa intra caderet, & sacri liminis hostem
Infensum sacro vir Delphicus ense necaret.
Atque hic, aeriæ delapsum à vertice turris,
Astyanacta, manus quem præcipitârat Ulyssis,
Conspicit Andromache, & misero dat pectore questus,
Parte aliâ Cassandra Ajax stuprabat Οilei,
Pallada poscentem precibus, genibusque volutam:
Sed tum mens aversa Deæ, & quos antè fovebat

Te, fatidice, te præsidem veri Deum
Compello.

Αφίτορος Απόλλωνος meminit Homerus, Iliad. 9. 404.

v. 636. Χειρὸς Οδυσσός ὀλεὸν μέλος αἴροντο.] Ολεὸν μέλος alii reddunt miserum membrum, alii miserum filium, & κυνότηνον τηνὸς Οδυσσός præcipitatum manu Ulyssis. Leopardus (ib. 20. cap. 26.) legit ὀλεὸν βίλῳ. Mihi legendum videtur, Χειρὸς Οδυσσός ὀλεὸν μέλος αἴροντο.

Manus Ulyssis fatale robuit conspicata. ut hæc sit verborum constructio: & δε Ανδρομάχη, αἴροντο ὀλεὸν μέλος ζηγὸς Οδυσσῷ, σιώκησεν μινύωρον Αιγαίαντα κυνότηνον δέοντα δινεξίων πόλιμον. Χειρὸς μέλος eodem jure dici potest, quo ποδὸς μέλος apud Q. Cal. 7. 124. & χειρὸς ὀλεὸν μέλος, ut ὀλεὸν χειρίς, Iliad. 22. 65.

v. 638. Καστόνδρην δὲ πόλιμεν Οἰλῆνος ταχὺς Αἴας.] Q. Calaber. 13. 422.

Καστόνδρην πόλιμην Οἰλῆνος ἔμβολημας ἦν.

Hunc usum verbi αἰχησων notant Budens in Comm. de Gr. L. & Dunetus in Praelectionibus ad Lysie Eratosthenem. p. 6.

v. 640. Η Ἰωνίστοιτα &c.] Ed. Frieschl. Imitatio δ' αἰνίδων, quemadmodum legi voluit Stephanus: sed vide Annotationes Anglicas.

v. 642. Αι.

Αντ' ἑνὸς Αεγγείοισι ἔχωσατο πᾶσιν Αθλεῖν.
 Αἰνεῖαν δὲ ἔχλεψε καὶ Αγχίσιν Αφερδίτη,
 Οἰκτέρευσα γέροντα καὶ γέα, τῇλε δὲ πάτρης
 Αὐστονίνην ἐπένασσε· θεῶν δὲ ἐτελείετο βαλῆ,
 Ζλεὸς ἐπανήσακτος, ἵνα κερέτος ἀφθιτον εἴη 645
 Παιοὶ καὶ γωνοῖσιν αἰγνιφίλης Αφερδίτης.
 Τέκνα δὲ καὶ γλυκεῖν Αντιλύοργος ἀντιθέοιο
 Ατεξίδης ἐφύλαξε, φιλοξείνοιο γέροντος

Unius ob noxam nunc omnes odit Achivos.
 At Venus Aeneam natum Anchisemque parentem,
 Grandævum miserata senem, miserata nepotem,
 Sustulit, & procul Aufonias avexit in oras:
 Nam sic fata Deum, Jove non renuente, ferebant,
 Ut domus Aeneæ, Veneris genus ab Jove summo,
 Imperium sine fine habeat, terrasque gubernet,
 Et nati natorum, & qui nascuntur ab illis.
 Sed genus & prolem divini Antenoris æquus,
 Ac veteris memor hospitii, servavit Atrides.

v. 642. *Aineias δὲ ἔχλεψε καὶ Αγχίσιν Αφερδίτην.*] In Tabulâ *Hiacæ* conspicitur *Mercurius Aeneam* cum familiâ suâ è *Troje* Excidio abducens: Quod quidem officium non *Mercurio* sed *Veneri* à *Q. Calabro* & *Tryphiodoro* assignari notant Viri doctissimi, qui Tabulam illam Commentariis illustraverunt, *Raphael Fabbri*, & *L. Begerus*. Quoniam verò nec hi, nec eruditissimus *D. Bernardus de Montfaucon*, qui eandem Tabulam edidit, scriptorem ullum citaverunt qui *Aeneam Mercurii* ductu evasisse retulerit, visum est versus quosdam hic apponere, in quibus hoc diserte narratur.

Αὐτῷρ ὁ ἀσερόπτης εἰς σφυροφάνειδη πιθίλαι
 Δᾶκιν ἰχειν, τῷ λίγυσοι καὶ Ερμούσια φορέων,
 Ήνος (Al. τύρας) ὁτε Αίνειαν πολίμην ἴσηραι Αχαιῶν
 Νύκτα δέ τι δυναμένη.

Inscriptio Regille Herodis. v. 23.

v. 649. —

Μειλιχίης περιστέρης μεμινθόμενος, ἵδε τεραπέζης
Κοινῆς ἡ μη ἔδεκτο γυνὴ προνεῖσα Θεονά. 650
Δειλὴ Λαοδίκη, σὲ γέρατος ἐγγύει δι γαίης
Γαῖα πεπλύξασα κεχηνόπι δέξατο κόλπῳ.
Οὐδέ σε Θησείδης Ακάμας, οὐδὲ ἄλλος Αχαιῶν
Ηγεγε ληιδίνην ἔθανες οὐδὲ μα πατείδι γαῖην.
Πᾶσαν δ' οὐδὲν ἀν ἔγωγε μόθε χύσιν αἴσταιμι, 655
Κενάμφρος τὰ ἔκαστα, οὐδὲ ἀλγεα νυκτὸς σκέπινης.
Μεσσίων ὅδε μόχθος ἔγω οὐδὲ ἀπές ἵππον ἐλέσατο
Τέρματος ἀμφιέλιον τῆτιψαύγσαν διαδίν.

Namque animo pietas atque hospita mensa subibat,
Quā conjux illum fuerat dignata Theano.
At te, Laodice, tellus suscepit aperto
Pectore, poscentem tibi terra dehisceret ima:
Nec te Thesides Acamas, nec miles Achæus
Captivam abduxit; sed cum labente per ignes
Collapsa es patriâ, & terrâ tumulata sub unâ.
Verūm ego non omnem belli recitavero Cladem;
Musarum is labor est: Ergo hoc jam fine quiescam,
Et currentis equi retraham volitantia lora;
Ultima susceptique erit hæc mihi meta laboris.

v. 649. — Ηδὲ τεραπέζης

Κοινῆς. —] Mensam Hospitalē Grecis vocatam esse ηδὲν τεραπέζηα
notat J. Meursius ad *Lycophr.* v. 137. allatis *Hellenori* & *Parthenii* testimonīis.

v. 655. Πᾶσαν οὐδὲν ἀν ἔγωγε μόθε χύσιν αἴσταιμι,

Κενάμφρος τὰ ἔκαστα, οὐδὲ ἀλγεα νυκτὸς σκέπινης.] Hunc posteriorem ver-
sum, in editis desideratum, conservavit MS. Reim. *Virg. Aeneid.* 2. 361.

Quis cladem illius noctis, quis funera fando

Explicit? —

v. 663. Δλη

Αεπὶ γῷ αὐτολίνθεν δύσσαστος ὀκεανοῖο
 Ηρέμα λαυκαίνεσσα κατέγραφεν ἡρῷ πολλὴν, 660
 Νύκτα ἀφρόρρεξασσα μαιφόνον, ἵπποτις Ήώς.
 Οι δὲ ἐπαγαλλόμενοι πολέμεις ψυχρωχέι νίκη
 Πάντες παπλαίνεσκον ἀνὰ πόλιν, εἴ τινες ἄλλοι
 Καυθόρμενοι φεύγειν φόνες πανδίμεον ἀπνι.
 Άλλοι μὲν δέδμεντο λίνω θανάτοιο πανάγρω, 665
 Ιχθύες ως ἀλίησιν ἐνὶ ψαμμίδοισι χαζέντες.
 Αργεῖοι δὲ δύπο μὲν μεγάρεων νεοτευχέα κόσμον
 Εξέφερον, τινῶν ἀναθήματα, πολλὰ δὲ ἐρήμων

Aurora interea, croceis invecta quadrigis,
 Oceanum linquens, noctis discusserat umbras,
 Funestæ noctis, radiisque albentibus auram
 Pingebat, sensim illustrans: cum Graia juventus,
 Exultans telis, partoque elata triumpho,
 Omnem urbem lustrant, si quos ex hoste latentes
 Inveniant, patriæ qui occasu tela supremo
 Vitâssent, turpique fugâ hosti terga dedissent,
 Nam reliqui mortis laqueo cohibente jacebant,
 Prostrati per humum, ceu fusi in littore pisces.
 At Græci patriis apta ornamenta carinis
 Prædam asservabant: huc undique Troïca gaza,

v. 665. Αἴτιοι μὲν διδμηντο &c.] Lego Αἴτιοι μὲν &c. vide versus *Homericos* in Annotationibus *Anglicis* citatos.

v. 667. Αργεῖοι δὲ δύπο μὲν μεγάρων ποτδεχέα νησμοῖς
 Εξέφερον, τινῶν ἀναθήματα. —] Lego τινῶν τιναθήματα. Νησὶς αὐτοῖς
 μολεῖ Frischlinus reddit *Navium osterrurnina*, Neander *Navium ornamenta & simili-*
ter Xylander; quasi νησὶς esset à νησῖς, νησῖς, quum reverā sit à νησὶς, *fanum*.
 v. 675. Εἰς-

Ηεπαζον θαλάσμων κειμήλια· σωù ἐγκαίριας

Ληιδίας σὺν τραυτὸν ἄγον ποτὶ νῆσος αὐάγκη. 670

Τάχεισι ἐπολίπορθον οὐκον φλόγας θερέεισαντες,
Εργα Ποσειδάνιος ἵη σωέχθυν αὔτη.

Αὐτῷ καὶ μέγα σῆμα φίλοις αἰσοῖσιν ἐπύχθη

Ιλιος αἰθαλέεσσα· πυρὸς δὲ ὀλεσίπολιν αἴτην

Ξάνθος ιδὼν ἔκλαυσε γόσιν αἰλιμνέι πηγῆ. 675

Οι δὲ Πολυξένεις Θατύμειον αἴμα χέοντα,

Μιεῖν οἰλασόμδην τεθνεότος Αἰακίδηο.

Τεωιάδας ἐγκαίριας ἐλάγγηνον, ἀλλα τε πάντων

Desertis erepta adytis, captiyaque vestis

Congeritur: pueri & pavidæ longo ordine matres

Compedibus vincitæ ad naves ducuntur Achivas.

Tum celsa hostiles jactant in moenia flamas,

Neptuni fabricata manu: vi fervidus ignis

Ingruit, atque unâ subvertit moenia peste:

Illic occisis factum commune sepulchrum

Civibus incensæ dant diruta moenia Trojæ.

Ipse sed ut flammæ noxam atque incendia vidit,

Ingemuit Xanthus, lachrymis perfusus obortis.

Ultima ad Aëacidæ jugulata Polyxena vitam

Fudit, & irati manes pacavit Achillis.

Troïadum reliquas Argivi forte legebant,

ν. 675. Ξάνθος ιδὼν ἔκλαυτος &c.] Eadem habet Q. Calaber, lib. 14. v. 71.

ν. 675. — Γόσιν &c.] Lege γοσίν, verbi γοσίω. NEAND.

ν. 678. — Άλλα τι πάνταν &c.] MS. Reim. πάντα.

Χευσὸν ἐμοιεῖσαντο καὶ ἀγγεῖον· οἵσι βαθεῖας
 Νῆστος ἐπαχθίσαντες ἐργάζεται πόρτας 680
 Εκ Τροίης ἀνάγοντο μόδον τελέσαντες Αχαιοῖ.

Aurum atque argentum partiti, munera Trojæ:
 Ocius his naves onerant; bellique labore
 Defuncti è Trojâ solvunt pelagoque feruntur.

v. 681. *Ex Troiēs ἀνάγοντο.*] Sic MS. Reim. Editorum alii habent, manifesto
 cum metri detimento, *ἀνάγοντο*, alii *ἀναγόντο*. *Ανάγοντος* est vox *Homerica*, & signi-
 ficat *nāvēm solvēre*.

E R R A T A.

In Contextu *Græco*.

v. 18. post δ' dele comma. v. 66. pro μετήφορος l. μετήφορος. v. 93. pro οἵσι
 l. *idēs*. v. 207. dele comma.

In *Frischlini* Versione.

Pag. 17. lin. 4. pro *Uliſſi* l. *Ulyſſi*. p. 70. lin. 1. pro *de lege* *u.*

In Annotationibus.

Ad v. 10. pro *plerumque* l. *propriè*. ad v. 54. pro *Μῆτρα* l. *Μῆτρα*. ad v. 162.
 dele *secundæ*. ad v. 258. pro *legerimus* l. *resineamus*. ad v. 412. pro *ἀπειλῶσι*
 l. *ἀπειλῶνται*. ad v. 500. pro *Dearumque* l. *Dearumque*.

INDEX VOCABULORUM.

N.B. *Hæ voces aut in ipsis versibus quorum numerus adscriptus est, aut in notis ad eos versus, occurrunt.*

A.

Α γραλίτη ἀπόφασιν δαλῶ 502. <i>Sian.</i>	
in <i>Eschyl.</i> <i>Agam.</i> v. 299.	
Αγλαούμηνος	180.
Αιδηστίδην περιέλαντον	186.
Αιώνιον ἐπίνοιαν	115.
Αιργηλῆς ἐπὶ Φάτνης 14. Αιργηλῆ περὶ Φάτνης. <i>Nonni Dionys.</i> 25, 305.	
Αίσιορος, agilis 351. <i>Apollon.</i> <i>Arg.</i> 2, 1103.	
Αἴσηριστός Ελλης 211. <i>Dionys.</i> v. 515.	
<i>Eschylis Pers.</i> v. 70. ubi vide <i>Schol.</i>	
Αἴσηριστός ἡρῆς	589.
Αἴδηλος ὄμφατος μαζῆ 33. Eorum interpretationi qui αἴδηλοι reddunt non florenis favere videtur <i>Nonnus</i> , qui βότενας ποιητέας dixit in <i>Dionysiac.</i> 12, 335. & ὄμφατος ποιητέας 42, 305.	
Αι & οι an sequente consonante corripi possint 420.	
Αἰματίης ἀμετόπη 69. vide <i>Vossii Ety-</i>	
<i>mol. L.L. in v. Amethystus.</i> ubi ci-	
<i>tatur Tryphiodorus.</i>	
Αἴματος πίλαρος	383.
Αἴδος, varius & velox	83.
Αἰσχύλειον	638.
Αἰσχύλος	324.
Αἰσην	78.
Αἰρητος αἴματα	352.
Αἰρητος βιλῆ 243. Φίρος 364.	
Αἰρητόλοιστον	557.
Αἰσαλητός	342.
Αἰγυρῶν οἴησι	573.
Αἰνεῖς Απόλλωνος 632. Αἰνητός ibi dicitur <i>Apollo</i> propter vaticinia. Ai-	

γοπτίνιος ἐπιληθεῖς. *Hom. Odyss.* 4, 83. *Ubi Enthash.* Τινὲς, τοὶ ἐπιληθεῖς ἢς δυο μίρη λόγης θελόντωντο, τοῖσι ἐπ τοὺς Αἰρητόν τοὺς ἀληθεῖς τοῦτο δὲ οὐδὲ τὴν ὀμεῖαν μαστιχήν. *V. D. Car. Danbury* in *Comm. ad Apocalypsin* (cap. 21. v. 20. p. 1011.) locos ex pluribus Auctoribus profert, quibus probet Αἰνεῖνος esse *Μαρτιάνος*, & τὴν ἀληθεῖαν esse *vaticinia vel oracula*. “Evidem arbitror, inquit idem “*Carolus Danbury*, Αἰνεῖνον in pri- “mâ notione esse revelationem rei “alicujus quæ, quoniam antea abdita “sit, iam patuerit: Τὸ μὲν ἀληθέον est “ἀληθεῖς. Est autem *Veritas existens* “ex non existentibus, sicut in his *Mar-“tiani Capella* verbis, quæ à *Gro-“sio* non intellecta sunt, appellata- “tur: *Hic dimissimè florem ignis at-“que illam existentem ex non existenti-“bus Veritatem toto pectore deprecata.* “*Martian. Capell. lib. 2.* Hic flo- “ignis est Inspirationis Lux, & *Ve-“ritas illa* vaticinandi, sive futura “prædicendi, facultas.” Huc per- “tinet, ut innuit idem *Danbury*, quod Prophetae *Anglice* vocentur *Soothsayers*, (i. e. *Veridici*.) & quod iidem olim vocati sint *Druïds*, (i. e. ut quidam inter- “pretantur, *Veritatis Doctores*.)

Αἴμα δοράτος

Αἰνεῖτοί διοι μαμερός

Αἰνεῖτος ἐπίστη

Αἰνείτων φόρος τίραν 282. *Q. Calab.* 5, 366. *Moschus* 3, 26.

O

Αιφί-

Δίμας	19.	Ελκός	19.
Διστηγίστησις 473. <i>Oppian. Cyneg. I.</i> , 226.		Εμεινένε φολόξ	223.
Δίκιος φόρος, hostium fugam	229.	Εμφύλιος αἰδήνες	147.
Δημογέροντος	236.	Εύποτος	410.
Διαχειρός, διπηρός (quod extat in <i>Anthol. Arg. 2, 15.</i>) & ἵπερος 217.		Ευκυρίαν 176. <i>Apollon. Arg. I.</i> , 1060.	
Δίος ἥλυθι βαλλί	239.	Εὐρυγένης activ. pro passiv.	577.
Διώκειν, sequi	325.	Εξηρετός φοῖος καὶ καλδεῖ	101.
Διεφερῆ αἰχμῆ	567.	Εὖ κακὸν ἀμφαραστόντις 136. <i>Hesiod.</i> (notante Neandro) <i>Op. & D.</i> v. 58.	
Δολοχοῖς κρημανοῖς 246. Οὔρεσσι σε δολοχοῖς. <i>Anthol. Gr. lib. I.</i> cap. 57. <i>Epigr. 7.</i>		Oppian. <i>Hal. 4,</i> 436.	
Δολοτόποιοι σώματα	404.	Επωχεῖοις (al. εἰς αὐχεῖοις) ἀστραγάλοις ἵστησι 576.	
Δολοπλόκοις ἵστη μῦθοι 257. Δολοπλόκοις ἵστη Φανής. <i>Nonni Paraphr.</i> cap. 11. ή γλωττά σου ἀστερίκις δολοπλόκη. <i>Psalm. 50.</i> v. 19.		Επικιδιαθέσις 206. <i>Apollon. Arg. 2,</i> 1081.	
Δορύκητος	544, 621.	Επιμονῆαις θεμέθλοις 40. <i>P. Silentiar.</i> Εκφρ. τὸ μεγ. σκην. v. 52.	
Δυρφός ἵππος, Equus ligneus	385.	Επίποτος	644.
Δρυός τυμφάγος	315.	Επιοῖς δομοῖς, ἐπιοῖς κακοῖς	544.
Δυσέμεντος οιμού	100.	Επίναι ἀδίηντος 115. Επικώνιστο φανής. Ο-	
Δυσωνυμος Δαιμον	411.	ρας. νετ. αρ. <i>Euseb. Præp. Ev. lib. 5.</i> Οπι λείσιον ἰξελόχθοντα. <i>Orph. Argon.</i> v. 251. γνανιδία lingua. <i>Propert. lib. 3. El. 6 v. 11.</i> ubi tamen viri docti reponunt rabida.	
E.			
Επαριστό ὄδης	319.	Ἐπίνυχτα 374. τὸν νύχα 606. Vide 70. <i>Alberti Observ. Philol. ad Arg. A.</i> post. cap. 3. v. 1.	
Εγκύμονος ἵπποι	196.	Επιστορεψ κύκλων	298.
Ἐδυτος 328. <i>Scripti in Annotationibus</i> verbum δύει ab <i>Euripide & Theophrasto</i> vi transitivā indui. <i>Adde Joel.</i> cap. 2. v. 10. & cap. 3. v. 15. ita & ἥλιος κατειδύσαται dicitur in <i>Callimachi Epigr. in Anthol. Gr. lib. 3.</i> cap. 33. ubi Scholia festi <i>Græci κατειδύει τον ἥλιον</i> & δύει ἥλιον citat è <i>Dione Chrysost.</i> Κατειδύει plus semel active usurpatur apud <i>Thucydidem.</i>		Επιδήμιος ἄλγες 22. Επιδήμιος ἀλεπίνη 439.	
Ἐθόποτο	457.	Επικυμαινοποι φολέξ, undans juba	66.
Ειδαπτησι	599.	Επίκυμος	592.
Εἰς vel αἰσιος omissum	35.	Επιμέρζεις τίκνειο μίτης	336.
Εκγέλυψας ὄστείρεις	532.	Επιρρήματα τελέας γενυτῷ	65.
Ἐκκενόλος Ηὸς 205. <i>Nonni Paraphr.</i> cap. 1. <i>Lucida tela Diei.</i> <i>Lucret. I.</i> , 148.		Επιτόμονοι αἰμού	676.
Εκλαχαίτειν	203.	Επογύμοσ, Επόγυμος 345. Επόγυμος Δυ-	
Εκλεψ, clam subduxit 642. <i>Barib. in Statii Theb. 11,</i> 355.		μῆτη, cuius meminerunt <i>Eustath.</i> & <i>Lexicon Coislinianum</i> , memoratur etiam in hoc Epigrammate, quod ex <i>Anthologia inedita exscripti</i> :	
Ἐκλυτος ὄρη	81.	Ταῦ ἄττ, ἡ ΔΑΜΑΤΕΡ ΕΠΟΓΜΙΕ,	
Ελαφρῆ δίμαζε θυμοῦ	146.	τὰ τ' ἀκίραμα	
Ελαύηρος ὄμφατος ἀνῆψι	416.	Μόχοι, οἱ τροχάντες κακοί φθοίδες,	
Ελίκιοι	71, 87.	Σει τελέας οἱ φίλανοι, οἱ φίλοι τολόπυρ-	
Ἐλίσσων τέσσερας βαλῆσι 112. <i>Apollon. Arg.</i> 4. 3.		οι ἀπτλοι	
		Κερδειν, καὶ λιπαρὰν εἶδε γενυφέρια,	
		Ιρισθει, τολύσωρε σὺ δὲ Κρίθιος ἀρρεν-	
		πᾶς ἄττος ἄνθρωπος καὶ τολύπυρος ἄγριος.	
		Integrum Epigramma idcirco ap-	
		posui, quoniam ex eo emendari	
		potest <i>Suidas</i> , qui fragmenta ejus	
		citavit	

citavit in vocibus Αἰγαία. Γιανέ-	Εὐταχίαν κλιστάνη	209.
ελον. Οἰν. Φθοῖς.	Εὐφύιατι κροτάφοισιν	52.
Ερείκιος τοῖς	Εὐωδῆς πολὺ 340. οδοράτο Baccho. Virg.	
Ερεδίτια	Georg. 4, 279. Ovid. Faſt. 3, 30.	
Ερκεῖος Δίος 391. Ερκεῖος βαρῦ 626.	Εχέρσουτι Ενυώ	550.
Ερήμητος	H.	
Εστίριον πῦρ 143. Nonni Dionys. 18, 367.		
Oppian. Hal. 4, 645.		
Επεραλκία τίκτυ	Ηλίκα χαῖτη 628. Callim. H. in Del. v.	
Επιρέργοια κέρη	297. Nonni Dionys. 25, 162.	
Εὐγνάρπιτοις μακιδαῖς	Ηλιόμηνες	547.
Εὐλιόργοις ιππεῖς	Ημέρα ἰλόθερον ἀπῆψιν	416.
Εὐκνήμιδας κύκλος 98. rotam bene radia-	Ηνοχὸς πυρὸς, Ηνιοχὸς αἰγάδδος, κιθύρας, ὄμ-	
iam. Κυκνίδες enim & κύκλες sunt	δῶν, παλαιομεροσών, χρῖστη καὶ ιχνοῦ,	
rotarum radii. Jul. Poll. lib. 7. cap.	512.	
26. Hesych. Eustath. in Iliad. p. 455.	Ηελιτοις ὕπην	490.
Ed. Basil. hinc κύκλα δικτυκημα, ro-	Ηουρήν πόλιν κατισάσκει	494.
τε οὐδε διαδικτύα. Hom. Iliad. 5,	Ηελιόπτης κελοῖς	242.
723. Vide & Pindari Scholiaſtem ad	Ηος, Dies	205.
Pyth. 2, 73. & 4, 381. Αἰλόν per Sy-	Θ.	
necdochen dicitur ιύκημα in Non-		
ni Dionysiacis (lib. 7. v. 140. & lib.	Θαλάμωι πολυκτίσταν 280. Pindar. ap.	
21. v. 191.) sed alio, ut videtur,	Sext. Empir. p. 24. Ed. Fabric.	
sensu quām quo κύκλος ιύκημιδα di-	Θαλασσάίς μιτην 336. Θαλασσάίς μιτην	
xit Tryphiod. Κύκλας enim (ut ab	idem videtur quod ζωη ἀλιγητης ap.	
Hesychio discimus) sunt non modo	Plin. de Nat. in orbe Lune. Α-	
εἰ τοις τροχοῖς ράσσει, sed & τοις ἀμφέπ-	λιπόρφυρη, ἀλιγρύη, τεττήση ἐκ θαλα-	
στήματα.	στις πορφύρας. Hesych. Αλιγρύη, θα-	
Εὐκρατός 207. Βυτὸς ιύκρατός. Hom.	λαστορόρφυρα. Suid. vide Brisionium	
Hymn. ad Merc. v. 209. ιύκρατοιο	de R. Persar. lib. 1. p. 37. Τυρήν	
παρέν.	βασιλήια πιπλα θαλασσης. Nonnus 18,	
Nonni Dionys. 14, 71. Πανδε-	355. Χιτῶνα Σιδηνῆς ἀκτῖνας ἀκτί-	
ιύκρατοιο. Idem 15, 35. Εὐκρατηί πα-	ζοντα θαλασσης. Idem 20, 102.	
ροὶ ποιμην. ibid. v. 254. Scholiaſtem	Θαλπόρθροι, spe laetati 237. Θαλπαρά	
ineditus (qui in Bibliothecā Bodleianā	126. Θαλπαρά, spe, à θάλπω, calefa-	
asservatur) in Oppiani Halieut. 2,	cio. Spe propiore calē. Strat. Theb. 6.	
516. ιύκρατος] ταῖς καλεὶσια ἵχθ-	Subitā spe servidus ardet. Virg. Aeneid.	
σαις, ἐπι τοις περιφερεῖς ὄρθεις κράτειον γῆ	12. Ελπίου θηριανότητα. Soph. Aj. v.	
λιγυστοι τοις περιφερεῖς. Λιγυστοι 5 έτας	478. ubi vide Schol.	
αὶ τοις Δέῃ τοις περιμηταὶ τοις περιφε-	Θανάτιο ὄστείος	532.
ρεῖς ἀναπτύσσει, αἱ μελαφορεῖς τοις βοῶν το-	Θείλατος 349. Aeschyl. Agam. v. 1306.	
χάρτων ὄρθεις περιφερεῖς. Confer Erym. M.	Apollon. Arg. 3, 938.	
in v. Ορθεκαρσιαν.	Θεᾶς, Dea	454.
Εύνη, feræ cubile 191. Zach. Bogen. E-	Θεοπτεύη Νόμφη	511.
pist. Dickinsoni Delphini Phoenicis præ-	Θεῖον ἱδραμι 324. Εθεῖον δρόμον. Thucyd.	
fixa. p. 5.	lib. 4. cap. 67. Εθεῖον δρόμον. Idem lib.	
Εὐφρητος τοῖς	4. cap. 112. Curro curriculo. Plaut.	
Εὐπατέριον τοῦ 30. Nonni Dionys. 3, 253.	Mosell. Act. 1. Sc. 5. transcurre curr-	
& 16, 311. Νεῖλος πατεράπεριθεος ἡσυχ.	culo. Id. Mil. Glor. A. 2. Sc. 6. cur-	
Empir. Hal. v. 1.	sim currat. ibid. A. 1. Sc. 3.	
Εὐπατέρια	Θεῖον ἱδραμι	183.
Εὐπατεριας, teler 325. Bochart. Hieroz.	Θεῖον ἐπελείποντο βαλῆ	644.
part. 1. lib. 2. cap. 5.	Θεῖον	

Θιάν ἔπει τοῖς ἀλέγοντις 261.
 Θύλυς ἵππ 341. *Oppian. Hal.* 4, 125.
Nonni Dionys. 14, 162.
 Θρησκόπος 219. Θρησκόπος Ιοχατος. *Hom. Hymn. in Dian.* v. 11. Ζεύς ηγ
 Λυτός Θρησκόπος. *Anthol. Gr. lib.* 6.
 cap. 10.
 Θοῶν ιμερίτων 254.
 Θυμόγενος 462.
 Θυρήσαντος φλόγα 671.
 I.
 Ιδμονίς Ειδειθύκης 332.
 Ιτεὰ πράλα 436.
 Ιτηὴ μάχαιρη 634.
 Ιτελεῖς πτυχῆς 116. *Al. Hes.*
 Ιτετὸς ἀστείας 426.
 Ικτίσιας παλάμης 256.
 Ικτίσια γύνα 592.
 Ιελίζων κροτίφοισιν 52. περὶ σφῶν ιστὸν
 κροτίφοισιν ιελίς ἀνθίσαι. *Hom. Odyss.*
 11, 318. *Phoebus in Lexico inedito.*
 Ιελίζων, ὁ ἔλοναδος θεός θύμος 2.
 Ιππεῖνος ολυμπίας 182.
 Ιππείλαζη 2.
 Ιππος Αρης 103.
 Ιππος Ημις 601.
 K.
 Καδικτόνων 172. *Nonni Dionys.* 1, 25.
 & 2, 646.
 Κακῆς ὄπειρος 532. κακῷ υπέρ 28.
 Κακοκλίτης αἰχ 125.
 Κακόμων 411.
 Κάκυρος ναρκίσσων 608. vide *Annot. Angl.*
 Καπτὸν ἐρεύθρημόν 224. *Nonni Dionys.* 1,
 150. *Pindar. Pyth.* 1, 40.
 Καρποῦ υπέροπλα 613. *Apollinar. Psalm.*
 21. v. 13.
 Καρχαρίοντος λύκησιν 606. Vide *Erym. M.*
 in v. Καρχαρίος. & confer *Apollon.*
Arg. 3, 1057.
 Καλύπτοντος 494.
 Καλύπτης ἴδην, πόλεις, &c. 172. *Nul-*
lam urbem obfedit, quam non exrepaga-
verit; nullam gentem adiit, quam non
calcaverit. *Justin. Hist.* 12, 16.
 Κατηγεφεις ἡρε 660. *Nonni Dionys.* 23,
 119.
 Καποφύκαντο 87.
 Καποφεργίζεται δεσμῷ 67. *Nonni Dio-*
nys. 15, 368. & 26, 261.
 Κατηφεις ἡρετῷ 31.
 Κατην πιοντες 15. In *Notis legendum*
 esse conjeci κάτεν πιοντες: posset &
 reponi κατημένοντες: Κατημένοντες
Arg. 3, 1398. Κατημένοντες οἱ ἀχίνοι θυμός. *Idem* 2, 864. ubi
Schol. ιτύζονται ταῖς λύπαις, κατηλι-
 θονται.
 Κατητη πιοντες 286. vide infra in Οὐραν
 κατητη.
 Κακακούμφρος 252.
 Κακηδημόν, mortuam jacentem 395.
J. Gazeus. v. 577. *Anthol. Gr. lib.*
 1. cap. 5. Ep. 22.
 Κακηρίμην πολεμόνος. De hâc locutione
 differit *Andr. Duneus* in *Prælect.*
 ad *Demosth.* p. 167.
 Κατητη ιδίζεται 467. *Museus.* v. 166.
 Καλθμός ισω 431.
 Καρπὸν μελιπόνα 527.
 Κλυτίπαλος 91.
 Κλωστῆτον ἀθίστην 337.
 Κνισάω & κνισόν 340.
 Κοιλαδός 191, 581.
 Κοπὴ τράπεζα 649.
 Κολλιτας 96. Confer *Jungerm.* in *Julia*
Poll. lib. 10. §. 145. n. 49. & *Cerdam*
 in *Virg. Aeneid.* 7, 279.
 Κρεπτερώνης χαλκῷ 88.
 Κράτος ισχύος 328.
 Κρυπτήρης ιλούθερης 407.
 Κρύδη 217.
 Κρύπη πεκτερούμφρον οἴστον 339.
 Κυανάμπυκι πιοντη 363. Κυανάμπυκι μι-
 τρη. *Nonni Dionys.* 6, 114.
 Κυοτηπούλα δέπο πόρην 635. loquitur
 Poeta de *Abyanacē* ē turre præci-
 pitato; qui simili ferē phrasē apud
Euripidem dicitur *saltu miserabilē* (λυ-
 ρεὸν πιδημα) cecidisse. *Troad.* v. 750.
 vide *Nonni Dionys.* 22, 317.
 Κυοτηπηρη κυδειρη 189. κυοτηπηρη πιλ-
 μη. *Nonnus* 2, 193.
 Κυδειαν υπέροπλα 322.
 Κυθίρην Αφροδίτη 500.
 Κυκλεύμφρον υδωρ 316.
 Κύμη πιφτειο 117. Φίσιο 383. κύμη
 πολιμονο 551.
 Κιαώμηκη 412.
 Κύπειδης ἄπη 483.
 Κεμφέζη 305.
 Κο-

Kōμες, turma 370. vide Annot. <i>Angl.</i>		
Europ. <i>Troad.</i> v. 1184. <i>Spanhem.</i> in <i>Arioph. Plat.</i> v. 1041.		
	A.	
Λαῖροστωάνν	414.	
Λαζῶν ἀπίστη, clam aperuit 74. Hanc phrasin defendit Cl. J. <i>Alberti</i> in <i>Obs. Phil.</i> ad <i>Epist.</i> ad <i>Heb.</i> c. 13. v. 2.		
Λιλασμένος ἵπποστωάνν	620.	
Λιγνὸν αἴγαλοστα 313. <i>Orph.</i> <i>Arg.</i> 969.		
Λιθόπτεν	68.	
Λίνη θυμάτιο πανάχεω	665.	
Λοφοῖντι δέσμῳ 67. <i>Nonnus</i> 20, 292.		
Λόχος ἀπίκμαστος 197. χλυτόπαλος 91. κρύψιος 118, 530. αἰσιοπτός 216.		
Λυκόσσατος	6.	
Λυσίωρθος οἴης	440.	
Λυσάδει οὐσία 413. Εμοαλέσση λυσάδη οὐσία. <i>Soph.</i> <i>Aj.</i> v. 453.		
Λυσάντης 254. Λυσόποτος 261. Λυσητοῖς 21, 220.		
	M.	
Μαῖα πελυκλαύτοιο τόκυ	381.	
Μανάδη Φαινῆ	366.	
Μαντόπολοιο βολῆς 356. Φαινῆς 429.		
Μαργάριφος πῦρ	434.	
Μαψύλακτος	412.	
Μεδυτλῆς	573.	
Μελισσγέος οφετοῖο	117.	
Μελίχεροι οὐκέτει	111.	
Μεμυρότος αιματός	20.	
Μίνειο σπέλπιγος ἀκηνή 78. δύποι ἀκέρταν		
12.		
Μιττάλιδες 343. Μιττάλιδος 131.		
Μιττάροιος 513. Μιττάρος 66.		
Μιττάπολις	377.	
Μιατετείσερον ἄσην	426.	
Μινιαθαδίοιο θαλάμῳ 158. Μινιαθαδίων μαζῶν 594.		
Μηττῆρες αἴθαλοι 450. <i>Nonnus</i> 10, 386. vide Annot. <i>Angl.</i>		
Μοζσόνγη	377.	
Μόθη χύσιν	655.	
Μοι redundant	389.	
Μορθῆς βροτέης	392.	
Μοχθίζειν ἀτέλεια 123. <i>J. Gazeus.</i> v. 102.		
Μύνπος	352.	
Μυρια, Impudicitia	164.	
	N.	
Νικυντόλας	563.	
Νιοζυζέσσατ φιλάροιον	153.	
Νιοζίσσιο πέχης	248.	
Νιοτσιχέα κόσμην	667.	
Νιόφοις	365.	
Νιφίλην βλαψίφρονος ἄτης	402.	
Νιφος, multitudo	36.	
Νίρχετης υπος 369. vide Annot. <i>Angl.</i>		
Νίρματη μίτης	336.	
Νομός 528. Νομός χροῖο. <i>Ariani</i> v. 1029. <i>Q. Calab.</i> I, 439.		
Νοοπλῆξ, νοστλεκῆς, παρεπλῆξ, φρυπλῆξ, 268.		
Νῦξ ἀμαρατητη 374. δαμαροῖν 443. μανφόρες 661. ἀλεσίπτελις 444. παλισιώς 204. οὐτατη 368. χημαρίν 607.		
	Z.	
Ζείνει εἰχθρὲ 571. vide Annot. <i>Angl.</i>		
Ζείρινος ἀπίστηρη ἀπελαμῆ	9.	
Ζύλον, <i>Equus Trojanus</i>	194.	
	O.	
Ογμένη, Ογμες,	345.	
Οδηπορεῖσι	325.	
Οίρης οδδίο	328.	
Οίσοπη πῆχυν	512.	
Οίσοπλῆξ	573.	
Οίωνοι 597. <i>Bochart. Hieroz.</i> Part. 2. lib. 2. cap. 27.		
Ολεπτόπτελις	444, 674.	
Ολισηρῆς 619. Ολισηροῖς 83.		
Ολχάδος, <i>Equum Trojanum</i>	182.	
Ολκῶν δυρστέων	335.	
Ολυμπος ἄνεας, οπηροτενς <i>Olympus</i> , 505.		
Ομέλεμφος ὕδωρ 193. <i>Hom. Iliad.</i> 4, 453. <i>Hymn. ad Merc.</i> v. 516.		
Ομρατος ἀστρίπτοιο βολῆς 114. Ομρατης αὐγῆς 509. Ομρα παρύορον 362. Ομρα Σελήνης, Ηλίας, 509.		
Ομπτλοος	258.	
Ομφακα μαζῶν	33.	
Ομφητῆρος 131. Hujus vocis vim periphrali expressit <i>Manetho</i> , <i>Apotelesm.</i> 6, 438. Μαντοποίας ζωήσις Φαινοτος αἰτ' θεφῆς.		
Οργυλαίεν	340.	
Οξῆ, celeriter 189. <i>Menag. in Diog. Laert.</i> lib. 9. 5 80. <i>Bochart. Hieroz.</i> Part. I. lib. 2. cap. 9. Οξυπάτητη χροῖο. <i>Arioph. Ran.</i> v. 1407. Ποδες ἔξης. <i>Nonni Dionys.</i> II, 372.		
Ορημαρίος Διονύση	361.	
	Oph.	

153.
248.
667.
365.
402.
36.
Angl.
336.
ius, v.
φρεσο-
· ματ-
λισσος
·
Angl.
9.
194.
345.
325.
328.
512.
573.
t.2. lib.
44, 674.
182.
335.
us, 505.
4, 453.
Ομραπτις
62. Ομ-
258.
33.
im peri-
Apotelesm.
Φαινοτις
340.
in Diog.
t. Hieros.
τεταν χ-
7. Πεδικ-
361.
Ομρ-

Ορειτλανίατις 216. Ορειτριφίος 190.
Ορμησ άδειος 328. Ορμησ άδειπορίης. *Anthol. Gr.* lib. 2. cap. 7. Ep. 3.
Ορχηθμός gruum 345.
Ορχηστής 550.
Ούνατα — άρετη μαλ', αὖτις τημέση &c. 78.
sumpta hæc videntur è *Callimachi* H. in *Del.* v. 230.
Ούνατος, infernus 561.
Ούνοματα καὶ ταὶ 286. Eadem phrasis occurrit in *Epigr. Gr.* ex *Anthol.* inedita.
Ολονία τίκτε θύνοισθε, τίος γέρος εἰσί; τί οὐδείς
Ωδὲ καλοῖς χαρίν καὶ μέρον ἕτερον εἰσίν οὐρανα;
Ούρανοι σάλπιγξ 317. “*Sunt quedam* “*remedia à Demetrio præscripta, quia* “*bus emolliantur translationes ἀπλωτεῖς* “*ac parum moderatae: una est ratio ad-* “*jectio epiphæsi. — Tonitru dure vo-* “*cāris σάλπιγξ: sed mollitur stralatio* “*epiphæto, si cum Tryphiodoro voces* “*ὑρανίασ σάλπιγξ.*” *G. J. Vossii Infl.* *Orat. lib. 4. cap. 6. §. 7.* Eadem notat *J. Proust in Cic. de Orat. lib. 3. §. 165.*

Ούρανοσμένης κάρδενος 553.
Οφιλομένη παραγκώτη, sponsa 546.
Οψτέλεστο οὐδέποτε 47.

Π.

Παλαιόφαγος 288.
Παληγάρμησις κελεύθυνος 514.
Παλιμφήμων 414.
Παλιρροος ἄσθμα 75.
Παναιδαλος γῆς 251.
Πανδίμειος ἄπτη 664.
Παρθενία κλινήσει 432.
Παρθενός, virginus 359. *Enip. Phaniss.* v. 845.
Πατερίς, urbs patria 434.
Πανθήνεος 99.
Παίρεθεν λιμῶ 185.
Πεποδημένος ὑδρῷ 264. ὑπρῷ 28.
Περιπλοκην 293.
Περιπτωιότης 303. *Nonnus* 14, 372. & 21, 165.
Περίστικῆς μελέσατι 220. *Nonnus* 5, 321.
Περιτροχοι αὐγῆν 509.
Πεσκίνης πυρὸς 208.
Πιφύλαξ σέος Διὸς 271. Σέος πιφυλαξ-
μένος Ήρης. *Nonnus Dionys.* 3, 258.

Πιλότες, vīnum 340.
Πιετις πρίδεμον αὐτοῖς 338. *Hom. Odyss.* 3, 392. *Nonnus Dionys.* 3, 57.
Πλαζομένη καρδίη 357.
Πλεκτης (Al. πλεκτῆς) πλιστής 138.
Πλέων, δόπτλεων, πλῆν, de itinere pedestri 605.
Πλάγιος γένυσθ 328.
Πλάνη πόστη 140.
Ποιητῆσιν ἔλεισος 222.
Πόλεμοι παλισόρσοι 275.
Πολέμοι πίκη 555, 662.
Πολίοις δέμαις ασκόποται 445.
Πολινχος 423. Πόλιοτχος 434.
Πόλις, urbs patria 286, 425. vid. *Blackwall in Theogn. v. 1213.*
Πολυγλώσσων 24.
Πολύθροος Φύμη 230. *Aeschyl. Agam.* v. 947. *Vigil omni Fama sono varius re- rūm succinēta tumultus.* *Stat. Theb.* 3, 425.
Πολύιπτος 169.
Πολυκνίστων ἵπι βαμῶν 437. *Nonnus* 21, 154.
Πολυξένιοι πολέμοι 35.
Πολυφλοίστοι πολέμοι 351.
Πολυφράδμων Αφροδίτη 446. *Nonnus* 5, 135. *Oppian. Hal.* 4, 28.
Πολυχαῖδεος 403, 526.
Πορφυροπτήσιος τείχα 65.
Ποσειδώνος ἀκακῆ 560. *Nonnus* 43, 483.
Ποτισσομα 353. Επιποτομη, quodd. c *Callimacho citavi, occurrit etiam in Soph. OEd. Col. v. 720. Nicand. Ther.* v. 470. *Q. Calab.* 9, 415. & ἐπιποτ- μιδη in *Orph. Argon.* v. 715.
Πρέσβαρη 332.
Πρὸς vel εἰς omisum 35.
Πρεμποφαῖς 508.
Πτοιέων 352.
Πύλαι θυλάσσης 377. *Ovid. Trist.* I, 9, 32.
Πῦρ ίδιον 138. f. 1. Πῦρ δήνος.
Πυργόσωστις ἀρρήκτοις κρευζόσσι, validis galeis, quasi turre, munientes 613. Αρρήκτης ηφίσεστι οὐλοι πύργοις Αθηνη. *Nonnus* 22, 258.
Πυρὸς γλαυκῖος 505.
P.
Ριζαδωμα 549.
Σ.

Σείσην σέσπη 10.
Σεμεί-

Σημάντιοι κόποι

Σηγάνη οἶστι

Σπιλομαχ., pedes incedo

Στόμα Σιρενίστον

Στοματίς πελεκίθις

Σωτίσιαι

Σώμα, Ήμο

T.

Ταυνφρόνειο 109. *Q. Calab.* 11, 110.Τάρπειος γαῖας 361. *Eurip. Hippol.* v. v.

1290.

Ταχυπέθητη μίτη

510.

Τεύχησι 525. *Spanhem. in Callim. H.* in Ζου. v. 77.

Τηλεφρεών

202.

Τίκτεσιν ἀδίνις

371.

Τέμιρος

433.

Τέξιον κεκρυθμός

179.

Τερπητής κριτής

649.

Τεργχεία βαλλ. 243. ἡχ. 311.

Y.

Τέρις ἀμύχανος 439. ἀνάροτος 278. ταμφ.

κλόπος 44.

Τέρην (τέρην) flexilem 79. ὑπέρον τῶν

Pind. Pyth. I, 17. κίσθις υπέρον Theocr.

25, 206.

Τλακτεῖν

412.

Τπαίρχος

274.

Τπιραχῆς πίκη

662.

Τπιρροχάρης

310.

Τποδητηρός

199.

Τποιρήρες Αθίνις

56.

Τποκηποτος

42.

Τριζίτης ἐχθρός

260.

Τψιρείλατρος

458.

Φ.

Φαιτίπορος Ήρη

227.

Φαιδώλη

587.

Φερέσθιος πέθηρ

474.

Φεροστακίον πλακάντων

11.

Φερόβατης ασφυγέτης

292.

Φειστόρος απ. 304. *Oppian. Hal. 2, 667.*